

ДЖЕНИ КОЛГАН СВАТБАТА НА АМАНДА

Превод от английски: Йолина Миланова, 2002

chitanka.info

1.

Забелязала съм, че повечето оплетени неща в живота нямат точно определено начало — последствията от тях се трупат с течение на времето и изведнъж се стоварват върху теб като лавина (също както ако не почистваш редовно пода на банята, в един прекрасен ден установяваш, че ситуацията е нетърпима).

Това, което се опитвам да кажа, е, че обикновено не усещаш как сам си създаваш един куп проблеми. Едва когато се озовеш в центъра на бъркотията, започваш да си задаваш въпроса: „Как всъщност се стигна дотук?“ В моя случай мисля, че дори знаех отговора. Това обаче не ми помогна особено.

Слава богу, събудих се в собственото си легло. Следователно бях на своя територия. Този факт ми подежда донякъде окуражително.

Отворих с усилие едното си око и се опитах да го фокусирам, за да установя откъде идва странната миризма. Оказа се, че съм приклепана до стената от нечий внушителен телесен мирис, който така и не можех да обходя с поглед. Откритието окончателно ме събуди.

Подскочих като попарена и разтърках очи. Може би всичко се дължеше на снощното преливане — предметите бяха с размити очертания, затова пък — с неправдоподобни, направо свръхестествени размери. Например ръката, праметната през хълбока ми, сякаш не принадлежеше на представител на човешкия род, а на някой от отдавна изчезналото племе на гигантите. Хмм...

Някаква мисъл започваше да се прокрадва в съзнанието ми. Обзе ме паника. „Божичко... Пак ли?! Само това не!“

Защото проснатото на леглото ми тяло можеше да принадлежи само на Никълс — факт, от който се срамувах и за който дори снощното пиянство не беше оправдание.

Имах чувството, че всеки миг ще повърна. Изпъзях изпод мечешката лапа на Никълс и побързах към кухнята. Няколко

аспирина и една диетична кола може би щяха да спасят положението. Може би.

В кухнята, както можеше да се очаква, заварих Фран. Тя се чувстваше тук като у дома си и аз я разбирах. Нейното собствено ателие тип „кибритена кутийка“ можеше да причини клаустрофобия у всеки нормален човек. Така че Фран често се отбиваше тук и появата ѝ никога не ме учудваше.

— Добро утро! — лъчезарно се усмихна Фран. Изглеждаше по-свежа отвсякога и очевидно се чувстваше превъзходно, за разлика от мен. Беше облечена само с една от моите тениски. Мина ми през ум, че ако аз си позволя да се появя в такъв вид, ще изглеждам по-скоро смешно, отколкото съблазнително, и тази мисъл съвсем ме вкисна.

Промърморих нещо в отговор и се отправих към хладилника. Диетичната кола беше свършила. Имах чувството, че целият свят беше против мен.

— Главата ли те цепа? — съчувствено попита Фран.

Изпъшках.

— Иде ми да си я блъскам в стената! О, Фран... Как можах?! Как можах?! Как можах?!

— Мел?

— О-о-ох...

— Мел!

— Никълъс...

— Пак ли?! Как можа, Мел?!

Въздъгнах.

— Знам... Знам... Знам, че беше голяма глупост от моя страна — няма смисъл да ми го казваш. Забърках голяма каша и сега ще трябва да си я сърбам. Чудя се дали да не драсна нанякъде?

— По халат?

— Права си... Дрехите ми са в спалнята. Но няма да се върна там за нищо на света! Дали пък... да не направим пожар?

— За да се отървем от него? Не мислиш ли, че е малко... рисковано.

— В най-лошия случай — ще се опече. Тъкмо ще реша проблема си веднъж завинаги.

Фран ме изгледа замислено и ми пхна в ръцете собствената си чаша чай.

— Я си пийни... Да помислим трезво. Нещата все трябва да имат и добра страна.

— Не се опитвай да ме успокояваш — излишно е. Фактите говорят сами за себе си. В леглото ми хърка някой, който ми е противен, но с когото, неизвестно защо, преспивам вече за втори път, мътните ме взели, а ти ми говориш, че нещата могат да имат и добра страна...

— Хмм... Хубавото на човек като Никълъс е, че можеш да го замениш по всяко време и да си сигурна, че нищо не губиш.

— Благодаря ти. Много ме успокои. Между другото, да си виждала Линда?

Линда беше хазяйката ми, която въпреки внушителните си размери умееше да се промъква безшумно и незабележимо като сянка. Имах чувството, че се крие от мен.

— Мярна се преди двайсетина минути. Имаше доста страдалческо изражение — май снощи сме били по-шумни от обикновено.

Прехапах устни. Фран сякаш прочете мислите ми.

— Всичко стана заради онази фръцла, дяволите да я вземат.

Кимнах яростно. „Онази фръцла“ беше Аманда. Трябваше само да се появи някъде и неприятностите започваха.

Фран, Аманда и аз бяхме израснали заедно в Уокинг, едно от предградията на Лондон. Не беше нито село като село, нито град като град — само тълпи от хора, чакащи по автобусните спирки с унило, някак разочаровано изражение, като че ли са пропуснали нещо.

За пръв път видях четиригодишната Фран, подгонила по-големия ми брат с бухалка за крикет. От малка си беше безстрашна.

С Аманда живеехме врата до врата и трите ходехме заедно на училище в продължение на години. Аманда вечно се перчеше с най-новата си Барби и с лакомствата, които щедро получаваше. Беше същинско ангелче и продавачът в магазинчето на ъгъла се разтапяше само като я види, но ние с Фран много добре знаехме, че зад русите къдрици, сините очи и розовото, усмихнато лице се крие същински дявол. Аманда можеше да бъде очарователна, коварна и безмилостна, все едно се беше родила в семейството на Борджиите.

Като деца най-голямото ни желание беше един ден да станем известни и да се видим на страниците на списание „Селебрити Скуеърс“. Двайсет години по-късно все още преследвахме тази си мечта. Фран беше завършила театрално училище и сега се моташе нагоре-надолу (най-често висеше у дома) в очакване на сериозен ангажимент. Аз самата с течение на времето бях стигнала до извода, че най-сигурният начин е да се омъжиш за някой, който е едновременно и красив, и известен. Ако, разбира се, извадиш късмет. Засега действах в тази насока, като редовно преглеждах списание „Хелоу“ и бях в течение на всички разводи в средите на знаменитостите. Аманда обаче водеше по точки, тъй като бизнесът на баща ѝ изведнъж беше потръгнал и още в последните класове на гимназията тя се издигна в по-горна категория — от обикновено квартално момиче се превърна в дъщеря на новобогаташ.

Двете с Фран отначало не забелязахме промяната. Вярно, че Аманда все въздишаше отегчено и току бърчеше красивото си носле, но това ни се струваше нормално за възрастта, в която бяхме. Едва когато видяхме новата къща с басейн, усетихме, че тук не става въпрос за обичайните момичешки настроения, а за нещо по-сериозно. Междувременно бащата на Аманда беше минал на следващото ниво и в личния си живот. Беше се разделил с майка ѝ и излизаше с момиче на нашите години, което ангажираше цялото му внимание. В резултат Аманда се радваше на почти неограничена свобода и къщата беше изцяло на наше разположение — киснехме с часове в джакузито, организирахме щури купони, пазарувахме като за последно. Изобщо ударихме го на живот. Беше една знаменита година.

След което училището свърши и пътищата ни се разделиха. Фран постъпи в театралния колеж, Аманда кандидатства в университета в Дърам, а аз, тъй като няхах точно определена идея относно бъдещата си кариера, я последвах.

В университета обаче взаимоотношенията ни бяха поставени на коренно различна основа. В първия миг дори не можах да позная Аманда, когато я видях в коридорите на университета. Беше променила не само цвета на косата си, но и произношението си на провинциално момиче. Предложи ми да ме хвърли до вкъщи с новата си открита спортна кола — подарък от татенцето по случай влизането

в университета. Шофираше с такова изражение, все едно светът беше неин, а аз — обект на специалното ѝ благоволение.

Но при следващата ни среща окончателно ми даде да разбере, че нещата между нас са се променили. Помаха ми и възкликна, вирнала хубавото си носле: „Радвам се да те видя, скъпа! Но в момента ужасно бързам и не мога да ти обърна внимание... Ще се видим.“ Виждахме се, но тя вече дори не си правеше труда да спре и да размени няколко думи с мен. Имаше си ново обкръжение, в което аз не се вписвах и това ми беше пределно ясно. Въпреки че през месец-два не пропускаше да ми се обади — да изпием по кафе и да ме засипе с пресни новини относно активния си социален живот. Винаги имаше с какво да се похвали, а аз очевидно изпълнявах ролята на публиката, длъжна да ѝ отдаде заслуженото признание. След което, разбира се, продължаваше да не ме забелязва, когато се разминавахме по коридорите на университета, и аз всеки път се заричах, че когато отново ми се обади, ще се държа резервирано и хладно и ще отклоня предложението ѝ за среща „на кафе“ с подобаващо достойнство. Независимо от всичко, нещата се повтаряха. Аманда грееше насреща ми и мъркаше като коте, което току-що е обрало каймака, а аз търпеливо я слушах и си казвах, че ако в живота има поне малко справедливост, нещата рано или късно ще си дойдат на мястото.

В крайна сметка Аманда се дипломира с отличие и се оказа, че в рекламата търсят точно човек с нейния чар и качества. След което прелестната ѝ руса главица започна все по-често да се появява по партита на хайлайфа, в компанията на VIP фигури от света на шоубизнеса.

При мен нещата отново се развиха по коренно различен начин. Дипломата ми не беше блестяща, а няхах и връзки, на които да разчитам. В резултат се озовах зад бюрото в отдел „Деловодство“ на една фирма за канцеларски материали и трябваше по цял ден да прелиствам някакви папки.

Двете с Фран почти всеки ден бяхме заедно, а Аманда не ни беше забравила напълно. От време на време се обаждаше да полеем поредния ѝ успех и великодушно предлагаше да плати сметката. Ето как беше започнало всичко и вчера — с едно телефонно позвъняване.

— Мелани, скъпа, ти ли си? — звънна в слушалката гласът на Аманда.

За нас с Фран тя пазеше специалната интонация за „незначителни познати от доброто старо време“.

— Здравсти, Манди! — възкликнах. Тя мразеше това обръщение.

— Какво ще кажеш довечера да се срещнем за по едно питие? Аз, ти и Франческа?

Довечера? Звучеше така, сякаш беше напълно сигурна, че нямаме никакви други планове за вечерта и сме изцяло на нейно разположение.

— Имам новини за вас...

Как иначе?

— Така ли? И какви са?

— О, не, не — искам да ви ги съобщя с подobaваща тържественост и да отпразнуваме случая.

— Ясно... Фран?

Фран лежеше на диванчето и си рисуваше мустаци. Изглеждаше изцяло погълната от това си занимание.

— Какво ще кажеш да се видим с Аманда довечера и да изпием по чашка?

Фран изпръхтя и разкриви изрисуваното си лице в красноречива гримаса.

— Фран няма нищо против — казах в слушалката. — Ще се радваме да те видим. Къде е срещата?

— В „Атлантик“?

Свърталището на важните клечки? Най-шикарното заведение на снобски Северен Лондон? Нямаше начин. Като се има предвид, че двете с Фран живеехме в един от приветливите, но позападнали райони на Южен Лондон, срещата ни с Аманда щеше да бъде нещо като интергалактически алианс. Трябваше да се намери някакъв компромис. И аз предложих „Кораба“ — прилична кръчма според мен. Но явно не и според Аманда.

— За бога, Мелани! Тогава нека да бъде поне „Озон“?

Бях непреклонна.

— Не слизаме по-далеч от „Пианото и каната“.

Аманда въздъхна така тежко, сякаш беше принудена да наруши жизнените си принципи в името на приятелството.

— Добре, Мелани... Само заради теб.

— Защо го направи?! — нахвърли се върху мен Фран в мига, в който оставих слушалката. — Какви според теб могат да бъдат новините на Аманда? Че са я повишили или че някой продуцент от Уест Енд я е поканил на среща. Толкова ли държиш да го чуеш?

— Знам ли? — свих рамене. — Току-виж този път наистина е загазила... Представи си, че ѝ се е случило нещо толкова лошо, че може да го сподели само с нас, старите си приятелки...

— И да поплаче на рамото ни? Вятър! Звучеше ли ти безутешно?

— По-скоро тържествуващо — признах.

— Ето, видя ли. Така си и мислех. Ще имаме честта да узнаем, я, че синът на Шон Конъри е безнадеждно влюбен в нея, я нещо от този род. И в продължение на два часа ще се прехласва, докато ни отегчи до смърт. В крайна сметка ще ни остави да си допиваме, обзети от самосъжаление, а тя ще се извини, че е време да тръгва, защото има важна среща или е канена на прием. На всичко отгоре ще е напълно трезва, защото пие само минерална вода... Това ли искаш? Да се презираш със седмици?

Опитах се да звуча бодро.

— Така или иначе ще отидем. Дай да помислим какво ще облечем.

Аманда беше точна като часовник. Влетя в бара по-оживена отвсякога, а миниатюрното ѝ лице просто сияеше.

— Момичета, толкова се радвам да ви видя!

Това стигна до ушите на всички посетители в бара.

— Какво да поръчам? Бяло вино?

— От специална реколта — кимна Фран. Тя винаги действаше на принципа „като ще е гарга — да е рошава“ и очевидно беше решила да се възползва максимално от ситуацията. — Но не цяла бутилка, моля те. Само по чаша.

— Разбира се, момичета. Както кажете. — Аманда поръча с царствен жест, огледа се дали няма да забележи някой познат и най-после спря поглед на нас с Фран. Усмивката ѝ беше двацет и два карата.

— Само ако знаехте какво ми се случи...

— Спечели от лотарията? Смени си пола? Бременна си? Изнасиха те пияни моряци? — изстреля Фран няколко предположения.

Аманда звънливо се засмя.

— Сгодих се.

— Ами! — възкликнахме двете с Фран едновременно и наострихме уши.

— Ти го познаваш, Мел — подхвърли Аманда така, между другото. — Но не знам дали си го спомняш. Фрейзър Макконалд, от университета. Сещаш ли се?

Дали си спомнях Фрейзър? Стиснах зъби. Та аз бях луда по него навремето и Аманда прекрасно го знаеше. Само че да ме убиеш, не можех да намеря нищо общо между симпатичния, небрежен, малко отнесен дългуч Фрейзър и глезлата Аманда. Та тя дори не го забелязваше, докато аз го следвах по петите като вярно куче и умирах за една негова дума или усмивка. Той се отнасяше с мен мило, дружелюбно, но ме възприемаше по-скоро като приятел и сигурно през ум не му минаваше, че въздишам по него.

Фрейзър беше разсеян, мечтателен, вгълбен в себе си. Обичаше да се скита по хълмовете и избягваше шумните компании. С една дума — беше пълен антипод на идеала на Аманда, доколкото я познавах. Опитах се да си ги представя един до друг — него, с разрошените къдри и неизменните износени кецове, и нея — изящна и хладна като порцеланова статуетка. Не се получаваеше. Аманда беше притворна, пресметлива кокетка, докато във Фрейзър нямаше нищо престорено. И все пак казват, че противоположностите се привличат. Едва ли е случайно.

— Дявол да го вземе! — възкликнах. — Имам предвид... моите поздравления! Радвам се за вас. Не е ли малко внезапно?

Фрейзър не обичаше да върши нищо прибързано.

— И още как! — звънна отново смехът на Аманда. — Фрейзър се шегува, че съм се появила в живота му като гръм от ясно небе...

Можех да си представя. От една страна, Фрейзър, който не обичаше да върши нищо прибързано, от друга — напористата Аманда, която не мирясваше, докато не постигне своето. Със сигурност го беше помела като ураган. Само че... защо точно Фрейзър? Нито беше пръв

красавец (поне според нейните разбирания), нито гонеше многообещаваща кариера. Умът ми не го побираше.

— А, она Фрейзър ли? — най-после се сети Фран. — Къдрокосият шотландец? Засичали сме се един-два пъти в компания. Че той изобщо не е твой тип!

— И аз така си мислех... — пропя Аманда.

— И как така го погледна с други очи? Доколкото си спомням, навремето изобщо не си падаше по него.

— Всичко стана случайно... Бях с едни високопоставени клиенти на фирмата, шотландци, от Единбург. Искат да издадат пътеводител с природните и историческите забележителности на Шотландия. И докато преглеждахме една брошура за старите замъци, на какво, мислиш, се натъквам?

Погледнахме я очаквателно.

— ... На нашия общ стар приятел от студентските години Фрейзър. Реших, че ще е мило да му се обадя. Все пак свързват ни толкова спомени...

— И какво по-точно си спомняш за него? — прекъсна я Фран. — Старите му кецове?

Аманда усмихнато поклати глава.

— Никога не е късно да се поднови едно познанство, Фран. Като си помислиш само, че аз, едно обикновено момиче от Уокинг...

Охо? Виж ти...

— Изплюй камъчето! — нетърпеливо настоя Фран.

— Ами, добре... Момичета, оказа се, че той е... лорд!

— Е, и? — свих рамене.

Двете с Фран едновременно ме изгледаха ококорени.

— Какво, да не би да знаеше?

— Знам само, че чичо му беше лорд. И ако баща му е починал, титлата е преминала...

— Мелани! — укорително възкликна Аманда. — През цялото време си знаела и да не ми кажеш?!

— Не знаех, че се интересуваш от Фрейзър. Дори бях останала с впечатление, че не ти допада особено. Веднъж подхвърли нещо по адрес на кецове му...

— Така ли? Нямам спомен... Както и да е, тогава сме били още почти деца. Понякога едва впоследствие осъзнаваш достоинства на

някого. Фрейзър е... като чер брилянт.

— Имаш предвид... мръсните му кецове? — невинно подхвърли Фран.

Аманда я стрелна с поглед и гласът ѝ прозвуча по-остро от обикновено.

— Момичета... това е моята голяма новина! Да я полеем!

След малко тържествуващата усмивка се върна на лицето ѝ. Очевидно днес нищо не можеше да помрачи настроението ѝ.

— И така... свързах се по телефона с майка му, а тя ми даде координатите му в Лондон. Разбира се, потърсих го незабавно. Той беше много изненадан да ме види... Така се започна. Имахме толкова да си кажем... Кой би допуснал, че между нас има толкова общи неща?

— Наистина, кой ли? — промърмори Фран.

— Оттук нататък събитията се развиха почти от само себе си — продължи Аманда, без да обърне внимание на забележката. — И съвсем скоро ще бъда многоуважаемата съпруга на лорд Макконалд.

Вдигнахме тост за бъдещата лейди Филипс-Макконалд. По-късно Фран ми каза, че очите ми били станали като понички. Нищо чудно. Освен това окончателно бях изгубила дар слово, затова пък Фран попита:

— Богат ли е?

— Шегуваш ли се?! Дори замъкът е в окаяно състояние... Но това за мен няма абсолютно никакво значение — великодушно махна с ръка Аманда. — Баща ми е достатъчно богат и слава богу, защото замъкът наистина трябва да се постегне. Замислила съм големи преобразувания. Е, разбира се, едно е Лондон, друго е Шотландия — земя на овце и алкохолици, но всяко нещо си има своите плюсове и минуси, не е ли така?

И Аманда се впусна надълго и нашироко да ни разяснява новаторските си идеи за интериора на средновековния замък. Съмнявах се, че изобщо го е виждала — едва ли щеше да звучи толкова въодушевено. Замъкът наистина беше порутен и имаше само две-три обитаеми помещения, отоплявани с калорифер. Но природата наоколо беше приказно красива. Веднъж с цяла компания бяхме гостували на Фрейзър, след като с часове бяхме катерили хълмовете...

Тръснах глава, за да се отърся от спомените. Аманда очакваше от нас някаква ответна реакция и аз, както обикновено, изтърсих първото,

което ми дойда на езика.

— Какво щастливо стечение на обстоятелствата — единият получава титла, другият — пари. Наистина чудесно се допълвате като двойка.

Очевидно засегната, Аманда сви устнички.

— Семейство Филипс се гордее с корените си...

— Впити дълбоко в земята на Уокинг — патетично завърши Фран.

— Много смешно! — тросна се Аманда и на свой ред показва жилото си. — А какво ново при теб, Фран? Стига сме говорили за мен... Няма ли и при теб някоя изненада — сериозен приятел, нещо от този род?

Вместо отговор Фран се отправи към бара да поръча още нещо за пиене.

Аманда бързо се овладя и възвърна благоразположението си. Такава изкусна артистка беше, не падаше по-долу от Фран, не можеше да ѝ се отрече. После се наведе към мен и ми смигна дяволито.

— Вие с Фрейзър май бяхте доста близки по едно време?

Явно не ѝ беше убягнало от вниманието и нямаше да пропусне случая да ми натрие носа. Гледаше ме с така добре познатото ми изражение на стаено злорадство и неприкрито тържество. Оставаше само да удари юмручета едно в друго, както когато бяхме петгодишни. „Яд ли те е? Яд ли те е? Пукни се! Пукни се!“

Свих рамене.

— „Близки“ е силно казано.

В общи линии това не беше далеч от истината. Вярно е, че бях влюбена в него, но не може да се каже, че Фрейзър споделяше чувствата ми. Нито дори, че изобщо се досещаше за тях. Той беше прекалено стеснителен, за да допусне, че е обект на нечии романтични копнежи. И въпреки това го чувствах близък, но това не влизаше в работата никому, най-вече на Аманда.

— О, момичета, сватбата ще бъде нещо изключително! Непременно трябва да дойдете! — чуруликаше Аманда. — Баща ми държи да отбележи повода както подобава — все пак съм единствената му дъщеря.

Татенцето на Аманда. Самият той се беше женил поне четири пъти за последните десет години. Друг на негово място би се разорил.

— Разбира се, че ще дойдем... — изведнъж се разчувствах. Все пак Аманда беше стара приятелка, а Фрейзър — най-свестният тип, когото познавах. Току-виж бракът с него ѝ се отразеше благотворно. Току-виж зад повърхностната, лекомислена, пърхаща като птичка Аманда се криеше ранимо, чувствително същество, а другото е било само черупка. Трябваше ли да ѝ завиждам за това, че щастието ѝ се е усмихнало? В края на краищата сама си бях виновна, че не успях да задържа Алекс... При мисълта за него сякаш някаква хладна ръка стисна сърцето ми.

— А, между другото, съжалявам, че не мога да ви покана за шаферки, но съм обещала надве много близки приятелки от университета, нали знаеш как е...

Как да не знам. Щяхме да преглътнем и това. Дори в приятелството имаше йерархия.

— Мелани, скъпа, какво си увесила нос? И ти ще срещнеш някое свястно момче, убедена съм. За всеки влак си има пътници. Знам, че сигурно още не си прежалила Алекс, разбираемо е. Той беше много чаровен, плюс това... се движеше в добра среда.

В прав текст това би трябвало да означава, че според Аманда той изобщо не беше лъжица за моята уста. Рязко оставих чашата си на масата.

— Алекс е вече минало. Дори не желая да си спомням за него.

— Естествено... — съчувствено ме погледна Аманда. Снизходителното ѝ отношение ме вбесяваше. И като си помисля, че само преди броени минути бях настроена толкова доброжелателно... Като че ли не познавах Аманда. Някои хора никога не се променят. Как можех да бъда толкова наивна? Фран с право ме упрекваше, че съм мекушава.

Аманда изведнъж се разбърза и заяви, че закъснява за важен прием. Нищо ново под слънцето. След малко манекенското ѝ задниче, обуто в тесни кожени панталони, изчезна от погледите ни.

— Да върви по дяволите! — възкликна Фран и ме изтръгна от вцепенението ми. Надигнахме чашите. Малко по-късно съдбата на бъдещата лейди Аманда и нейния прекрасен принц ми беше почти напълно безразлична. Почти.

А още по-късно вече си бърбяхме оживено, припомняйки си последния тип, на когото Фран беше била шута не само в преносен, но и в буквален смисъл (тя не си поплюваше и съвсем не беше безопасно да си имаш работа с нея). И както се заливахме от смях, мярнах край една от масите позната физиономия. Това можеше да бъде само Никълъс — най-дългият (и най-скучният) счетоводител на света.

Дръпнах ръкава на Фран.

— Я виж кой е там!

— Пак ли оня мухльо?! — презрително изсумтя тя. — Зарежи го!

Ако Фран не лепваше етикета „мухльо“ на всеки втори мъж, изпречил се на пътя ни, може би щях да я послушам и щях да си спестя тазсутрешните главоболия. Но в безметежното настроение, в което бях, не виждах в компанията на Никълъс абсолютно никаква заплаха. Помахах му, за да привлече вниманието му, и той доприпка, ухилен до ушите.

— Мелани, радвам се да те видя! — той ме млясна по бузата. — Купонясвахме си тук с момчетата...

Ако имаше предвид другите счетоводители от отдела, компанията явно беше доста забавна, не ще и дума.

— Черпи по едно, Никълъс! Покажи, че си кавалер...

— Разбира се, сладурчета! — И той се заклатушка към бара. Имаше излъчването на мъж, убеден в неустоимия си чар, напук на всяка логика.

При нормални обстоятелства бих стояла по-далеч от него. Дори и фактът, че беше по-висок от повечето мъже, които познавах, а аз имам слабост към високите мъже, нямаше да ме умилюва. Това, че преспях веднъж с него, беше чиста случайност, грешка, която не биваше да повтарям, а аз, вместо да се вслушам в собствения си здрав разум и в предупрежденията на Фран, отново проявих малодушие. Може би ако не бях толкова разбита след разговора с Аманда, ако не бях закопняла така отчаяно за нечие внимание, ако Никълъс не беше толкова напорист, ако... Сбор от прекалено много злощастни случайности и резултатът беше, че Никълъс отново се озова в леглото ми. А сега трябваше да измисля как да се отърва от него, защото ми лазеше по нервите.

— О, Фран, кажи ми какво да правя! В леглото ми хърка един смрадлив плужек, а най-ужасното е, че сама си го натресох и нямам достатъчно смелост да го изритам... Моля те, кажи му да си върви!

— Аз?! — възмути се Фран с пълно право. — От къде на къде? Плюс това, най-вероятно е гол...

— Притеснява ли те това?

— В определени случаи... Съществува сериозна опасност да си изповръщам червата, а току-що закусих.

И тогава звънна звънецът на входната врата, който можеше да събуди и умрелите. Двете с Фран подскочихме. Звънът не спираше. Побързах да отворя и... в коридора се сблъсках с двуметров гигант, гол, както майка го е родила, който се озърташе като подплашен заек.

— П-п-пожар ли има?

В този миг сякаш майка ми изведнъж се всели в мен, защото се чух да крещя:

— Не, Никълъс! Марш веднага в стаята! И се облечи!

Той примигна, завъртя се кръгом и послушно тръгна обратно към спалнята, но изведнъж реши да хлътне в тоалетната. В този момент съжалих, че вратата ѝ се заключва отвътре, а не отвън.

Когато най-после отворих входната врата, на прага стоеше дебелият пощальон.

— Колет. Разпишете.

Грабнах огромния пакет от ръцете му. Дали пък не беше от някой таен обожател?

Фран цъфна зад гърба ми.

— О? Я виж ти! За теб ли е?

Погледнах надписа и отвърнах:

— Не. За Линда.

Опитвах се да не звуча много разочаровано. Фран се втренчи в колета невярващо.

— Велики боже, какво ли може да е това? Тежи ли?

— Доста...

— Да не би да са книги? Линда обича ли да чете?

— Ако са книги, по-вероятно ги изядда с кориците. Не ѝ ли личи?

— Личи едно — че не я харесваш особено.

Наведох засрамено глава.

— Права си... Както и да е.

— Наистина съм любопитна какво може да има вътре. Дали пък да не го отворим?

— В никакъв случай.

— Защо? Тя едва ли ще го направи на въпрос.

— Възможно е. Но няма да ѝ е особено приятно, затова по-добре се откажи от тази идея.

Фран сви рамене.

— Както кажеш.

Линда беше странна, саможива особа, за която, честно казано, не знаех почти нищо, освен че работи в някаква банка и че този доста обширен апартамент ѝ е оставен в наследство от баба ѝ. Най-дългият разговор, който бяхме провели, беше при запознаването ни, когато се опитах да се представя във възможно най-добра светлина, в противен случай рискувах да остана без покрив над главата.

По онова време имах сериозни проблеми със съквартирантите си, чийто психически тормоз не бях в състояние да издържам повече. И до ден-дневен, като си спомня за оня период, се събуждам посред нощ, обляна в пот. Слава богу, с Линда нямах подобни проблеми. С нея почти не се засичахме — тя сякаш правеше всичко възможно, за да ме избягва. Аз от своя страна също не правех опити за сближаване, но вечно имах чувството, че вездесъщият призрак на Линда ме дебне иззад ъгъла или слухти, долепил ухо до ключалката. Ето и сега, сякаш в отговор на мрачните ми опасения, Линда изникна като изпод земята. Нисичка, закръглена и мустаката, тя рядко гледаше човек в очите. Взе колета от ръцете ми, без да обели и дума, и зашляпа обратно към спалнята си. Двете с Фран се спогледахме многозначително.

Някой се покашля в банята. Прозвуча почти като изстрел.

— Кхм... кхм... момичета, удобно ли е вече да изляза?

— Какво чакаш, скъпи? — изчурулика Фран. — Целите сме в трепетно очакване.

Прихнах, очевидно започвайки да възприемам ситуацията откъм смешната ѝ страна.

— Добре тогава... — прокашля се отново Никълъс и се появи в цялото си великолепие, прикрил мъжествеността си със значително количество тоалетна хартия поради липса на смокиново листо.

— Добро утро, дами! Изкарахме бурна нощ, а? — смигна той, ни лук ял, ни лук мирисал. — Какво ще има за закуска?

— За теб не е предвидена закуска — отсече неумолимо Фран. — Побързай, че ще изпуснеш автобуса.

— Хо-хо-хо! — разкикоти се Никълъс. — Някой май е станал с дупето нагоре...

Проследихме пръста на Фран, който очевидно сочеше към вратата, и тогава забелязах на пода нещо, което в първия момент беше убягнало от вниманието ми.

— Фра-ан — промълвих, — има и някаква картичка.

Вдигнах я от пода с треперещи пръсти и затаих дъх.

„Скъпа, гласеше картичката, прости ми. Връщам се при тебе. Алекс.“

Краката ми се подкосиха. Стоях наред стаята, изгубила ума и дума, и в този момент Никълъс се появи отново, обут в някакви невъобразими лилави панталони. Господи! Как не ги бях забелязала снощи?

— Момичета! — възбудено заяви той, — какво ще кажете за препечени филийки?

Фран го изгледа изпод вежди.

— Намери си нещо за ядене, Никълъс, и престани да досаждаш.

Той сякаш само това и чакаше. След малко се завърна откъм кухнята, триумфално понесъл кутия с шоколадови рулца.

Аз още стоях като ударена от гръм, прекалено развълнувана, за да сложа нещо в устата си, и въртях в ръце картичката на Алекс. Може и да беше „най-гадното копеле“ според Фран и според всички останали, но сърцето ми още се разтуптяваше само при мисълта за него.

Беше любов от пръв поглед или поне — неудържимо желание. В мига, в който го видях, си помислих, че за този мъж съм готова на всичко. Явно и на него му беше минало през ум нещо подобно — прочетох го в погледа му. Знаех си, че един ден ще бъда възмездена за всички тягостни купони в Западен Лондон, на които се мъкнех с очакването да се случи нещо. И ето че се случи.

Усилено ровех в хладилника на домакините с надеждата да напипам някоя изстудена бира, когато чух зад гърба си разтърсващия глас:

— Защо всички на този шибан купон изглеждат така, все едно са глътнали бастун? Не се ли забавляват?

— Намираме се в Западен Лондон — напомних му, като сдържах ликуващата си усмивка. — В добро общество крайностите се смятат за неуместни.

— Значи е крайно време да се омитам от тук, преди да съм извършил нещо недопустимо.

Изгледах го втренчено. Този мъж беше висок, беше тъмнокос и говореше онова, което мисли. Сродна душа?

Осемнайсет часа по-късно се събудих в непозната стая, сред изпомачкани чаршафи — потна, разрошена, прегладняла и... с чувство на неизказано блаженство. Надвесен над мен, някой лекичко ме гъделичкаше по корема и ми се усмихваше.

Така се започна. Измина една шеметна, безпаметна година, през която не съжалих нито за миг, че съдбата ме е събрала с Алекс. Той се опитваше да пробие в музикалния бизнес и приятелите, с които се движеше, бяха малко вятърничави, затова пък — страхотни купонджии. Щурите дни се редуваха с още по-щури нощи. Някой подрънкваше на китара, друг повръщаше в ъгъла, а аз, Мелани Пепър, се чувствах избраница на съдбата. Бях на дваайсет и шест, но сякаш едва сега започвах да живея истински. Алекс може и да не беше най-романтичният тип на света, затова пък беше успял да ме измъкне от черупката ми и да превърне съществуването ми в един безкраен празник. Какво повече му трябваше на човек?

С всеки изминал ден все повече се привързвах към Алекс. Обожавах кафявите му очи, косите му, артистично падащи на раменете, широката му усмивка. Следвах го навсякъде, като вярна сянка, и какво ли не правех, за да привлека вниманието му. Бях благодарна дори и само да съм в компанията му, въпреки че на моменти явно ме пренебрегваше с други жени. Но аз преглъщах сълзите и в мига, в който обгърнеше с ръка раменете ми, бях готова всичко да му простя. С други думи — бях забравила едно от основните правила на играта — „забавлявай се, но не си позволявай да хлътнеш“.

Освен това понякога в погледа му, отправен към мен, се четеше нежност. Или пък се случваше да ми позвъни просто ей така, за да ме чуе. Колкото и редки да бяха тези мигове, те все пак съществуваха и аз градах приказните кули на щастието си върху тях. Чувствата му бяха искрени, не се заблуждавах. Беше готов дори да изтича до аптеката, за да ми купи превръзки. Не доказваше ли това сериозните му намерения?

И точно когато започнах да си мечтая, че ще бъдем щастливи само двамата, без да се налага да се съобразяваме с хазайката ми, нито с разписанието на автобусите за някое уютно гнезденце, където ще можем да бъдем щастливи двамата, Алекс изчезна от живота ми. Като че в земята потъна. Отначало предположих, че му се е случило нещо, измислях му оправдания и търпеливо чаках да ми се обади. Най-послед, след като така и не се появи, позвъних на съквартиранта му, Чарли, който живееше и гледаше от високо на нас, простосмъртните. Чарли ме уведоми със зле прикрита досада, че Алекс е заминал за Щатите в търсене на собствената си идентичност и ме моли да му простя, но не е искал да ми причини повече болка, като ми го съобщи лично.

Това беше. В продължение на седмици се чувствах опустошена, като че ли някой беше остъргал вътрешностите ми с хирургически инструмент. Нямах сили дори да плача.

Едничката ми утеха беше Фран. Тя беше плътно до мен и неуморно сипеше най-цветисти ругатни по адрес на „оня скапан мухльо“. Тя бълваше огън и жупел, а аз мълчах, захлупена по очи на леглото или загледана в една точка. Струваше ми неимоверно усилие дори да се среща и да си измия зъбите сутрин, а отиването до магазина беше мъчително преживяване, тъй като трябваше да покажа пред света съсипаното си самочувствие. Болката беше почти физическа — не помнех да съм изпитвала някога такава.

Месеци наред блязах раните си и болката се притъпи, но онази празнота вътре в мен си остана и имах чувството, че вече нищо не можеше да я запълни, въпреки че от време на време правех жалки опити като снощния. Никълъс, живото потвърждение на това, се облизваше насреща ми и лакомо нагъваше шоколадови рулца направо от кутията.

— Знаеш ли какво — заяви Фран, — накъсай картичката на оня боклук на малки парченца и забрави за нея! Или по-добре дай на мен.

Изтръгнах картичката от ръцете ѝ.

— Хайде, Мел, опомни се! Не се хващай отново на въдицата му — той това и чака.

— За какво става въпрос? — изломоти Никълъс с пълна уста. — А, момичета?

Не можех повече да го гледам как се тъпче. Изобщо не можех да го гледам.

— Слушай, Никълъс, двете с Фран искаме да проведем един важен разговор. На четири очи!

— Спешно е! — изсъска Фран. — Не търпи отлагане. Така че, приятелче, чупката. Да ти видим гърба.

— Добре де, не се горещи толкова. Само да се разбере с Мел. Какво ще кажеш да мина да те взема довечера, бебчо? Някъде към седем. Каня те на вечеря. Разноските са на сметката на един клиент. Хо-хо-хо!

— За съжаление, довечера няма да стане — отвърна вместо мен неумолимата Фран. — Мел е заета. Някой друг път.

Аз кимнах в потвърждение на думите ѝ.

— Окей... — въздъхна Никълъс. — Ще ти звънна, бебчо. Довиждане, дами!

Той се ухили широко и тръгна към вратата. Отдъхнах си едва когато чухме стъпките му надолу по стълбите.

Проблемът „Никълъс“ отпаднаше. Оставаше проблемът „Алекс“.

Тръшнах се на диванчето до Фран и отпуснах глава на рамото ѝ. Все още стисках картичката като удавник, вкопчен за сламка.

— Мел, обещавай ми, че, каквото и да се случи, няма пак да довлечеш тук този Никълъс... Защото той не е решение на проблема ти, а същинска напасть!

— Обещавам. Няма да припарвам до Никълъс. И все пак ти се оправи с него доста добре... — Не можах да не се усмихна, като си спомних как само го гледаше Фран — като боа, която се готви да го погълне.

— Не е смешно — стрелна ме с поглед тя. — Няма пак да те спасявам.

Картичката с изглед от Ню Йорк отново прикова погледа ми. Въздъгнах.

— Мислех, че съм го преболедувала. Но истината е, че през цялото това време ми е липсвал...

— Знам... — тихо каза Фран, но след миг продължи с обичайния си настъпателен тон: — ... но все пак не бива да забравяш, че е гадно копеле. След всичко, което ти причини, не заслужава и плюнката ти.

— Мъжете са... странни.

— Факт. Но освен това някои са симпатяги, а други — гадняри. Алекс е... същият като Аманда. Ще те купи и ще те продаде, без да му мигне окото.

— Аманда държи на нас... посвоему.

— Само когато онези надуты крави от голямото добрутро не са наоколо. Тогаваш те подмине като пътен знак.

— Какво общо има Алекс с това?

— Много общо. Защото, ако си мислиш, че си за него нещо повече от резервна гума, жестоко се лъжеш.

Лицето ми явно беше добило упорито изражение, защото Фран изведнъж прекъсна тирадата си и ядосано махна с ръка.

— Защо ли ти говоря всичко това?! Та ти изобщо нямаш намерение да ме чуеш!

Въздъгнах.

Фран поклати глава. Случаят беше безнадежден.

— Е, аз бях дотук със съветите. Дали случайно не са останали от шоколадовите рулца?

Никълъс се беше погрижил да не останат.

— Това приятелче ме плаши... — промърмори Фран.

А на мен изведнъж ми беше минала през ум една доста стряскаща мисъл.

— Фран! Смяташ ли, че Аманда би могла да се омъжи за Фрейзър само за да ми направи мръсно?

— Като нищо. От нея всичко може да се очаква. Но ти не се притеснявай — щом Алекс се връща, току-виж, решила да се омъжи за него.

Много успокоително, няма що.

2.

В понеделник тръгнах на работа ужасно потисната. Всъщност това беше обичайното ми състояние на работното място — добре че на никого не правеше впечатление, тъй като не общувах с никого. С една дума — започваше една съвсем обикновена тягостна седмица.

Може би мрачният кабинет с мръсносиви стени допринасяше за унилото състояние на духа ми. Единствената мебелировка се състоеше от старо канцеларско бюро, отрупано с папки, като не броим саксията с изсъхналото растение в единия ъгъл на стаята. В задълженията ми влизаше да преглеждам и разпределям кореспонденцията — еднотипна и абсолютно безперспективна работа. С една дума — да си умреш от скука. Единственото предимство беше, че поне бях оставена на спокойствие. Секретарките, които работеха в общото помещение, демонстративно виреха нос, когато минаваха покрай кабинета ми, и стопроцентово злословеха по мой адрес. Сигурно обсъждаха каква е причината да разполагам със специални привилегии, след като така и така само се ровя в разни папки, докато те например бяха натоварени с по-отговорни задачи — печатаха на машина и провеждаха важни телефонни разговори. На всичко отгоре заплатата ми беше малко по-висока от техните. Коментираха под сурдинка тази несправедливост и си отмъщаваха, като тотално ме пренебрегваха. Не благоволяваха да разменят и дума с мен, но аз не страдах особено. В дни като днешния дори бях благодарна, че мога часове наред да си въздишам необезпокоявана, зареяла поглед през мътното стъкло на прозореца.

— Какво си оклюмала днес, кукличке? — стресна ме гласът на старшата секретарка Шърли. Пищна матрона, някъде към четиридесетте, с царствено излъчване и авторитетно държане. Тя обичаше да бъде в течение на всичко и щедро раздаваше съвети. Какво пък — след като Фран беше вдигнала ръце от мен, а Аманда щеше само да ми се изсмее, като разбере за терзанията ми, нямаше смисъл да отблъсквам протегнатата ръка. Освен това изпитвах отчаяна нужда да се доверя на някого.

— Заради приятеля си — подсмъркнах. — Бившият си приятел. Преди една година ме заряза и отпраши за Америка, а сега ми пише, че искал да се върне при мен и... право да си кажа, не знам какво да правя...

— Имаш ли деца от него?

— Ами! — подскочих като ужилена.

— А той... има ли пари?

— Ами... не може да се каже.

— Ясно. Кажи му да се разкара. И хич не се кахъри за някой, който се е отнесъл с теб като с парцал.

Звучеше съвсем логично.

— Ти така ли би постъпила? — държах да се уверя.

— Как иначе? Всеки път, когато моят Стан се върне пиян като свиня, му показвам вратата. После винаги се връща с подвита опашка, кротък като агънце. Винаги си плаща за дяволъка. Изкарвам му го през носа.

— В какъв смисъл си плаща?

— В буквалния.

— О... Значи това било...

— Това е изпитаната ми стратегия, душичко. С мъжете — само така!

— Разбирам... Благодаря ти, Шърли.

— За нищо!

Останах отново насаме с мислите си, поклатих глава отчаяно. Завиждах на жените, които можеха да бъдат толкова категорични, толкова наясно със себе си. Лично аз не бях сигурна дори какво искам да купя от супера, да не говорим за вземането на жизненоважни решения като това — дали да простиш на мъжа, разбил сърцето ти. За бога, та аз не можех да откажа дори на Никълъс — какво би трябвало да говори за мен това? Във всеки случай — нищо хубаво.

Направих си чаша силно кафе (това винаги ми помагаше да се взема в ръце) и седнах да прослушам телефонния секретар (славно изобретение, което ме избавяше от необходимостта да разговарям с някого, когато по-скоро ми иде да вия). Имаше оставени няколко съобщения — виж ти, направо можех да участвам в номинация за най-търсената личност на деня.

Живнах малко. От събота тая надеждата, че може да ми се обади Алекс. Той знаеше служебния ми телефон, а възможността да съм сменила работното си място беше минимална. От вълнение глътнах кафето си почти на екс — нямах търпение да прослушам съобщенията.

„Мелани, скъпа, гласеше първото, толкова се радвам, че се видяхме. Дано двете с Фран да сте си изкарали добре, след като си тръгнах.“

Аманда, разбира се. Знаех как ще продължи нататък, затова го превъртях. Идеята ми беше ясна — „обичана съм от един чудесен мъж, за когото скоро ще се омъжа и ще си живеем щастливо, хип-хип-ура“.

Да видим нататък... „Здрасти, Мел!“ Това беше гласът на Фран. Отдъхнах си. Имах нужда да я чуя. Бях готова дори да се вслушам в напътствията ѝ.

„Обмислих ситуацията и съм още по-категорична. Допуснеш ли отново оня тип в живота си, с теб е свършено. Подписваш смъртната си присъда. Сега... по другия въпрос. Трябва сериозно да помислим ще ходим ли на годеща на Аманда. Мисля, че все пак ще отидем, както обикновено, и ще изкараме тъпо, както обикновено...“

Май трябваше да прослушам по-внимателно съобщението на Аманда. Явно ни се оказваше честта да бъдем поканени на някакво тържество, на което сто на сто щяха да присъстват онези надути пуйки — приятелките на Аманда, с които нямахме какво да си кажем... Съответно, щяхме да се напием, по липса на нещо по-добро, след което да се срамуваме от себе си... Фран беше права — винаги ставаше така и този път едва ли щеше да е по-различно.

„Здравей, Мелани...“ Мъжки глас, смутено покашляне, вежлива интонация. Та това беше шефът ми, Бърни — толкова фин и разбран човек, че се притесняваше да направи забележка дори за очебийно нехайство. Може би затова никой не го приемаше сериозно. „Извинявай, че те притеснявам, но би ли погледнала дали случайно онази брошура, която ти дадох преди шест седмици, още не е на бюрото ти? От търговския отдел се кълнат, че не са я получили... Възможно ли е да си пропуснала да я изпратиш? Моля те, провери. Ще ти се обадя по-късно. До скоро!“

Дявол да го вземе. Да открия в хаоса на бюрото си нещо от преди цели шест седмици, беше все едно да търся игла в купа сено. Само това ми липсваше.

Следващо съобщение. „Мелани, обажда се Флави от търговския отдел. Преди малко говорих с шефа ти и се чудя дали случайно...“

Поклатих глава. Съжалявам, Флави, но не ти ли е минавало през ум, че има и по-важни неща от някаква си брошура? Да ти имам проблемите...

Въздъгнах. Оставаше едно-единствено съобщение.

Ами ако все пак?...

„Мел, сладурче, обещах, че ще ти се обадя...“

Това беше. Надеждите ми току-що станаха на пух и прах, а противният тембър на Никълъс продължаваше да кънти в ушите ми.

„... Ама славно си изкарахме оня път, а? Тия дни сме решили с момчетата пак да се съберем по мъжки, но вечерта във вторник ми се очертава свободна... или може би евентуално сряда, а? Какво ще кажеш? Ще се чуем допълнително. Ако искаш, потърси ме на телефон...“

Никълъс, дръвник такъв, кога ще се научиш да каниш едно момиче на среща като хората? Настроението ми съвсем се скапа. Последната капка беше препълнила чашата. Време беше да погледна в лицето жестоката истина — аз, Мелани Пепър, бях обречена да върша работа, чието безсмислие осъзнавах, да излизам с мъже, които не можех да понасям, и да ходя на годежите на приятелки, които гледаха на мен отвисоко и навираха в лицето ми собственото си благополучие.

Захлупих глава на бюрото. Положението не изглеждаше никак розово. Посегнах да изключа телефонния секретар и в същия миг чух: „Имате ново съобщение.“

Нещо ме накара да настръхна. Преди да чуя гласовата поща, вече знаех.

„Мел... здрасти. Как си?“ Можех да си представя усмивката, озарила лицето му. Тя автоматично се изписа и на моето лице. Нещо в мен запя: „Алекс се връща! Алекс се връща! Моят Алекс...“ Чувах в слушалката някакъв шум и гласове на хора. „Обаждам ти се от... От къде беше?...“ „От Селцето“ — услужливо подсказа женски глас. По дяволите. „Точно така. От «Селцето». Тук е четири сутринта и купонът тече...“ Той запя: „Чакай ме, скъпа моя, връщам се при-и те-е-б.“ Разнесоха се смехове и бурни ръкопляскания. Алекс завърши: „Пристигам на летище «Хийтроу», бебчо. Още днес.“ Връзката прекъсна.

Облегнах се назад с разтуптяно сърце. Край. Възнаградена бях за безсънните нощи и пролетите сълзи. Божичко, чакаше ме толкова работа. Трябваше да си купя ново бельо, да почистя основно стаята, да сваля едно-две кила... стой, това последното беше изключено. Алекс пристигаше днес. Какво по-точно би трябвало да означава това? „Днес“ по американско часово време означаваше ли „днес“ и по наше? Започваше да ме обзема паника. Божичко, не можеше ли просто да ми каже кога е полетът? Типично за Алекс...

Естествено, щях да отида да го посрещна на летището. И нямаше да мога да си намеря място дотогава. Само през последните няколко минути нивото на адреналина в кръвта ми се беше повишило неимоверно. Алекс се връщаше от Америка — връщаше се заради мен. Любовта му към мен се беше оказала по-силна от страстта му към пътешествия и приключения. Чувствах се победителка — идеше ми да танцувам от радост. Дали още сега да не тръгна към летището? Едва ли някой щеше да забележи липсата ми. Пък и... подобни емоционални земетръси не се случват всеки ден.

Алекс се връщаше! Алекс ме обичаше! Погледът ми разсеяно пробяга по бележката, която шефът ми беше изпратил по повод деликатната ситуация между нашия и търговския отдел. В момента бях над тези неща — в живота има далеч по-важни неща от бумажината и ако някой не осъзнава това, толкова по-зле за него. Напуснах отдела, понесена на крилете на радостта, съпроводена от учудените погледи на секретарките. Чувствах се волна като птичка, неуязвима за дребните житейски грижи. Хвърчах една педя над земята.

Взех такси до летището — не исках да губя нито миг. Четвърти терминал беше доста оживен, но аз прецених, че разполагам с време да си купя няколко списания и ново червило — може би щеше да ми се наложи да почакам. Защото, като се замисли човек, от обаждането на Алекс не бяха изминали и два часа. В такъв случай... не беше зле да си измия и косата. Държах да се появя пред него в пълния си блясък.

Въздъхнах. Вече не се чувствах като излязла от орбитата си планета. Светът ми отново се въртеше около Алекс.

Ами ако ми се наложеше да чакам до вечерта? Стиснах зъби. Тази възможност всъщност беше напълно реална и само жалка глупачка като мен можеше да хукне, без да си е направила най-елементарна сметка. Замръзнах, скована от нерешителност. Една част

от мен беше готова да чака тук, ако ще и цяла вечност, без да помръдне от мястото си. Друга част от мен тръпнеше, разкъсвана от желание, да полети насреща му. Само едно не бих направила за нищо на света — не бих се върнала обратно в офиса с подвита опашка.

Изпаднеш ли в безизходица, обади се на най-близкия си приятел. И аз позвъних на Франческа.

— На твоето място бих се вмъкнала в помещението, където охраната държи конфискуваното оръжие, бих свила един пистолет и бих се гръмнала. — Това беше съветът, който получих.

— Фран — простенах, — моля те, влез ми в положението. Ако трябва да чакам тук цял ден, направо ще полудея.

— Кога ще пораснеш, Мел? Кога най-после ще вземеш живота си в ръце? Кога ще слезеш на земята? Докато чакаш, би могла междувременно да помислиш по тези въпроси.

Осведомих я, че съм се запасила с няколко женски списания.

— Страхотно! — възкликна Фран. — Те изобилстват от статии на тема „Как да направим щастлив лъжливия негодник, с когото споделяме живота си“. Подходящ избор, Мел. Моите поздравления!

Подсмъркнах.

— А, не! — троснато заяви Фран. — Този номер не ми минава. Не мога да съчувствам на човек, който сам си съсипва живота. Ще имаш достатъчно време да рониш сълзи, когато отново се хванеш с Алекс.

Разбрах, че е време разговорът ни да приключи — и бездруго вече се чувствах още по-самотна и неразбрана, отколкото преди няколко минути. А като напук лицата около мен сияеха, пристигащите се хвърляха в прегръдките на посрещаните, обсипваха ги с целувки и плачеха от щастие...

Не биваше да падам духом. Алекс щеше да се появи рано или късно.

Реших да извлека най-доброто от ситуацията. Седнах във фризьорския салон и се оставих в ръцете им. Една прическа може да подобри настроението на жената като нищо друго — така поне пише в женските списания. Имаше нещо вярно в това, не може да се отрече. При това фризьорката наистина се постара, въпреки че с моята непослушна грива не можеше да се постигне кой знае какво. Излязох от фризьорския салон с ново самочувствие — чувствах се специална

като телевизионна говорителка, заредена с решителност и добро настроение.

В главата ми нахлуваха спомени — за оня път, когато Алекс се беше появил в офиса като гръм от ясно небе, беше минал под кръстосания огън на любопитните погледи, беше влязъл при мен и беше дръпнал щорите... Или когато се бяхме напили безпаметно и кой знае защо, много държахме да се вмъкнем в катедралата „Сейнт Пол“... Или когато имаше повреда в отоплителната инсталация и ние го приехме като пръст на съдбата, вмъкнахме се под завивките и прекарахме в хоризонтално положение цяло денонощие... Или когато беше срещнал някакъв стар приятел и го нямаше цели три дни...

Стоп. Трябваше да отпъждам лошите спомени. Алекс се връщаше и всичко щеше да започне на чисто. Този път щеше да се играе по правилата — нямаше да отстъпя от това. Фран щеше да се гордее с мен.

Като начало... щяхме да прекарваме повече време заедно. Никакви инцидентни запивания „с момчетата“, никакви изчезвания... Въпреки че тогава съществуваше сериозната опасност да изпаднем в другата крайност — да се залепя за Алекс и да се превърнем в скучна порядъчна двойка, чието общуване се свежда до: „Какво ще кажеш да излезем тази вечер?“ „М-м-м, да...“ „Кой филм ти се гледа?“ „Все ми е едно...“ Бррр. Това ли всъщност исках?

Не точно. Исках Алекс да е мил с мен — имам предвид наистина мил. Не показно, но не и да се държи в компания така, все едно съм далечната му братовчедка от глухата провинция.

А също така да не настройва срещу себе си всичките ми приятели.

Много ли исках?

Реших отново да позвъня на Фран.

— Мел, не искам да те слушам повече. Щом искаш, троши си главата.

— Фра-ан... — прошепнах умолително.

Тя омекна.

— Добре. Тогава поне му направи един тест. Не сте се виждали от доста време, нали така?

— Да...

Цели десет месеца.

— Значи тази среща очевидно е по-специална?

— Да! Знаеш ли, направих си косата!

— Ето на. Имах предвид, че е редно да очакваш някакъв мил жест и от негова страна, най-малкото — букет цветя. Все пак е изчезнал най-ненадейно от живота ти...

— Нали ми изпрати картичка.

— А, да! Колко мило. Защото няма очи да се върне при Чарли, а знае, че ти няма да го оставиш да спи под открито небе.

— Не мисля, че...

— Знам какво си мислиш. Но фактите говорят сами за себе си. Ти си прекалено добра, Мел. Но мъжете злоупотребяват с това, не ти ли е известно? Да го видим колко се е загрижил за теб. Дали според теб изобщо му е минало през ум да ти вземе някакъв подарък?

— О, Алекс не е по тази част. Той смята подаръците за буржоазна отживелица.

— Нима? — Фран въздъхна. — Ти си непоправима, Мел.

— Аха...

— Между другото, уведоми ли Линда, че малкото ви сплотено семейство от днес ще има ново попълнение?

— О, Линда ли? Тя няма да има нищо против.

— Или поне ще преглътне и това, нали?

Започвах да се чудя с най-добрата си приятелка от детинство ли разговарям, или с личния си психоаналитик.

— Мел, говоря ти всичко това, защото съм загрижена за теб. Ако не бях, щях да си мълча и да ти гледам сеира.

— Знам... — промърморих. В момента обаче не изпитвах и капка благодарност.

— Кога горе-долу очакваш да пристигне?

— В някой от близките петнайсет часа.

— О... тогава мога само да ти пожелаая приятно чакане. Ще ми звъннеш пак, нали?

— По някое време.

Разговорът с Фран дълго не ми излизаше от главата. Най-лошото беше, че тя беше абсолютно права. За повечето неща. Но тя не познаваше Алекс така добре, както аз го познавах, и не държеше сметка за някои подробности. Частното училище, хладните дистанцирани родители, разводът им (винаги болезнена травма за едно

дете) — всичко това неминуемо беше оставило своя отпечатък върху него. Аз лично винаги се съобразявах с тези факти, нещо повече — за мен те бяха смекчаващи вината обстоятелства. Затова приемах с разбиране отчаяните опити на Алекс да открие собствената си идентичност, лутанията му, копнежа му за свобода, страха му от близост... Това, че можеше да поплаче на рамото ми, не означаваше, че ме е превърнал в кошче за душевни отпадъци, както Фран си мислеше.

Трябваше да убия някак времето до пристигането на самолета. Само няколко часа, какво толкова? Имах нужда да поприказвам с някого, който обаче нямаше да ми чете конско. Реших да позвъня на Аманда.

Чух в слушалката мъжки глас.

— Здравейте — едва можах да позная гласа си, звучеше толкова плахо. — В къщи ли е Аманда?

— Не, в момента я няма. Да ѝ предам ли нещо?

— Фрейз — промълвих, — обажда се Мелани.

— Мелани?

— Мелани от университета, не си ли спомняш? Мел. Мелани Пепър...

Божичко!

— О, да. Да, разбира се! Здравсти, Мелани. Как я караш?

Как ли? Докарала съм я дотам, че вися на летище „Хийтроу“ като кон на празни ясли, в очакване на един мъж, който преди време разби сърцето ми, а сега се връща при мен. Реших, че това е достатъчно сериозна причина да си тръгна от работа, без да давам излишни обяснения, и... ето ме тук.

— Ами... карам я някак. Оправям се.

— Радвам се да те чуя. Наистина... Каква изненада.

— Разбрах за сватбата... Моите поздравления! Знаеш ли, ние с Аманда сме стари дружки...

— Така ли? — Той се засмя малко смутено, както ми се стори.

Опитах се да си ги представя в страстна прегръдка. Не успях. И по-добре.

— Да ѝ предам ли да ти се обади?

— А, не... Не беше нещо важно. Искях просто да я чуя... Да си побъбрим.

— Добре тогава...

— Довиждане, Фрейзър. И... всичко хубаво.

— Доскоро!

В най-съкровениите си романтични мечти често си представях как срещам някоя стара любов и как той ме поглежда с други очи, все едно за пръв път ме вижда. Как забелязва изумено, че грозното патенце се е превърнало в красив лебед, и в очите му най-последно проблясва интерес... След което тръсвах глава и се връщах към реалността.

В случая един разговор с майка ми може би щеше да подейства наистина отрезвяващо. И бездруго отдавна имах намерение да ѝ се обадя. Майка ми прекарваше по-голямата част от времето си в кухнята, препасала готварската престилка, но аз подозирах, че зад фасадата на безукорна домакиня се крие страстна, романтична душа. В противен случай просто не виждах как бих могла да се появя на бял свят такава вятърничава и отнесена.

— Здравсти, мамо!

— Мелани, точно си говорехме за теб...

Това не ми се стори чак толкова поразително съвпадение, като се има предвид, че ние с брат ми бяхме основната тема за разговор на майка ми. Като изключим готварските рецепти. Не бих се учудила и ако кажеше, че гледа телевизия или играе бридж. „Говорехме“ за теб означаваше, че тя говори, а баща ми слуша, сумти и от време на време отпива от бирата си, загледан в телевизора. С него например беше изключено да се разговаря по телефона — разстоянието доста затруднява безсловесната комуникация.

— Какво чувам? Вярно ли е, че Аманда Филипс щяла да се омъжва за онова момче, което ти веднъж беше довела у дома?

— Да, мамо. А Алекс се връща от Америка.

— Е, браво на нея. Стори ми се свястно момче, такова усмихнато. Шотландец, нали? И много добре възпитан...

— Какво значи „добре възпитан“, мамо? Той не е четиригодишен. Казах, че Алекс се връща...

— Тази сватба със сигурност ще бъде нещо изключително. Дерек Филипс върши нещата със замах... — замечтано продължаваше майка ми. — Не жали нито труд, нито пари...

— Радвам се за него. Между другото, Алекс се връща...

— Питам се кога най-последно ще се омъжиш и ти? Нямам търпение да те видя булка. Току-виж си срещнала на сватбата някое

мило момче.

Майка ми си знаеше своето.

Изскърцах със зъби.

— Не се знае дали изобщо ще ходя на сватбата на Аманда, мамо. Но сега съм на летището и...

— Не ставай глупава, Мелани! Как няма да отидеш?! Та вие бяхте първи приятелки! Все неразделни бяхте тричките... А как е Франческа? Тя има ли си някой... сериозен приятел?

— Не, но аз...

— Значи двете с Фран непременно трябва да отидете на сватбата. Може най-после да ви излезе късметът — млади сте, хубави... О, скъпа! Сложила съм да пека кифлички във фурната — страх ме да не ги изпусна! Трябва да свършваме. Ще ти се обадя...

Въздъгнах. Разговорът с майка ми изобщо не ме успокои. Защо двете никога не можехме да разговаряме нормално? Може би в това беше коренът на проблемите ми, както биха казали психоаналитиците.

Един от хигиенистите, когото вече бях успяла да запомня по физиономия, мина покрай мен и ми хвърли леко подозрителен поглед, както ми се стори. Може би аз също вече му се бях набила в очите. За миг изпитах желание да му обясня как всъщност стоят нещата — че не съм член на някоя терористична организация, нито съм бездомна, но размислих. Само му се усмигнах, сякаш за да го уверя, че намеренията ми са съвсем невинни, и се обърнах на другата страна. В момента ме занимаваше друг проблем — беше ми се пуснала бримка. Повече от наложително беше да си купя нов чорапогащник. Какво пък — разполагах с предостатъчно време.

Три часа по-късно още се въртах из чакалнята на летището, санирана от главата до петите. Прическа, червило, всичко беше тип-топ. Оставаше само да се появи Алекс. Безпокояха ме единствено обувките — и бездруго доста старички, сега те бяха изпотъпкани от притичващите покрай мен дами. Дали пък не бях станала невидима?

Още два часа и вече бях изхарчила за кафе дневната си надница, а дрехите ми бяха пропити от миризмата на чужди парфюми. Бях престанала да ходя напред-назад и се бях задълбочила в статия на тема „Какво всъщност се опитва да ви каже гаджето ви, ако се чука наред с

всичките ви приятелки?“. Изпитвах неудържимо желание: а) да си тегля ножа; б) да си купя нови обувки; в) да завържа разговор с хигиениста, на когото гледах вече като на стар познат. За последното вече беше малко късно — смяната на хигиениста току-що беше приключила и той си тръгна. Минавайки покрай мен, още веднъж втренчено ме изгледа и поклати замислено глава.

В крайна сметка си купих нови обувки.

Самолетите кацаха и излитаха, а аз отчаяно се опитвах да различа в тълпата познатото лице. Имах чувството, че е изминала цяла вечност. Станах да се поразтъпча, защото съвсем бях оклюмала. Вече започвах да си мисля, че съм го изпуснала и цялото това чакане е било на вятъра. Не беше изключено — един-два пъти бях ходила до тоалетната. Ако е пристигнал точно тогава и не е очаквал да ме види, се е качил на първото такси и се е отправил... един бог знае в каква посока.

При тази мисъл ме побиха тръпки.

И точно когато ми хрумна да направя последен отчаян опит да го открия сред тълпата, като го повикам по радиоуредбата на летището, той се появи.

Вместо да изтичам и да се хвърля в прегръдките му, замръзнах на мястото си. Та той изглеждаше великолепно — купонът до зори и дългото пътуване изобщо не му се бяха отразили. За мен обаче не можеше да се каже същото. Усмихнах се храбро и се опитах да залича като с магическа пръчица следите от безпокойството върху изтерзаното си лице. В този миг Алекс погледна в моята посока и дъхът ми спря. Той обаче още не ме беше видял. (Възможно ли беше прическата да ме е променила до неузнаваемост?)

Най-после изскочих буквално на пътя му и той едва не залитна.

— Мел?!

— Алекс... — успях да промълвя, преди да ме грабне в мечешките си прегръдки. Останала без дъх, но ликуваща, се притиснах към него, а той зарови глава в косите ми.

Да можеше оня проклет хигиенист да ни зърне отнякъде.

3.

Бъбрихме си през целия път с метрото — имахме да си кажем толкова много неща. Алекс надълго и нашироко ми разправи за Америка, за новите си познанства, за странностите на нюйоркчаните, за английския музикант, на когото се натъкнал съвсем случайно някъде в щата Монтана и двамата още от първия миг се почувствали като братя... Гласът му сякаш беше придобил нов, американски акцент. Беше пропътувал Америка надлъж и нашир и макар според него да не му беше провървяло много, беше натрупал толкова нови преживявания, че аз направо се почувствах неудобно. Около мен нямаше нищо ново и аз направо се опитвах да изроя нещо по-пикантно, някаква свежа забавна история от застоялите води на така еднообразното си съществуване. Новото гадже на еди-коя си, събирането в дома на тази и тази... В отчаянието си стигнах дотам, че заразправях за лудориите на своенравната котка на Фран (измислена, разбира се). Единствената тема, която и двамата упорито избягвахме, беше неочакваното му заминаване. Имаше ли смисъл да задълбочаваме, нещата така и така бяха ясни.

Прибрахме се в къщи малко след полунощ. Беше подозрително тихо, което означаваше, че Линда най-вероятно лежи будна в леглото и слухти. Позволих си да взема бутилка водка от неприкосновените ѝ запаси (случаят беше специален) и се търколих в леглото с виновника за импровизираното тържество. Изживяхме мигове на върховно блаженство, след което Алекс спа непробудно в продължение на четиринайсет часа. Събудих се в прегръдките му и цяла сутрин не откъсвах очи от моя спящ принц. Най-после той се размърда, разтърка очи и промърмори сънено:

— Мел... скъпа... Ще те обичам до гроб... ако ми направиш един сандвич с бекон, както само ти умееш.

Втурнах се към кухнята. Надявах се Линда да е напазарувала.

Двайсетина минути по-късно Алекс нагъваше последните остатъци от сандвича.

— Ето какво ми е липсвало през цялото това време... Американците понятие си нямат какво значи истински сандвич. Побъркали са се на тема здравословно хранене и не знаят какво изпускат...

— Затова пък знаят какво печелят...

Алекс се разсмя, стана от масата, дойде при мен и ме прегърна.

— О, Мел... Толкова се радвам, че се върнах. Рядко ще срещнеш някой американец, който да говори онова, което мисли. Докато ти... си толкова истинска.

— И толкова доверчива... — подхвърлих.

— Още ли ми се сърдиш за тогава? Всъщност... имаш право. Постъпих като пълен страхливец. Моля те, прости ми — дори не съзнавах какво върша... Опитай се да ме разбереш... чувствах се толкова объркан... Изобщо не помислих какво ще ти причиня... Нали знаеш, винаги съм се боял от обвързване... И сега заслужавам да ми обърнеш гръб, но те моля да ми дадеш втори шанс... защото ти означавах много за мен.

— Така ли?

— Така е. Най-после го осъзнах.

— Надявам се. Заради собствената ти безопасност.

— Искаш да кажеш, че...

Кимнах мрачно.

— Няма да се стигне дотам — увери ме бързо Алекс.

— Дано.

Цялата седмица измина като сън — трескав, задъхан, озарен от щастие сън. Леглото ми стана нашето островче на блаженството. Сутрин тръгнах за работа, малко неохотно, но лицето ми още пазеше щастливото си, замечтано изражение и на устните ми играеше усмивка. Бях преобразена, сякаш някой беше запалил лампичка вътре в мен, и това не можеше да остане незабелязано. Секретарките се взираха в мен, гадаеха, шушукаха — отново бях дала храна на любопитството им, но това изобщо не ме засягаше.

В къщи спрях изобщо да вдигам телефона. Което означаваше, че честта се падаше на Линда. Тя не беше особено очарована от това —

приятелите ми мразеха да разговарят с нея и обикновено затваряха, щом само чуеха гласа ѝ.

Най-после Фран довтаса напушена. Отвори ѝ Алекс — стана точно това, от което се опасявах.

— Здравсти, Фран — усмихна ѝ се Алекс. Победителят не мрази победените.

Затова пък Фран... Стори ми се, че беше готова да го подмине като пътен знак, но размисли. Тръсна глава и му отправи най-милата си усмивка.

— Здравей, тъпо, лъжливо копеле! Радвам се да те видя отново.

Алекс ме погледна, но не прочете в погледа ми особено съчувствие. В края на краищата всеки сърба каквото си е надробил и това, че на мен ми беше минало, не означаваше, че Фран няма право да каже онова, което мисли.

Побързах да сложа чайника като добра домакиня.

— Е, какво, поживя ли си, скапаняко? — обърна се Фран към Алекс.

— Видях... доста свят... Обиколих няколко щата, не се застоявах...

— Хмм... не се и съмнявам.

— Мел — най-после се обърна към мен Алекс, — няма ли да ѝ кажеш да престане?

— Защо? Не сме Америка, но и тук важат някои демократични принципи. Моля те, помогни ми за чая. И бъди мил с Фран.

— Да бъда мил? Да не би да съм я засегнал с нещо?

— Очевидно. Нали не смяташ, че винаги е такава?

Той въздъхна и взе подноса с чашите.

— Така си падам по новия ти американски акцент — безмилостно продължи Фран. — Винаги си ме изненадвал, конте. Помниш ли как веднъж ти беше хрумнало да се изживяваш като хипи и говореше само за кармата? Та ако пак тръгнеш да обясняваш, че си станал нов човек, разправяй го на старата ми шапка. Ти си си все същата хитра лисица, Алекс, и никога няма да се промениш.

— Фран, моля те, престани. Излишно е. Наистина съжалявам...

— О, така ли? Аз обаче не се казвам Мел.

— Не издържам повече... — И Алекс се надигна, очевидно с намерение да напусне стаята.

Фран не го оставяше на мира.

— И какви са най-новите ти планове, мекотело такава? Ще ги споделиш ли?

— Искам само... да изкупя вината си пред Мел, да не правя повече гафове, да си намеря сваятна работа... Доволна ли си?

Фран ми намигна.

— Рано е да се каже.

Но явно се беше поуспокоила и реши да смени темата. Пък и... имаше доста новини за разказване.

Отдъхнах си. Може би все пак нещата щяха да потръгнат.

И наистина, двамата с Алекс сякаш карахме втори меден месец — размотавахме се по улиците, преоткривахме позабравени кътчета на Лондон, дори посещавахме заедно изложби! Аз усъвършенствах кулинарните си умения с всеки изминал ден — беше ми дошло вдъхновението. Вечеряхме на свещи, с бутилка вино и от учтивост винаги канехме и Линда, но тя, слава богу, промърморваше някакво извинение и оставаше в стаята си. Дори не ми даваше възможност да ѝ благодаря, че е измила купчината чинии от предния ден. Междувременно беше получила още един огромен колет, но сега не ми оставаше време да си блъскам главата над тази загадка.

Алекс действително имаше някакви планове относно кариерата си. Свърза се със старите си познати от музикалния бизнес и очевидно от едно-две места дори му бяха обещали ангажименти, защото изглеждаше много въодушевен и нямаше търпение да събере отново старата банда. От моя страна срещаше пълно разбиране.

Най-после реших, че е време да позвъня на Аманда. Не можех да пропусна случая да я уведомя за щастливия развой на събитията. Поне веднъж и аз имах с какво да се похваля.

— О, Мел, ти ли си, скъпа? Би ли изчакала за момент — звънят ми по другия телефон...

Повече от ясно беше, че е чула новината — металната нотка в тона ѝ можеше да се долови безпогрешно.

— Е, как е? Разбрах, че Алекс се е върнал и ти пак си го прибрала... Право да си кажа, доста се изненадах. Очаквах да постъпиш по-твърдо, въпреки че си те познавам...

О, не! Пак се започваше...

— Правилно си чула — отново сме заедно и изобщо не съжалявам — опитах се да звуча колкото е възможно по-бодро.

Този път нещата са наистина сериозни...

— Искаш да кажеш, че и вие ще се жените?! — възкликна Аманда. Можех да си я представя как се подсмива лукаво.

— О, не — отвърнах небрежно. — Не бързаме, поне засега. Няма смисъл да насилваме нещата. Кое то ми напомня, че годежът ти май щеше да е скоро. В събота, ако не се лъжа?

— Точно така. В събота вечер. С официално облекло, нали скъпа? Знаеш как е...

— Ще имаме предвид — отвърнах хладно. Ако се опитваше да ми развали настроението, почти беше успяла.

До събота обаче ми мина и дори мисълта за годежа на Аманда не можеше да ми помрачи настроението. Тъкмо напротив, няха търпение двамата с Алекс да се появим прегърнати и да привлечем любопитните погледи. Сто на сто някой щеше да подхвърли: „Ами вас двамата? Няма ли да ви женим?“ Алекс щеше да се усмихне, да ме притисне до себе си и да отвърне: „Някой ден и това ще стане...“ В този миг щях да се почувствам принцесата на вечерта... Представих си скептичната усмивка на Фран, за да се върна отново на земята, но какво пък — човек има нужда малко да помечтае. Още повече, че откак се беше завърнал, Алекс не ми беше дал и най-малкия повод за притеснение — бяхме като двете половинки на едно цяло, кой беше по-щастлив от нас?!

Годежът на Аманда наистина се оказа едно от най-бляскавите светски събирания, на които ми се удаваше случай да присъствам. Слава богу, въпреки обилното хапване през последните няколко седмици успях да се напъхам в сивата си копринена рокля — един от малкото ми официални тоалети. И ако държах дясната си ръка небрежно отпусната покрай тялото, петното от червено вино почти не се забелязваше. Алекс беше облечен по-скоро спортно, отколкото строго официално, но на него всичко му стоеше великолепно.

Фран категорично отказа да дойде въпреки увещанията ми. Според нея аз съм щяла да се мъкна по петите на Алекс, а тя щяла да

си умре от скука, тъй като освен мен не познавала никого.

Приемът беше в един от елитните клубове край Темза — скъпи парфюми, светска глъчка и огромни букети от жълти цветя покрай стените... Всички се извисяваха над мен, всички бяха облечени по последния писък на модата и всички... се познаваха помежду си. Фран беше прекалено горда, за да се появи на такова място, но все пак ако беше тук, щеше да влезе с високо вдигната глава като кралица, а аз почувствах, че ме обливат горещи вълни, сякаш се бях превърнала отново в малката, закръглена и недодялана провинциалиста от подготвителния клас на гимназията и ми бяха избили младежки пъпки. Краката ми се подкосиха. О, боже, какво изобщо търсех тук?

Мястото ми определено не беше сред тези елегантни самодоволни представители на човешката раса, но вече беше прекалено късно за отстъпление. За миг зърнах обърканата си физиономия в едно от огромните огледала. Изглеждах така, все едно отивах на зъболекар и на всичко отгоре бях обула по погрешка обувките на по-голямата си сестра.

Единствената ми утеха беше, че бях с най-очарователния, най-зашеметяващия кавалер — това поне не можеше да се отрече. Но когато хвърлих триумфален поглед към него, усмивката замръзна на лицето ми. Как бих могла да забравя? Та Алекс беше един от тях, един от галениците на съдбата — съвършен продукт на частните училища, тенис клубовете и елитните ски курорти. Той се чувстваше тук като риба във вода и моментално беше наобиколен от себеподобните си.

— Ах, приятелю! Къде се губиш?!

— Алекс, стари мошенико, разбрах, че си се подвизавал в Ел Ей, а?

— Насам, Ал — ела да се видиш с Бенедикт и Клеър. Помниш ли, запознах те с тях на онова парти с басейн. Ама че веселба падна, а?

Спомних си онова злополучно парти. През цялото време бях мълчала като риба, чувствайки се встрани от общото веселие. Същото се получаваше и сега. Без да давам вид, че съм засегната от пълното пренебрежение към моята скромна персона, търпеливо изчаках Алекс да ме представи.

— Момчета, а това е Мелани.

Кимнаха ми разсеяно, отправиха ми някоя и друга вежлива усмивка и... прецениха, че не заслужавам повече внимание. Затова пък

Алекс, който се беше впуснал да разправя презокеанските си преживелици, жънеше оации. Всички го бяха зяпнали в устата и се заливаха от смях. Оказа се, че Алекс разполага с неизчерпаем запас от истории, които предизвикваха всеобщ интерес.

Аз обаче неусетно се озовах извън кръга, в който кипеше веселие. Потреперих като сираче, оставено вън на студа. Погледнах се отстрани и се засрамах от глупавите фантазии, с които бях живяла цяла седмица. Истината беше, че не означавах абсолютно нищо за никой от тези хора. Би трябвало да поднеса извиненията си на домакинята и да си тръгна, но Аманда не се виждаше никъде. Затова просто се отдалечих, давайки си вид, че търся тоалетна. Може би наистина имах нужда да се скрия вътре и да си поплача малко.

Обмислих тази възможност, когато изведнъж съзрях сред тълпата Аманда. Втурнах се насреща ѝ. Тя все пак беше домакиня — редно беше да ми обърне внимание!

— Мел, скъпа, радвам се да те видя! — Аманда целуна въздуха покрай бузата им. За пръв път не се подразних от това, че говори прекалено високо. Дори ѝ бях благодарна. С късата си полупрозрачна момичешка рокличка Аманда повече от всякога приличаше на кукла Барби. Помислих си, малко злобничко, че ако ще се кълнеш във вярност до гроб на един мъж, може би все пак трябва да се откажеш от тоалети от типа „ела, Вълчо, изяж ме!“. С очите си видях как един от сервитьорите щеше да изпусне таблата, минавайки покрай Аманда.

— Как е, скъпа? Забавляваш ли се?

— Партито е... фантастично — смотолехих.

— Нали? Специално съм поканила фоторепортер от списание „Хелоу“.

Естествено. Можеше да се предположи.

Аманда сияеше. Тя изглеждаше още по-миниатюрна и се държеше още по-превзето и наперено от обикновено. От време на време хвърляше поглед в някое от големите огледала, любувайки се сама на себе си.

— Значи двамата с Алекс пак се събрахте? — чуруликаше любезната домакиня. Явно беше преценила, че може да ми отдели няколко минути, без да навреди на реномето си. — Похвали се — как е сега?

Изведнъж установих колко трудно е дори и при най-добро желание да разкажеш за една щастлива връзка. Всичко, което караше дъха ти да спира, облечено в думи, щеше да прозвучи банално или направо смешно. Въздъхнах. Най-ужасното беше, че докато аз се напъвах да обяснявам колко добре си прекарваме, живото доказателство за това се забавляваше чудесно в другия край на салона, без изобщо да забележи липсата ми. Аманда ме слушаше с привиден интерес, но повече от ясно беше, че мислите ѝ бяха другаде. Не биваше да я задържам повече. Но това означаваше, че пак ще остана сама като кукувица. Усещах, че още малко и ще заплача.

— А... къде е Фрейзър? — направих последно усилие да удължа разговора.

— Здравейте... — долетя току зад гърба ми познатият шотландски акцент.

Лицето ми се озари от първата за тази вечер искрена усмивка.

— Фрейз!

Не беше Фрейзър, въпреки шотландската поличка. Не можеше да се е променил толкова.

— Това е Ангъс — сухо каза Аманда, — по-малкият брат на Фрейзър. Ангъс, да ти представя Мелани, моя съученичка.

Братът на Фрейзър, с рижа коса и лунички, ме изгледа изпод вежди.

— Здравейте! — усмихнах му се дружелюбно. Вие ли ще кумувате?

Олеле. Веднага съжалих, че съм задала този въпрос. Ангъс, или както там му беше името, целият пламна, а Аманда процеди:

— Ще видим... Имаме да уточняваме още доста неща... Ще ме извините ли, трябва да обърна внимание и на останалите гости...

И ме остави в компанията на Ангъс.

— А вие... с какво се занимавате? — попитах.

— Инженер съм.

— О, и вие ли? — Господи, звучах като английската кралица.

— Само че моята специалност е друга. Но да не ви отегчавам...

Би трябвало да кажа, че не се отегчавам ни най-малко, но точно в този миг откъм групичката около Алекс прокънтят задръжен смях. Очевидно някой беше предложил да играят на сляпа баба и идеята беше посрещната с бурен възторг.

Един от гостите вече обикаляше със завързани очи.

Разговорът ни с Ангъс, който и без това вървеше вяло, съвсем замря. Бяхме двама аутсайдери, които нямаха какво да си кажат. В отчаянието си зададох свършено безсмислен въпрос:

— Значи сте от Шотландия?

Ангъс кимна.

Господи, как ми се искаше Фран да се появи отнякъде. Или поне Алекс да се втурне към мен и да ме завлече там, където кипеше веселието.

Май все пак щеше да се наложи да посетя тоалетната и хубавичко да си поплача.

Но преди това изгърмах последния си патрон:

— Радвате ли се за Фрейзър и Аманда?

По лицето му не личеше да се радва особено, но въпреки това изобщо не бях подготвена за онова, което последва. Кръвта сякаш изведнъж се оттегли от лицето на Ангъс и той избухна:

— Искате ли да знаете какво мисля? Мисля, че Фрейзър постъпва като последен глупак, а вашата приятелка е същинска змия. Извинете ме за откровеността.

— Защо мислите така? — заекнах.

— Защото върти Фрейзър на пръста си, държи се с майка ни като с парцал и се домогва до проклетата титла с нокти и зъби... Личи си, че е готова да продаде душата си на дявола само и само един ден да може да се похвали, че живее в истински замък... Направо ми се повдига от нея... Ще ме извините ли?

И той ме изостави, без окото му да мигне. Господи, и това ми било кавалер.

Прехапах устни, осмисляйки току-що чутото. Колкото и грубо да се беше изразил, Ангъс говореше самата истина — не можех да не призная това. Но това не оправдаваше отношението му към мен — що за светски обноски?

Стиснах зъби. Поне щях да опитам ордьоврите — и това беше нещо. А ако си бях взела и някакво списание, може би щях да си убия времето, без да стигам до ръба на истерията.

Компанията на Алекс вече беше на градус — превиваха се от смях, без да са съвсем наясно на какво точно се смеят. Моят любим ме обгърна разнежено с ръка през рамото и промърмори: „Къде се губиш,

сладка моя?“ Опитах се да му се усмихна, но изведнъж срещнах смръщения поглед на Ангъс. Изражението му издаваше такова презрение към всички нас, такава зле прикрита досада, че аз се почувствах ужасно неловко. Очевидно слагаше и мен в общия куп, но от това, странно защо, не ми стана особено приятно. Повечето от гостите, порядъчно подпийнали, се натискаха по ъглите и се кикотеха. Можех да си представя как изглежда това отстрани.

След малко дойде ред на речите. Фрейзър беше доста красноречив и Аманда очарователно се усмихваше, докато го слушаше. После бащата на Аманда произнесе някаква реч, но дотолкова се престара да докара изговора на аристократичен Лондон, че почти нищо не му се разбираше. След това се разнесоха възторжени възгласи — беше ред на танците и специално поканеният за целта оркестър засвири самба.

Всичко живо се изсипа на дансинга, а аз останах седнала на мястото си. Добре поне, че и бездруго изглеждах смъртнобледа — ако някой случайно се поинтересуваше защо не танцувам, щях да отговоря, че ми е прилошало. Дълго време не се наложи да давам обяснения, но в крайна сметка Алекс се сети да ме потърси.

— Да вървим на дансинга, бебчо... Голяма веселба пада, а?

Смънках нещо, но Алекс вече ме теглеше към дансинга.

— Хайде, не се дърпай, ела да потанцуваме...

И ако в душата ми трепна плаха надежда, че романтичните ми очаквания за тази вечер най-после ще се сбъднат, сладката илюзия трая точно две секунди. В следващия момент си спомних, че Алекс е най-безнадеждният танцьор, който изобщо може да съществува. Той нямаше никакво чувство за ритъм и само подскачаше от крак на крак като куче, което иска да бъде изведено на разходка. На всичко отгоре по нищо не личеше, че танцува с мен — все едно, че бях сама на дансинга. Подскачайки храбро, хвърлих поглед към стенния часовник. Беше едва полунощ. „Пепеляшке, що ти трябваше да ходиш на бала?“

Горчиво съжалих, че не бях приложила номера с прилошаването преди двацет минути, когато все още имаше шанс да хвана метрото. Във всеки случай, време беше да пристъпя към решителни действия. Подръпнах ръкава на Алекс, за да привлека вниманието му.

— Тръгвам си — съобщих усмихнато.

— Какво каза?

— **Отивам си! Чувствам се ужасно и искам да се махна от тук!** — изкрещях, и то в мига, в който музиката спря и няколко глави учудено се обърнаха към мен.

Все едно, трябваше да доведе нещата докрай.

— Аманда, аз ще си тръгвам. Благодаря ти, прекарах чудесно. Ще се чуем тези дни...

Забързах към вратата, преди някой да е успял да ме спре, в случай, че се опиташе, и се блъснах с Фрейзър, който тъкмо беше изпратил други гости.

Той ме погледна, като че се чудеше дали не ме е виждал някъде. Стиснах зъби. Нямах никакво намерение да му припомням коя съм — и бездруго не бях оставила дълбоки следи в съзнанието му. Освен това щеше да е истинска мъка да си хванем такси по това време, затова просто му кимнах учтиво и минах покрай него. Алекс вече ме чакаше отвън на алеята.

— Мелани? — чух зад гърба си и едва не се препънах.

Извърнах се. Фрейзър беше със същата шотландска поличка като брат си, но тя не му придаваше комичен вид. Къдриците му бяха разрошени от танците и падаха над очите. С мъка потиснах желанието си да изтичам да го прегърна и да му кажа колко се радвам, че го виждам.

— Здравей — казах сухо. — Партито беше... страхотно.

— Предполагам... Радвам се, че ти е харесало. И... съжалявам, че в първия момент не можах да те позная.

— Нормално. От тогава мина доста време...

— Да... Наистина.

Поглъщах с поглед познатите черти. В полумрака Фрейзър ми изглеждаше странно близък и в същото време — някак чужд.

— Е, значи ще се виждаме?

— Сто на сто.

— Идваш ли, скъпа? — подвижна Алекс откъм тъмната алея.

Усмяхнах се още веднъж на Фрейзър и последвах половинката си. Алекс изглеждаше леко обезпокоен. Имаше чувството, че с нещо ме е засегнал, но не можеше да разбере с какво. Или пък ревнувах от приятелите му? Глупости. Всъщност... не бях сигурна, че дори аз самата можех да обясня какво точно изпитвам. На кого се сърдех? На него? На себе си? На хората, които пращат децата си в частни

училища? На това, че не съм случила на родители и не можех да се похваля нито с пари, нито с титла?

— Добре ли си? — попита ме Алекс. Долавях напрежението в гласа му.

За малко да отговоря: „Как ще съм добре?! Извън кожата си съм и не мога да понасям префърцунените ти приятели, които цяла вечер гледаха през мен като през стъкло, защото за тях съм никоя...“

Вместо това, като независима жена с характер, продукт на деветдесетте години, вирнах глава и отвърнах:

— О, да... Само че... нямах търпение да те измъкна оттам, за да останем само двамата.

След което се притиснах до него и палаво се засмях.

Бях се измъкнала с достойнство от положението и огромната празнично осветена къща беше останала зад нас. Две причини, за да се почувствам малко по-добре. Облегнах глава на рамото на Алекс и закрачихме нататък в хладната ноемврийска нощ.

Прекарахме чудесна, мързелива неделна сутрин в леглото, след което Алекс отиде да се види с приятели и се завърна късно през нощта, успявайки да събуди цялата къща, както обикновено.

Мина първо през кухнята с надеждата да открие нещо за ядене (трудна задача, освен ако Линда не беше напазарувала, тъй като аз вече се бях отказала да се правя на примерна домакиня). След малко влезе при мен в спалнята, седна на ръба на леглото, целуна ме по носа и тържествено съобщи:

— Познай какво! Намерих си квартира! По-точно... Чарли, бившият ми съквартирант, нали си го спомняш, вече не ми се сърди и няма нищо против да се нанесе там отново.

Веднага се разсъних. Та аз, макар и да не смеех да си го призная, вече бях започнала да мечтая за малък, уютен дом само за нас двамата... Вярвах, че е само въпрос на време Алекс да си намери работа в някоя музикална компания и всичко да се уреди... Ама че глупачка съм била! Неслучайно казват: — „Искаш ли да разсмееш Господ, прави си планове“... С Алекс никога не бяхме говорили за бъдещето, но все си мислех, че след като ни е толкова добре заедно, вече е време нещата да прераснат в нещо по-стабилно... Че и двамата

изпитваме насъщна нужда един от друг... И ето че един прекрасен ден той идва и им заявява, че ще се изнася. При това с такава усмивка...

— О, така ли? — попитах сякаш между другото. — А Чарли още ли живее във...

— Във Фулъм? О, да. В стария апартамент. Страхотно местенце...

— Само че е на другия край на града! — не се стърпях. — Плюс това... винаги си казвал, че мразиш Западен Лондон!

— Да... защото е тежкарски квартал, но съгласи се, че тук... само ви притеснявам.

Въздъгнах.

— Не се оплаквам.

— Знам, бебчо, но... — той разроши косите ми. — Всичко ще си бъде както преди, уверявам те.

С това въпросът приключи. Гмурнахме се под завивките и лудувахме както обикновено, докато най-после заспахме прегърнати.

В три през нощта станах да пия вода и най-после дадох воля на сълзите си. Дълго стоях, опряла чело на стъклото. Пронизваше ме хлад и дори когато се мушнах под завивките и се притиснах до Алекс, усещането за всепронизващ студ не можа да се разсее.

4.

Фран цъфна на вратата в понеделник вечер и първите й думи бяха:

— Как мина купонът?

— Трябваше и ти да дойдеш...

— Ха-ха. Едва ли някой, освен теб и може би оня никаквец Чарли е усетил липсата ми.

— Като каза „Чарли“...

— О, не, не ми говори за него! Тоя господинчо си мисли, че само защото не живея в баровски квартал като някои, може да ми пуска ръка по повод и без повод... Повдига ми се от него.

Тя споделяше неприязънта ми към Чарли и реших да споделя с нея болката си. Разказах й всичко с надеждата, че ще чуя утешителното:

— О, Мел, какво чак толкова е станало?! Възрастни хора сме най-послед. Това, че иска да живее самостоятелно, не означава, че не те обича, а само, че като всеки човек има нужда от свое лично пространство. Кое то е разбираемо.

Вместо това Фран възкликна:

— Ето на! Разбра ли сега колко струват приказките на мъжете? О, Мел... кога най-послед ще пораснеш? Когато Чарли го беше отрязал, не можеше да диша без тебе... сега, видите ли, не искал да те притеснява! Пфу! Чудя се докога ще му позволяваш да си играе с теб?!

Линда надникна в кухнята. Лицето й имаше обичайното страдалческо изражение.

— Гости ли имаш, Мел?

— Това е Фран, приятелката ми. Виждали сте се...

— Здравейте! — изчурулика Фран. — Много ми е приятно.

— На мен също — промърмори Линда и изчезна. Откъм коридора се чува някакви гласове.

— О, господи! Да не би да са дошли родителите ѝ? Майчице, как можах да забравя?! Ами че днес е понеделник... Трябваше да ми напомни — само до това ли ми е...

— Отбелязала е на календара — кротко ме подсети Фран.

Прехапах устни. Разбира се, че беше отбелязала. И то — с крещящо розов маркер. Може би затова подсъзнателно избягвах да поглеждам натам.

— Чудя се какво му е на това момиче? — процедих. Явно трябваше да си го изкарам на някого. — Не излиза никъде, не се среща с никого... Окопала се е като къртица в дупката си.

— Наистина ли няма никакви приятели? — озадачено попита Фран. Тя не можеше да понася самотата и подобно съществуване ѝ се струваше направо абсурдно.

— Поне не са стъпвали тук, а след като и тя не излиза...

— Защо някой път не ѝ предложим да дойде с нас?

— Кой да ѝ го предложи? Ти ли?

— Защо аз? — сви рамене Фран. — Все пак от толкова време живеете под един покрив...

Поклатих глава. Само това ми липсваше. Но загадката „Линда“ наистина човъркаше любопитството ми. Пък и отвличаше поне малко вниманието ми от собствените ми проблеми.

— И друго се питам... какво ли толкова получава в тези огромни колети?

— Не бихме ли могли да им хвърлим едно око, а? Ако е отишла да изпрати родителите си, май точно сега е моментът...

— Фран...

Тя ми намигна дяволито.

— Не виждам какво още чакаме?

Изскочихме презглава от стаята.

* * *

Стаята на Линда, по-право нейната светая светих, беше най-спретнатото, най-безукорно чистото място, което бях виждала някога. Всичко беше подредено изрядно, като по конец, дори плюшените играчки на леглото. Изобилстваше розовото във всичките му оттенъци

— от бонбонено до най-нежния прасковен цвят. И навсякъде се кипреха причудливи украшения — като в кукленската къща на седемгодишно момиченце.

— Охо! — промърмори Фран, като се оглеждаше смаяно. — Мис Хавишам и стаята, в която времето е спряло... Единствената разлика е, че тук няма нито прашина.

Тя затананика: „Аз съм Линда и моля да ме извините, но наем пет цента ми дължите... Всъщност не, по-добре забравете, и ако съм ви притеснила, простете...“

Намръщих се. Линда действително изпитваше огромно неудобство да говори за наема, но и аз самата, по понятни причини, не обичах да се засяга тази тема.

Изведнъж звънна телефонът и двете с Фран замръзнахме като заловени на местопрестъплението.

— Обади се! — прошепнах.

Фран сви рамене.

— Както кажеш...

Тя тръгна към антрето, а аз в същия миг забелязах пакета, заради който всъщност бяхме, където не би трябвало да бъдем.

Чувствах се гузна, но това не ми попречи да го отворя.

Ахнах. Вътре имаше десетки шоколади — всякакъв вид и размер. От някои бяха останали само обвивките.

— Дявол да го вземе! — възкликнах. Влязлата Фран кимна.

— Взе ми думите от устата. Беше Никълъс.

— Така ли? Нямах предвид него, а ето това... Виж!

— О, боже! — хлъцна Фран. — Нищо чудно, че пълнее... Ако аз се тъпчех с всичко това, нямаше да мога да минавам през вратата! Представяш ли си... седи си тук сам-самичка и нагъва шоколад! Мел, това е болест. Трябва да направиш нещо!

Озъбих й се.

— И как си го представяш? „Скъпа Линда, след като претършувах стаята ти, стигнах до заключението, че водиш много нездравословен живот...“

Фран ме изгледа замислено.

— Не знам точно... Но във всеки случай не можем да оставим нещата така.

От снимката върху нощното шкафче ни гледаше Линда пухкаво осемгодишно момиченце, застанало до доста умърлушено пони.

Болезненото пристрастяване... Какво казваха списанията по този въпрос? Все трябва да ми беше попаднало нещо... Избягвайте директно вмешателство... Оставяйте листовки с подходящо съдържание на подходящи места... Дрън-дрън.

— Ехо... Земя вика Марс! — размаха ръка пред очите ми Фран.

— Извинявай. Бях се замислила за Линда.

— И какво измисли?

— Все още нищо.

— Аха...

— Като начало... бих могла да се опитам да бъда по-мила с нея.

— И това е нещо.

Засегната от тона й, добавих:

— Ти, разбира се, не би могла да ми послужиш за пример.

Фран сви рамене.

— Не съм длъжна да бъда мила с тъпи или отегчителни хора. Но Линда е... болна. Това е друго.

— Добре, разбирам.

Върнахме се в хола и аз реших да сменя темата.

— Значи преди малко се обади Никълъс?

А не Алекс, разкаян, с молба да забравя за снощния разговор и да тръгна с него... къде? Все едно къде.

— Да... Беше настроен много романтично.

— Радвам се за него.

— Казах му, че те няма, и той ме попита дали не бих излязла с него.

— Ти?!

Може да не го понасях, но все пак мисълта, че ме ухажда, гъделичкаше женското ми самолюбие. Излизаше, че момчето е готово да си опитва късмета... наред.

— Аз — потвърди Фран усмихнато.

— И ти какво?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че си обещава да му се отдадеш телом и духом и да му се закълнеш във вечна любов, ако хиляда и една нощи гали слуха ти с безконечните си, невъобразимо тъпи истории.

Фран прихна.

— Горе-долу нещо такова. А той ме уведоми, че не е зле да идеш да се прегледаш за всеки случай...

— Фран...

Тя ме потупа по рамото.

— Добре, добре, спокойно. Като се има предвид, че ти със сигурност си единствената, спала с него през последното десетилетие, вероятността да ти е лепнал нещо е минимална.

Заканих ѝ се с пръст.

— Е, няма ли най-после да ми разкажеш за онова парти? — смени темата Фран.

И аз ѝ описах всичко случило се през онази тягостна вечер. Фран остана извънредно доволна, като разбра, че нищо не е загубила. Заинтересува я донякъде единствено Ангъс.

— Така значи... А поне симпатичен ли беше?

— Зависи. Гледала ли си „Бейб“?

— Нямах предвид... онова розово прасенце?

— Не, почакай...

— А кого? Да не би фермерът?

— Стига, Фран! Спомняш ли си онова зло куче, което налиташе на всички?

— О? Зъл и космат?

— Само... настървен. В него има някаква... ожесточена гордост...

— Хапе ли?

Въздъгнах.

— Господи... не останаха вече мъже — поклати глава Фран.

Нещо в начина, по който я изгледах, очевидно не ѝ хареса, защото се престори, че замахва като боксьор, и без да иска, наистина ме цапардоса. Фран не си поплюваше.

По някое време Линда се прибра, вече сама. Двете с Фран застинахме. Тя влезе в стаята си, а аз имах чувството, че чувам учестените удари на сърцето си. Бяхме върнали всичко на мястото му, но ако все пак...

Погледът на Фран ми помогна да дойда на себе си. Дори намерих сили да почукам на вратата ѝ.

— Чаша чай, Линда?

— Не, благодаря — глухо долетя отвътре след кратка пауза. Сигурно се чудеше на какво се дължи небивалата ми любезност.

— И бездруго захарта ти е свършила — изсъска Фран.

— А... искаш ли да поизлезем?

Това вече беше толкова неочаквано, че Линда подаде глава от стаята си и ме изгледа подозрително.

— Защо?

— Просто така... Понеделник вечер е... — Това определено не прозвуча убедително.

— Не, съжалявам... Ще си подреждам гардероба.

— Така ли? Ами... добре тогава. И... приятна вечер!

Двете с Фран изхвърчахме навън. Имахме уговорка с Алекс и Чарли да ни чакат в една кръчма. Аманда и бъдещият ѝ благоверен съпруг също щяха да бъдат там. Компанията на Алекс и Чарли — момчета от „доброто“ общество, израснали в престижния Западен Лондон, ни придаваше тежест в очите на Аманда. Тя беше в най-добро разположение на духа, а Фрейзър я наблюдаваше като вярно куче или като влюбен паж, не можех да определя точно. А може би двамата просто бяха създадени един за друг, а моето си беше чиста женска злоба.

Алекс ме млясна по бузата и отиде да поръча още бира. Двата с Чарли току се побутваха и хихикаха. Аманда забавляваше компанията с разни пикантни истории и се чувстваше кралицата на вечерта, а Фран гледаше все по-заплашително. Нещата определено не отиваха на добре. Но в това време Алекс ме повика да седна на коляното му и отвлече вниманието ми от заплашително искрящите очи на Фран. Видях непосредствено до себе си профила на любимия мъж, завърнал се само за да ме напусне отново, и изведнъж ме прониза остра болка.

— Прегърни ме, бебчо — прошепна Алекс в ухото ми.

По дяволите, как можеше да иска да живее с Чарли, и то чак във Фулъм, след като означавахме толкова много един за друг?!

— И тогава... — чуруликаше Аманда — отивам при шивачката, а тя ми казва, че досега не е срещала такова тънко кръстче... Направо не вярваше на очите си. И в края на краищата ще трябва да довършат

всичко на ръка, което ще оскъпи модела с още две хиляди лири. Представяте ли си?!

Мъжете съчувствено зацъкаха с език, а аз стиснах зъби. Слушаха я само защото беше хубавичка, но сто на сто си нямаха и понятие колко струва една сватбена рокля.

В този момент Аманда отправи към Фрейзър красноречив поглед и той се завтече да ѝ донесе още едно питие. Двете с Фран се спогледахме.

След малко реших, че е крайно време да взема участие в разговора, и заразправях за моята хазайка и нейния сериозен проблем с шоколада. Фран ме изглежда укорително, но само защото не се беше сетила първа да подхване тази тема. Останалите слушаха с интерес и аз едва се сдържах да не поукрася допълнително някои моменти от разказа. Единствено Фран продължаваше да гледа неодобрително, а за Чарли не бях сигурна дали е чул и думичка — така се беше зазяпал в гърдите на Фран. Аманда, разбира се, веднага се опита да се намеси и да отклони темата към своята предполагаема анорексия. В устата ѝ дори тази болест звучеше „изискано“.

Точно тогава в бара влезе Ангъс и от него сякаш повя леден хлад. Фрейзър му махна с усмивка, но от изражението на Аманда изведнъж изчезна всяка приветливост.

— О, Ангъс — изчурулика тя, присвила устни. — Радвам се да те видя сред нас.

— Здравсти! — небрежно поздрави той, без дори да направи опит да се усмихне. По дяволите, за кого се мислеше? За Желязната маска?

— Нали познавате брат ми Ангъс? — обърна се Фрейзър към компанията.

Всички кимнаха, включително и Фран, макар че го виждаше за пръв път.

Междувременно краката на моя кавалер, който така жертвоготовно беше предложил да седна на коленете му, бяха изтръпнали и той обяви на всеослушание;

— Бебчо, ти направо ме смачка... Би ли станала, защото вече се чувствам двуизмерен?

Аманда звънливо се засмя. Разбира се, тя беше лека като птичка и за нея не съществуваше възможността да смачка някого.

Изправих се, пламнала от смущение, и тъй като нямаше свободен стол, минах назад и се озовах редом с Ангъс, червен почти колкото мен. За него обаче това явно беше обичайно състояние. Той беше забил поглед в халбата си бира и изглеждаше доста начумерен. Не можех да го разбера — след като компанията ни толкова го дразнеше, какво изобщо търсеше тук?

След това непредвидено прекъсване Аманда отново беше успяла да вземе думата и разговорът пак се насочи към нейната сватба.

— И така — бърбореше тя, — замъкът ще бъде украсен най-тържествено, както си му е редът, ще има шотландски танци и гайдари...

— ... Гръм да те удари... — промърмори някой току до ухото ми.

Ухилих се, преди да осъзная, че това всъщност беше изречено от свъсения Ангъс. Никой, освен мен не го беше чул. Погледите ни се срещнаха и на лицето му се мярна нещо като усмивка. Как ли щеше да изглежда, ако наистина се усмихнеше?

— Здравей! — казах тихичко. — Как прекара в събота?

В отговор Ангъс само изръмжа.

— Ти беше... по-малкият брат на Фрейзър, нали?

Какво ми ставаше? Отново задавах свършено излишен въпрос.

— И все още съм — потвърди Ангъс и този път почти се усмихна.

Някой смени празната чаша пред мен с пълна. Вдъхнах афършейва на Алекс и вдигнах нагоре очи.

— Двамата... се познавате, нали?

Алекс и Ангъс се здрависаха без особен ентусиазъм.

— Здравсти — опита се Алекс да установи контакт с най-неразговорливия член на компанията. — Ти беше малкият брат на Фрейзър, ако не се лъжа?

О, боже.

— Същият — кимна Ангъс.

— Какво ще кажеш за партито в събота? Страхотен купон, а?

Двамата с Ангъс се спогледахме за миг и в очите му проблесна лукаво пламъче.

— Така е. Голяма веселба падна.

— Какво правиш в Лондон, братле?

— Работя. Засега съм на краткосрочен договор. Ако ми хареса, ще остана.

— Не ти ли липсват овцете... у дома, в Шотландия?

Отново пламнах, но Ангъс само сви рамене.

— В Лондон също има интересни представители на фауната, така че... липсата се компенсира.

Прехапах устни. Този червенокос шотландец не оставаше длъжен никому и... пет пари не даваше за никой от нас. Но каква беше причината да ни мрази толкова?

Продължих да си блъскам главата над този въпрос, а междувременно Алекс се опитваше да забавлява Ангъс с разкази за преживелиците си в Америка, без обаче да му направи абсолютно никакво впечатление. Започвах да се дразня. Аз лично слушах разказите на Алекс не знам за кой път, но още ги намирах забавни.

Ангъс си седеше, отпиваше от бирата си и изобщо не си правеше труда да взема участие в разговора, да се засмее, да пусне някоя шега. Що за странен тип?

Потърсих с поглед Фран. Чарли я беше приклешил в ъгъла и буквално я изпиваше с очи. Беше си пийнал порядъчно и задръжките му (ако изобщо можеше да се говори за такива) бяха паднали.

— Скъпа... — фъфлеше, вперил в нея разнежен поглед, — знаеш ли, че си в-в-върхът? Знаеш ли?

— Разкарай се, Чарли — срязва го Фран.

Той обаче не долови заплахата в гласа й.

— Моля те, дай на Чарли една целувчица...

И без да дочака съгласието й, се надвеси над нея.

Фран подскочи като ужилена и го отблъсна, пламнала от негодувание.

— Защо се дърпаш, а, кукло?

Фран изфуча като разярена тигрица и го зашлеви през лицето.

Чарли сякаш изведнъж изтрезня.

— К-какво?! Ти ме удари, кучко!

Изглеждаше готов да се нахвърли върху нея, но в този момент Ангъс, който досега наблюдаваше безучастно, изведнъж скочи, изпречи се на пътя му и го притисна към стената.

— **Спрете!**

Всички погледи се оказаха вперени в двамата мъже, които дишаха тежко, вкопчени един в друг.

Алекс се опита да се намеси, приближи се до Чарли и го потупа по рамото.

— Хайде, стига, братле...

Най-после Чарли се поукроти, обърна гръб на компанията ни и си тръгна от кръчмата, като се клатушкаше.

Спогледахме се, без още да можем да осъзнаем напълно какво точно се беше случило.

Алекс се изкашля.

— Май ще е най-добре... да го поизпратят.

— Там ли ще останеш да спиш?

— Ами... да. Не ме чакай.

Той се изправи.

— Е... аз ще вървя. Лека нощ на цялата компания.

Като че ли никой нямаше намерение да остава повече тук. Фран благодари на Ангъс за защитата, Аманда и Фрейзър се накуцваха да си тръгват. Фрейзър изглеждаше разстроен от случилото се и някак угрижен, но Аманда изведнъж се разбърза.

— Хайде, скъпи! Виж кое време стана...

Той я последва към паркирания отпред автомобил, хвърляйки последен поглед към нас.

— Всичко е наред... — увери го Фран.

Двамата братя размениха погледи, пълни с взаимна симпатия, които казваха повече и от думите. В този миг приликата между тях беше толкова поразителна, че чак трепнах.

— Май е време и ние да си ходим... — обърнах се към Фран.

— Готова съм...

Имахме да обсъдим толкова много неща, но в присъствието на Ангъс това, разбира се, не би било възможно.

Той ни спести неловката ситуация, като пое в посока, противоположна на нашата.

— Виж го само... — промърмори Фран, загледана след него. — Оказа се истински рицар. Рицарят на Червената грива.

Стори ми се, че долавям в тона ѝ лека насмешка, затова отбелязах:

— Намесата му беше доста своевременна, нали?

— Безспорно. Чарли този път надмина себе си. Никога не съм можела да го понасям. Ако ми беше посегнал, не отговарях за последствията...

Тя още трепереше. Прегърнах я през рамо.

— Забрави за това. Чарли си получи каквото търсеше. Да вървим вкъщи да пием чай...

Изкачихме се по стълбите, като се стараехме да не вдигаме повече шум от обикновено. Фран се просна на диванчето в хола, а аз й налях от уискито на Линда.

— Как си?

— Започвам да идвам на себе си... Този мръсник Чарли! Знаех, че е способен на нещо такова, но все пак... Умът ми не го побира!

— Въпреки че... нещата може би имат и добра страна — предположих плахо. — Сега поне Алекс видя истинското лице на Чарли и ще си помисли, преди да отиде да живее при него.

Фран чак подскочи.

— Така значи?! Това, че едва не ме изнасилиха, е добре дошло за теб, защото се връзва с личните ти планове? Кажи ми, моля те, какво още бих могла да направя за теб, не се притеснявай. Да преспя с някого, за да ти изкарам парите за наема?

— Стига, Фран! Казах само, че...

— Че ако твоят мухльо все пак се премести при Чарли, въпреки случилото се, ще го зарежеш окончателно и веднъж завинаги. Нали?

О, боже. Каква дилема.

— Няма да го направи. — Не бях убедена в това, но прозвучах много убедително.

— Така си мислиш ти. Но ако все пак предположим, че...

— Фран...

— Ще го зарежеш ли или не?

— Фран, това е... емоционално изнудване — изтърсих! — Освен това Чарли не успя дори с пръст да те пипне.

Осъзнах каква глупост съм казала и ми идеше да си отхапя езика. Но беше твърде късно.

Фран нищо не каза, само ме изгледа продължително.

Чувствах се замаяна, нещастна и безкрайно уморена.

— Да вървим да си лягаме — поклати глава Фран. — Утре ще го мислим.

Пригответихме се за лягане мълчаливо. Не смеех да погледна Фран в очите. Но този разговор, така или иначе, не беше приключил. Не си правех никакви илюзии в това отношение.

5.

На сутринта се опитвахме да се държим така, все едно нищо особено не се беше случило. Освен че вечерта бяхме препили.

Фран имаше прослушване, пожелах ѝ успех и също тръгнах за работа. Шефът ме чакаше седнал зад бюрото ми. Само това ми липсваше.

— Добро утро, Мелани, радвам се да те видя.

За мен обаче не може да се каже същото. Насилих се да отвърна на усмивката му и със свито сърце чаках да чуя какво ще последва.

— Мелани... — той се покашля, — много ми е неприятно, че се получи такова усложнение, но от търговския отдел вдигнаха страхотен шум за изчезналата брошура... А и... в един от документите имало допусната правописна грешка в названието на един от продуктите „Фабрикон“. Много досадно...

Въздъгнах.

— Та тази дума е търговска измишльотина и дори я няма в книжовния език, а смисълът ѝ е един и същ, какъвто ще да е правописът, нали така?

— И все пак, Мелани — шефът говореше твърде бавно, едва ли не разчленяваше всяка дума, което беше лош признак, — съгласи се, че това е названието на новия продукт, който фирмата лансира и че... твоите недоглеждания, съжалявам, че трябва да ти го кажа, напоследък зачестиха...

Наведох глава. Имах чувството, че отново съм се върнала в началните класове и учителят критикува нехайно написаното ми домашно. Работата ми беше оценена като незадоволителна, с други думи, лошо ми се пишеше, ако набързо не скалъпех някакво оправдание.

Все така, без да вдигам поглед, измънках най-патетичното, най-сърцераздиращото и безумно извинение, което ми дойде наум.

— Господи... наистина съжалявам... Всичко е заради това, че съквартирантката ми страда от булимия и се побърквам от

притеснение за нея. Направо не съм на себе си.

Сълзите, при това съвсем истински, всеки момент щяха да закапят от очите ми. Подсмръкнах. Бях едно жалко нищожество, което не го биваше за нищо, и заслужавах да изгубя работата си, мъжа, когото обичах, най-добрата си приятелка, всичко.

— О, Мелани... Сега разбирам какво ти е било през цялото това време... — той помълча и добави. — Знаеш ли, преживял съм същото и на никого не го пожелавам. Сестра ми страда от булимия.

— О...

Той сложи ръка на рамото ми.

— Понякога е по-мъчително за тези, които са около болния...

Кимнах, като преглътнах сълзите си. Наистина ми се беше събрало прекалено много. Дано поне това ми се разминеше.

— Мелани, имаш цялото ми съчувствие и винаги можеш да разчиташ на моята подкрепа, но работата е там, че от търговския отдел настояват да те преместят... на долния етаж, за да си под тяхно пряко наблюдение. Така... ще можете да работите в по-тясно сътрудничество, за да се избегнат всякакви по-нататъшни недоразумения.

Нямах какво да отговоря на това, а и очевидно нямах право на избор. Отново подсмръкнах отчаяно.

— Съжалявам, Мелани. Ще изпратя хора да пренесат нещата ти на новото работно място. За мен беше удоволствие да работим заедно. Желая ти успех.

Поех машинално протегнатата ръка, а цялото ми същество се съпротивляваше на мисълта, че от утре съм в търговския отдел... Не, това не можеше да бъде истина! Сигурно сънувах... Онези оранжеви стени и онези пъпчиви младоци, които си придаваха важност... Не, мястото ми не беше там! Простенах мислено. Най-лошото беше, че в търговския отдел се работеше, и то яко. Имам предвид, наистина се работеше. Божичко!

Телефонът на бюрото ми иззвъня.

— Е, няма да ти отнемам повече време.

Шефът ми (би трябвало да кажа бившият ми шеф) тръгна към вратата.

Вдигнах телефона. Беше Фран.

— Какво стана? Говори ли с Алекс?

— Фран! Местят ме в търговския отдел!

— Това... повишение ли е или напротив?

Фран нямаше никаква представа за света на бизнеса — свят, в който хората със зъби и нокти се бореха за насъщния. Тя живееше ден за ден, като птичка божия, явяваше се на прослушвания и твърдо вярваше, че все някой ще оцени актьорската ѝ дарба и нейният час най-после ще удари. Как можех да ѝ обясня какво означава преместването ми от един отдел в друг? Нея я вълнуваше само къде мъжете са повече и заслужават ли изобщо внимание.

— Как да ти кажа... Това означава, че ще трябва да работя не на шега, а работата ми ще е дори още по-досадна от преди и през цялото време ще бъда заобиколена от множество хора и от оранжеви стени и ще обядваме сандвичи на крак и ще си дишаме във врата, и някой непрекъснато ще шушука зад гърба ми и...

— Разбрах... Но кажи, говори ли вече с Алекс?

— Нищо не си разбрала, Фран! Това е **Ужасно!**

— По-ужасно ли е от вероятността гаджето ти да съжителства с изнасилвач?

— Да, Фран! Още по-ужасно!

Тя замълча. Явно започваше да проумява сериозността на случилото се, въпреки че по принцип трудно можеше да допусне, че съществува нещо по-важно от взаимоотношенията между мъжете и жените. Известно ѝ беше, че обикновено и аз споделям това схващане и точно това я притесни.

— Мел... Толкова ли е лошо?

— Забрави. Ще го преживея. Просто ме местят няколко етажа по-надолу. Сменям обстановката, това е всичко.

— Това... по-малка заплата ли означава?

Изпъшках.

— Фран, ще говоря с Алекс при първа възможност. Нали за това се обаждаш?

Разкаях се за резкия си тон. Не биваше да си го изкарвам на Фран. Още повече, че явно и на нея не ѝ беше провървяло на прослушването, иначе щеше да се похвали.

Само че и тя трябваше да разбере колко зле се чувствам и че последното нещо, което ми се иска, е да позвъня на Алекс и да го измъчвам с неудобни въпроси. Виж, не бих имала нищо против той да

позвъни и да заяви, че е променил решението си и остава да живее при мен, а Чарли е една отрепка.

Затворих телефона и добре си поплаках. Ако Алекс ме видеше в този момент — с подпухнали очи и размазан грим, щеше да побегне презглава. Добре, че нямаше такава опасност. Дори не се надявах, че ще ми се обади, но ето че той позвъни.

— Здравсти, бебчо.

— Здравсти...

Прозвуча доста троснато.

— Знам, сърдиш се за снощи. Чарли малко прекали, но...

— Малко прекали? Фран беше извън себе си.

— Хайде, хайде. Ако оня рижиия не се беше намесил, Фран щеше да даде на Чарли да разбере. Тя прекрасно знае как да се грижи за себе си.

Това беше неоспорим факт.

— И все пак... Чарли се оказа голямо леке. Още ли възнамеряваш да се пренесеш при него?

Алекс въздъхна.

— Добре де, Чарли има известни слабости, но е мой приятел. Освен това... все трябва да се живее някъде. Имам предвид, че... не мога просто да се увеса на шията ти.

— Разбирам...

— Знам, че би предпочела да живеем заедно, но нека не пришпорваме нещата... Все пак са минали само две седмици, откак се върнах...

— Ясно. Добре. Трябва да затварям. Ще се чуем пак.

— Не, почакай. Виж нещата и от моята гледна точка... Мел, аз...

Затворих. О, дявол да го вземе, защо винаги ставаше така?! Май на челото ми беше написано: „Мъже, пазете се! Голяма лепка! Бягайте, колкото ви държат краката.“ Толкова много ли исках от един мъж?

Шефът ми мина отново и ме завари обляна в сълзи.

— Мел... успокой се. В търговския отдел ще ти хареса, ще видиш. Веднага ще свикнеш с работата. Освен това хората там са много мили... заповядай.

И той ми подаде изгладената си, безупречно чиста носна кърпичка.

— И... също така престани да се тревожиш за съквартирантката си. Всичко ще се оправи, уверявам те.

Отново изхълцах, като се опитвах да си спомня какво общо има с всичко това съквартирантката ми. Ах, да.

— Не можеш да поемеш всички проблеми на плещите си, затова би трябвало да се концентрираш върху своите... Впрочем, знаеш ли какво — той снижи глас заговорнически, — защо не си вземеш един почивен ден? На моя отговорност.

Ококорих очи.

— Да, да, говоря напълно сериозно. Свободна си. Разходи се на чист въздух, съвземи се. Рядко постъпвам така, следователно съм преценил, че наистина си заслужава.

Е, не беше ли най-милият човек на света? Дори ме изпрати до вратата, като обясняваше на висок глас, че имам целия ден на разположение, за да поработя на спокойствие върху „проекта“ си.

Изхвърчах навън като птичка, пусната от клетка.

И така, имах свободен ден, а няхах никакво понятие с какво да го запълня. Главата ми се пръскаше от мрачни мисли и нито ми се прибираще вкъщи, нито ми се разхождаше по улиците. Въпреки че... може би не беше лоша идея да пообиколя магазините — пазаруването винаги досега ме беше успокоявало. Наистина имах нужда да си доставя малко радост и можех да си позволя да похарча някоя и друга лира с чиста съвест. Финансовото ми състояние беше задоволително благодарение на факта, че Линда никога не ме притискаше за наема. Макар и да не бях с бельото за „специални“ случаи, се запътих с решителна крачка към „Риджънт стрийт“.

По улиците вече цареше предпразнично настроение или поне можеше да се види задължителната коледна украса, въпреки че беше едва ноември. Дори и това не повдигна духа ми, а само ми напомни, че предстоеше поредната дълга, самотна зима. Дали Алекс щеше да живее във Фулъм или чак в Америка, за мен нямаше особено значение, след като нямаше да е при мен. Горчивата истина беше, че отново бягаше от мен, защото чувстваше свободата си застрашена. А най-добрата ми приятелка бълваше огън и жупел по негов адрес и не можеше да се примири с мисълта, че още държа на такъв като него. А

Аманда (към която изпитвах твърде противоречиви чувства, за да може да се нарече моя приятелка) се омъжваше и както обикновено, всичко при нея вървеше по мед и масло. Защо съдбата беше толкова благосклонна към някои? Едва не захлипах отново, насред улицата. За да се взема в ръце, прибягнах до старата изпитана мярка — представих си, че насреща ми идва моя бивша съученичка, преуспяла и доволна от живота, вижда ме и се ухилва подигравателно, след което обръща глава на другата страна. Това моментално оказа нужния ефект. Изправих рамене, вирнах глава и хлътнах в „Дикинс и Джоунс“.

Самият въздух в магазина, наситен с миризма на скъпи парфюми, имаше успокояващо, почти терапевтично въздействие върху мен. Зяпах отрупаните с елегантни дрехи и фино бельо щандове и размишлявах дали не е крайно време да променя имиджа си и как евентуално би се отразило това на живота ми. Защото не се и съмнявах, че би оказало влияние.

На първо време дори и една нова дрешка щеше да свърши работа. Но в никакъв случай нещо кафяво — този цвят съвсем ме обезличаваше.

Вниманието ми привлякоха розови панталони с дължина до средата на прасеца, може би защото бяха преоценени от 79,99 лири само на 14,99. Цената беше толкова примамлива, че дори ме накара да забравя особеностите на собствената си фигура и да пробвам нещо, което би стояло добре само на задничето на Фран (кльоцава като малка, сега тя имаше свършените пропорции на манекенка, при това, без да се подлага на каквито и да било мъчения).

И така, влязох в пробната и положих неимоверни усилия да се напъхам в проклетите панталони. Накрая, останала почти без дъх, успях дори да ги закопча. И в този момент се погледнах в огледалото и осъзнах, че представлявам жалка картинка — потна, зачервена, с размазан по лицето грим, затова пък — накипена като клоун.

Добре че Алекс не можеше да ме види отнякъде.

Затова пък ме видя Ангъс.

Имаше доста отнесен вид и се надявах, че ще отmine, без да ме забележи, но не би. В мига, в който ме зърна, ми се стори почти развеселен, но когато приближи, лицето му бе приело обичайното невъзмутимо изражение.

— Здравсти!

— Какво, по дяволите, търсиш в женския отдел? — Хваната натясно, аз веднага преминах в нападение.

— Търся подарък за рождения ден на майка си. Ами... ти? Нови панталони ли ще си купуваш?

— Разкарай се! О, боже, съжалявам... — Враждебността ми изведнъж се стопи, чувствах се само ужасно уморена. — Имах тежък ден и май си търся на кого да си го изкарам...

— Е, аз съм насреща. А междувременно може, ако искаш, да изпием и по кафе.

Оцених жеста. Сигурно му струваше неимоверно усилие да бъде любезен с една от приятелките на Аманда.

Кимнах.

— С удоволствие. Имам целия ден на свое разположение. А вече взе да ми писва...

Ангъс нищо не каза, но ме погледна разбиращо или поне така ми се стори.

В кафето беше доста шумно. Седнахме на една от свободните масички, а аз си зададох въпроса как ли изглеждаме отстрани и дали някой не се пита що за двойка сме. Самата аз често го правех. Е, каквото и да си мислех, едва ли някой би могъл да предположи, че това е малкият брат на годеника на моята нещо-като-приятелка.

След като минах през тоалетните, свалих размазания грим от лицето и се наплисках с вода, се почувствах малко по-добре. Сините ми панталони може и да не бяха последния писък на модата, но с тях поне не приличах на наденичка. Аноракът на Ангъс също беше видял и по-добри дни, което донякъде ме успокои.

— Често ли купуваш тоалети на майка си? — попитах го.

— Всъщност... още нямам никаква идея какво точно бих искал да ѝ подаря. Излязох да пообиколя магазините и се надявах, че онова, което търся, рано или късно само ще привлече погледа ми. Въпреки че обикновено се предавам и в крайна сметка купувам първото попаднало ми килимче за баня или нещо от този род...

Познато ми беше. При мен се получаваше същото. И след като дълго бях търсила нещо, което да грабне погледа ми и същевременно

да ми е по джоба, връчвах на майка ми поредния роман на Делия Смит и с това се приключваше.

— Защо двамата с Фрейзър не се комбинирате и не й вземете билет за... екскурзия с кораб, да речем?

— Знам ли? Колко ти излиза обикновено подаръкът за майка ти?

— Трийсестина лири...

В настъпилото тягостно мълчание се запитах дали пак не съм объркала нещо. Започваше да ми става навик. Гафовете се превръщаха в мой специалитет, един вид запазена мярка.

— Това ще бъде твърде кратка разходка с корабче — най-последно каза Ангъс, който явно досега беше пресмятал.

— О — отвърнах небрежно, — майка ми и бездруго си е домошар.

— Разбирам — усмихна се Ангъс.

— Трийсет лири за мен не са малко пари.

— Предполагам. Та това са цели два чифта от онези розови панталони...

Усмихнах се кисело, но не му останах длъжна.

— Радвам се, че ги оценяваш. Ти, както виждам, си експерт по стойностното в модата.

Той се засмя.

— Ако имаш предвид анорака ми, той е специален, като на Джеймс Бонд. В смисъл, че си има своите скрити достойнства, недоловими с просто око.

— Очевидно. Ангъс Макконалд, Супермен под прикритие.

— Именно — кимна той с лукаво пламъче в очите. — Това е идеята, започваш да схващаш.

И в този миг осъзнах, че тази странна птица, Ангъс Макконалд, изключително много ми допаднаше.

Час и половина по-късно вече бяхме приключили с покупката на подаръка. Спряхме се на принадлежности за голф (оказа се, че това било едно от хобитата на майка им). Междувременно и аз все пак успях да си купя нови панталони — сини, като повечето тоалети в гардероба ми. Явно се бях отказала от идеята да предизвикам света.

Може би причината беше в Ангъс, който ми действаше странно благотворно, успокояващо. Защо ли отначало го бях взела за намръщен темерут? Оказа се, че с него можеше да се бърби на всякакви теми.

Забавлявахме се чудесно до момента, в който вниманието ни не беше привлечено от млада двойка, спряла пред една от витрините.

— Маркъс, крайно време е да отидеш да поръчаш обзавеждането.

Гласът на момичето звучеше доста заповеднически, а Маркъс, който на външен вид приличаше на пораснало бебе, целият се изчерви и послушно кимна.

— Дявол да го вземе — промърмори Ангъс, — толкова малко ли са изгодните партии в Лондон, че момичетата им се нахвърлят като пирани? Та този дори не е достигнал възраст за женене, виж го само... Но за нея, разбира се, това няма абсолютно никакво значение.

— Познаваш ли я?

— Познавам такива като нея.

Нещо в тона му изведнъж ме ядоса.

— Какво чудно има — отвърнах заядливо. — Такива са правилата на играта. И аз не си губя времето напразно, но не съм хвърлила око на теб, не се притеснявай. Целя се по-нависоко. Наумила съм си да съблазня принц Уилям.

— Извинявай — усети се Ангъс. — Не исках да прозвучи така... Имах предвид друго.

Той се смути, изчерви се и... отново се затвори в черупката си. Щрак — и край.

Но и бездруго беше станало време да се прибирам.

— Радвам се, че се видяхме — избърборих, когато стигнахме до спирката на метрото.

Той се усмихна широко.

— Удоволствието беше изцяло мое.

Нямаше да съм аз, ако не изтърсех нещо.

— Винаги ли си... толкова галантен или само в определени случаи?

Ангъс се изчерви като рак.

— Ами... рядко, но все пак се случва... До скоро!

И се шмугна в тълпата.

— Ангъс! — извиках след него.

Зърнах за миг качулката на анорака му. Той спря, обърна се и ми помахна.

— Забравих да ти благодаря за снощи! От името на Фран...

Той отново се усмихна с игриво пламъче в очите.
— На вашите услуги, лейди!
След това се поклони дълбоко, насред площад „Пикадили“.

Алекс ми беше оставил съобщение, че отива на мач, така че когато двете с Линда се засякохме в коридора, физиономията ми беше унила почти колкото нейната. Въпреки това си спомних за самарянската кампания, която двете с Фран бяхме предприели, и поднових опитите си за сближаване.

— Здравсти, Линда! Излизаш ли?

Боже, отново въпрос от серията „тъпи“.

— А, не... — смънка тя. — Канех се да гледам видео. „Английският пациент“.

Какво пък. Всеки с навиците си и всеки със странностите си. Дали ще прекарваш времето си в гледане на сълзливи истории или в ронене на сълзи по вина на някой мъж, в крайна сметка пак си отчайващо сама.

Така че тази вечер реших да се отклоня от обичайната си програма и вместо да се напия в някой бар, реших да правя компания на Линда пред телевизора.

И все пак не можех да разбера тази жена. Когато я погледнах, цялото ѝ лице беше мокро от сълзи. Тя беше в състояние да преживява една и съща драма отново и отново и не се уморяваше да съчувства на героите, въпреки че сигурно вече знаеше репликите им наизуст. В един момент, забравила за съществуването ми, захлипа неудържимо.

— Линда...

— О... толкова ми е... мъчно...

— Но ти си гледала този филм поне сто пъти! Какво, да не би да очакваше, че този път ще стигне до пещерата навреме?

— Стига! Остави ме на мира! Какво разбираш ти и кого изобщо го е грижа... — изхълца тя и отново заби поглед в екрана.

Прехапах устни. Май не постигнах много по отношение на разтопяването на ледовете. А днес отново бях забелязала в кошчето изхвърлена обвивка от шоколадов десерт.

— Успокой се, Линда — казах колкото е възможно по-съчувствено. — Аз също харесвам много този филм, но...

— Къде е Алекс? — попита тя, като подсмръкна шумно.

Този въпрос почти успя да ме извади от равновесие.

— Ами... на мач с момчетата... — измънках. — Всеки има нужда да се позабавлява малко. А, по принцип, той... отива да живее във Фулъм, с Чарли, бившия си съквартирант.

Тази новина би трябвало да оправи настроението ѝ поне малко.

— О, така ли? — Тя избърса замъглените стъкла на очилата си и на свой ред ме изгледа съчувствено. — Горкичката... Сигурно много ще ти липсва?

— Честно казано, да.

Господи, за пръв път говорех с нея за нещо толкова лично. Та ние всъщност досега почти не бяхме разговаряли.

— Не сме се разделили... — добавих. — Това е само временно, после ще се преместим някъде двамата...

Тя ме изгледа и само кимна. О, не, това май беше прибързано, дано не го приемеше прекалено сериозно. След малко я погледнах крадешком — сигурно се радваше, че скоро ще се отърве от мен. Но не, тя беше изцяло погълната от онова, което ставаше на екрана. Любопитно ми беше чия ли съдба така дълбоко съпреживяваше, какво ли се криеше зад дебелиите стъкла на очилата и пъпчивото лице. Живеехме под един покрив от толкова време, а тя си оставаше за мен една загадка, както впрочем и аз за нея. Във всеки случай загубих окончателно интерес към филма и реших да си направя чаша чай и да си легна. На Линда едва ли щеше да ѝ липсва компанията ми.

6.

На следващата сутрин, още преди да отворя очи, осъзнах две неща: първо, че снощи не бях препила, което заслужаваше да се отбележи, и, второ, че днес ми предстоеше първият работен ден в търговския отдел, което никак не ме радваше. Впрочем имаше и трето — Фран със сигурност още ми се сърдеше и, четвърто, мястото до мен в леглото беше празно. Трудно щях да свикна с отсъствието на Алекс.

Валеше ли? Нищо чудно — какво по-подходящо начало за ден като днешния?

Стигнах в офиса тъкмо навреме, почти на минутата, и влязох с небрежна походка и възможно най-невъзмутим вид. Когато обаче видях двамата непознати мъже, които се суетяха в кабинета ми и събираха нещата ми, приех го доста зле. Въпреки това се опитах да звуча спокойно.

— Вие ли... отговаряте за преместването?

— Да, скъпа, спокойно. Всичко е под контрол — отвърна поедрият от двамата, докато преместваше саксията с мъртвото растение от обичайното ѝ място.

Имаха безизразното изражение на хора, станали свидетели на много човешки драми и свикнали да ги смятат за бури в чаша вода.

— Ще приключим за нула време.

Изведнъж се стреснах, като си представих как изсипват съдържанието на чекмеджетата ми, включително и онова, строго секретното, чието съдържание не беше предназначено за чужди очи, особено — мъжки.

Спуснах се към тях.

— Ще ви помогна...

— Остави — спря ме единият. — Няма да изпразваме чекмеджетата, ще го отнесем така, както си е — и те подхванаха бюрото ми.

— Добре тогава... — Отстъпих назад и въздъхнах примирено. — Е, аз да не ви се пречкам повече...

Изхвъркнах от кабинета, в който след малко нямаше да останат никакви следи от моето присъствие. Можех междувременно да се сбогувам с момичетата от рекламния отдел, въпреки че не бях сигурна дали имаше смисъл. Като се имаше предвид, че никога не сме били особено близки...

— Напускаш ли ни вече? — въпросът на Шърли прозвуча почти дружелюбно и в същото време долових зад гърба си нечие шушукане.

— Не е кой знае каква загуба. Ще го преживеем някак си...

Стиснах зъби и се престорих, че нищо не съм чула, за да не се наложи за сбогуване да разбия нечий нос, а и самата аз да бъда изподрана от лакираните нокти на някоя секретарка.

Тръгнах към асансьора. Нямаше какво повече да търся тук.

Стените на търговския отдел се оказаха преобоядисани... в отровнозелено и тюркоаз, убийствено съчетание. Някой явно се опитваше да внуши на екипа колко е забавно да се работи тук. Бррр.

— Здравсти! Ти трябва да си Мелани! — втурна се насреща ми някаква персона, толкова разчувствана да ме види, все едно посрещаше близка роднина от дълъг път. — Аз съм Флави.

О, Флави. Кучката, която непрекъснато се заяждаше по телефона и превръщаше живота ми в ад. Е, най-после имах честта да я видя очи в очи.

— Толкова се радвам да те видя... Тони и Елвис пренесоха ли вече нещата ти?

— Така мисля...

— Чудесно, чудесно!

Още малко и щеше да се разплаче от умиление. Имах чувството, че ме бъркат с някого.

Огледах се наоколо, опитвайки се да прикрия смущението си. Някакъв тип, чиято физиономия ми беше позната от снимките след ежегодните коледни запои, ми помахаша приятелски. Беше не повече от двайсет и една годишен, кльощав, с лъщяща от брилянтин коса.

От другата страна миловидно девойче изкриви лице в нещо като полуусмивка и аз осъзнах, че физиономията ѝ отразява собственото ми изражение. Забелязах бримката на чорапогащника ѝ и я почувствах някак по-близка.

— Здравейте всички! — казах бодро, като се опитвах да си вдъхна кураж, също както и по времето, когато бяхме още в гимназията и винаги избираха Аманда начело на групата на мажоретките, а мен подминаваха. Никой не биваше да забележи провисналия ми нос.

Младокът веселяк ми намигна.

— Добре дошла, скъпа. Как се озова тук?

Свих рамене.

— След произнасяне на присъдата. Три до пет години, без право на обжалване.

Той примигна, като се чудеше дали не се опитвам да остроумнича. Явно смяташе собствените си позиции застрашени.

Аз се извърнах на другата страна, без да му обръщам повече внимание, но момичето с бримката в този момент водеше някакъв твърде личен разговор по телефона, така че аз се залових усилено да подреждам работното си място, само и само ръцете ми да са заети с нещо и да не гледам умно в една точка.

До обедната почивка оставаше още цяла вечност.

Излязох навън в мразовития следобед с надеждата да намеря телефон, от който да се обадя на Алекс. Не исках още от първия ден да правя личните си проблеми достояние на колегите.

Отначало му бях много ядосана, че досега не е благоволил да се обади, после се сетих, че поради преместването телефонът ми беше откачен още от сутринта, така че дори да е искал, е нямало как да влезе във връзка с мен. Това ме поуспокои. Реших да звънна първо у дома — може да се беше появил, кой знае — всичко се случва. Слушалката вдигна Линда, а аз няхах никакво желание да говоря с нея. След моментно колебание все пак попитах за Алекс, без да се представям.

— О, той си взе нещата и се изнесе... Мелани, ти ли си?

— Не. Извинете — казах едва чуто и затворих. Облегнах се на стената. Това е. Беше си взел нещата. Нашият свят за двама отново му беше станал тесен. Накъде щеше да хукне сега? Към Китай? Към Тибет? „Да върви по дяволите“, помислих си яростно. Фран беше права, че рано или късно щеше да си плюе на петите, но аз не я послушах. Сама си бях виновна.

Мушната в един жлеб до телефона визитка прикова погледа ми. „Мелани, готова на всичко, за да достави удоволствие. Винаги на разположение.“ Следваше несръчно надраскан телефонен номер. Какво друго беше това, ако не намек от Съдбата? И то — съвсем недвусмислен.

Хапнах на крак един сандвич и поех с подвита опашка към новото си работно място. Зализаният младок с лице на плъх обядваше хамбургер, от който капеше някакъв гнусен сос. Потръпнах от отвращение и седнах зад бюрото си. Едва тогава забелязах оставения очевидно за мен букет.

Отправих питащ поглед към момичето отляво, но тя подсмърчаше тихичко и очите ѝ бяха зачервени. Реших да я оставя на спокойствие. Освен това в букета имаше мушната картичка — нещата щяха да се изяснят.

„Привет, бебчо“, гласеше романтичното послание. Отдъхнах си.

— Цветя ли си изпращаш? — подхвърли колегата шегаджия с пълна уста.

Свих рамене.

— Може и да са за теб. Гаджето ти случайно да се казва Алекс?

— Много смешно — изпръхтя Плъхчо.

Не го удостоих с повече внимание и се обърнах към момичето.

— Добре ли си?

— Да... — подсмъркна тя. — Всичко е заради тези контактни лещи...

Нямаше смисъл да проявявам излишно любопитство и забих нос в книжата на бюрото си. Следобедът мина доста тягостно. Иззвъняването на телефона ме изтръгна от пълното ми вцепенение.

— Здравей, бебчо.

Сърцето ми подскочи.

— Разбрах, че си минал да си вземеш нещата...

— Ами да — нямаше смисъл да отлагам. Пък и тази твоя хазяйка и бездруго ме гледа на кръв.

— Линда няма абсолютно нищо против теб — уверих го. — Тя просто така си гледа.

— А...

— Между другото, получих цветята. Чудесни са. Благодаря ти.

— Исках... да се извиня за онази вечер. Не ти се обадох, че ще остана да спя у Чарли, но... се надявам, че ме разбираш. Времето е пред нас... Нека всичко да стане от само себе си, без да насилваме нещата...

Това вече го бях слушала, но чаках търпеливо, докато Алекс най-после се притесни от мълчанието ми.

— Ало? Там ли си?

— Слушам те.

— Не ми се сърдиш, нали? Оставаме си приятели?

— Вечна дружба.

— Исках да кажа... всичко ще си е както преди, нали? Ще идваш да ме виждаш във Фулъм...

— Може и ти да прескачаш от време на време.

— Разбира се. Искаш ли да минеш още тази вечер... някъде към шест?

— Ще видим...

— И моля те, вземи пътьом бутилка вино, че тук запасите са на изчерпване.

— Ще видим...

Затворих телефона сияеща. Плъхчо ме гледаше изпитателно.

— Любовницата ти ли беше?

— Може и така да се каже. Иначе, беше майка ти. Останалото е чисто съвпадение.

— Що не се гръмнеш?

Прекъснах комуникацията дотук — трябваше да звънна и на Фран. Надявах се да я заваря вкъщи, където обикновено се вясваше само за да преспи.

— Ало?

Слава богу.

— Фран?

— Не се опитвай да ме коткаш. Нямах никакви шансове, дори ако трябва да ти стана донор или да спонсорирам откритие от световно значение. А най-вече, ако се обаждаш, за да ми съобщиш, че Алекс се е пренесъл у Чарли, но ти въпреки всичко си му се заклела в мир и любов.

Въздъгнах.

— И нищо ли не е в състояние да те умилостиви?

— Само новината, че онези двамата са се продънили вдън земя.
С все букетите си.

— Какво? Да не би и ти да си получила букет?

— И то какъв. Съвсем по вкуса на оня грандоман, Чарли. Малък червей!

— Е, моят е по-скромен...

— Хм... И двамата могат да си ги заврат... знаеш къде. Между другото, обади ми се Аманда.

— Пак ли?

— Да бе. Ще взема да се възгордея.

— И на какво дължиш честта?

— Ха-ха. Искаше да чуе последните клюки за Алекс и Чарли. И да позлорадства малко за наша сметка. А... и да ни покани да я придружим по магазините. Трябвало да купи още някои дреболии за великия ден.

Изпъшках.

— И ти не ѝ отказа?

— Не — призна Фран. — Въпреки че знам, че трябваше.

— Ето, виждаш ли? А искаш от мен да постъпя твърдо с Алекс.

— По този въпрос съм непреклонна. И хич недей да извърташ нещата.

7.

След като шест часа бяхме обикаляли с Аманда по магазините и бяхме станали свидетели как харчи с лека ръка суми, значително надвишаващи месечната ми заплата, за какви ли не дреболии, най-после седнахме, капнали, в един бар. Още не можех да дойда на себе си. На всичко отгоре на няколко пъти едва бях удържала Фран да не задигне нещо ценно, ей така, от скука. Кошмарен ден.

— Е, Манди, кога е „ергенското“ ти парти? — осведоми се Фран.

За наше огромно учудване Аманда не отговори веднага и дори ми се стори, че се изчерви.

— Ами... всъщност то ще е съвсем скромно... в тесен кръг.

Фран вдигна вежди.

— Съвсем скромно? Нали уж обичаш да действаш със замах?

Аманда се изкашля смутено.

— Да, но... Ще се съберем само с най-близките ми приятели от университета...

Двете с Фран се спогледахме.

— Какво? — застрашително процеди Фран. — Само най-близките, така ли? Как да разбирам това? Какво сме тогава ние с Мел, ако смея да попитам — кошчетата ти за душевни отпадъци ли?

— Съжалявам, момичета... Но, Фран, ти специално винаги си навличаш неприятности... Ще се напиеш и току-виж си се сбила с някого, нали те познавам... — Гласът ѝ укрепна и тя завърши почти войнствено: — Затова прецених така.

Фран беше бясна.

— Така значи... Направо не мога да повярвам! Празнуваш с най-близките... А при кого дотича разрезана в седми клас, когато мензисът ти дойде само с три дни интервал? Или когато всички казваха, че си се чукала с Дарил Стобсън, а ние с Мел те защитихме, въпреки че знаехме, че е истина?!

— Точно това имах предвид, Франческа — процеди Аманда. — Като нищо ще устроиш подобна сцена и пред приятелите ми и ще ме

изложиш... А аз просто не мога да си позволя това — трябва да мисля за реномето си. Вече се движа сред по-изискани кръгове. Нещата се промениха, нали разбираш?

— И още как — изфуча Фран. — Само едно не се е променило — кучка си беше и кучка ще си останеш! Горкият Фрейзър, не му завиждам... Хайде, Мел! Тръгваме си!

Последвах я, но все пак не се сдържах и попитах на тръгване:

— А... на самата сватба... сме поканени, нали?

Фран ме изгледа кръвнишки, но Аманда отвърна:

— О... колкото до това — да. То кой ли не е...

И ни обърна гръб.

— Не й обръщай внимание — опитах се да успокоя Фран, вече на улицата. — Нали си я знаеш каква е?

— О, пет пари не давам за нея, за проклетото парти, за „изисканите“ й приятелки и за безгръбначния й съпруг...

— Фрейзър не е безгръбначен...

— Така смяташ ти. Според теб и Алекс не е пълен мухльо.

Известно време вървахме, потънали в мрачно мълчание. Най-после ме осени великата идея.

— Фран... знаеш ли, че всъщност... бихме могли...

Тя рязко се извърна към мен.

— Какво?!

— Не знам... хрумна ми, че...

— Ако ще казваш, казвай!

— Че бихме могли да отидем на ергенското парти — ако попитаме Ангъс, той едва ли ще има нещо против. Аманда ще излезе извън кожата си, като разбере.

— Хмм... — замислено ме изгледа Фран. — Идеята ти... не ми се струва никак лоша.

— Нали?

— Ще й натрием носа, а можем и да прошушнем нещичко на ухото на Фрейзър... Да му отворим очите, преди да даде ръката и замъка си на принцеса Аманда.

— Смяташ ли, че...

— Защо не? — сви рамене Фран. — Дори сме длъжни. Ти си му приятелка, нали?

— Да, но...

— Я помисли малко. Ако твой приятел всеки момент рискува да бъде изяден от крокодил, няма ли да му кажеш?

— Не е точно същото...

— Същото е и още как!

Малко по-късно позвъних на Ангъс.

— Джеймс Бонд?

— Здравей, малка спестовнице!

Изкашлях се.

— Нали си спомняш злата фея, за която веднъж си говорихме?

— Онази, която си е наумила да се омъжи за Фрейзър, за да лапне замъка?

— Същата.

— Какво за нея?

— Ами... мисля, че имам за теб секретна мисия, нещо, с което ще улучим слабото ѝ място...

— Целият съм в слух!

Разказах му накратко как се бяха развили събитията, след което му разкрих същността на плана ни.

Ангъс ме разбра от половин дума.

— Мисля, че няма да има никакъв проблем да дойдете на ергенското парти на Фрейзър. — Звучеше доста въодушевено.

— Сигурен ли си?

— Аз съм организаторът.

— Охо? Ще има ли стриптийзъорки?

Ангъс произнесе с предвзетия гласец на Аманда:

— Разбира се. Всичко както си му е редът.

— А... как ще погледне на това Фрейзър?

— Най-много да се скрие под масата.

— Е — възкликнах бодро, — значи всичко се урежда?

— Ще ви чакаме в събота. Само... предупреди приятелката си да не налита на бой.

— Колкото до това, предоставям на теб честта да й го кажеш. Аз само ще гледам отстрани.

* * *

Когато научи, че не е поканен на ергенското парти, затова пък ние сме, Алекс се засегна малко.

— Та ти почти не ги познаваш — напомних му. — Виждали сте се всичко на всичко два пъти.

— Затова пък познавам Аманда и приятелките й.

— Тогава иди на нейното парти — троснах му се.

— О, не — засмя се Алекс и разпери ръце. — Много благодаря! Ще ме разкъсат! Жив ще ме изядат! А вие... защо всъщност няма да отидете?

— Дълго е за обясняване... Виж какво, в крайна сметка нищо не пречи да дойдеш с нас... Един повече или по-малко...

В себе си хранех известни опасения, дори бях почти сигурна, че Ангъс нямаше да му се зарадва особено, но заради мен щеше да го изтърпи. А колкото до Фран... въпреки че не можеше да понася Алекс, тя щеше да запази известно приличие, поне за пред хората.

— Добре тогава... — каза той, като се протегна.

Прозвуча така, сякаш беше склонил да дойде след дълги увещания.

Апартаментът на Чарли, макар и да носеше всички белези на лукса, си беше типична ергенска квартира. Напомняше стая на млад колежанин в интервала между поредните гостувания на мама. Подът беше застлан с мек килим, но централно място в хола заемаше планинският бегач, а скъпата свръхмодерна уредба съжителстваше със скъпи аристократични мебели от доброто старо време. Усещаше се едва доловим лъх на мъжка пот — от нечий непран екип за ръгби, захвърлен в някой ъгъл може би.

Изминавах разстоянието от квартирата си до този апартамент в Западен Лондон все по-често, въпреки двучасовия маршрут. Мисълта, че ще видя Алекс, ми даваше сили и се стараех да не се замислям много-много над факта, че той от своя страна правеше същата екскурзия твърде неохотно. И далеч по-рядко.

Важното е, че беше неделя следобед и аз бях тук, вместо на омразното ми работно място или където и да било другаде.

В стаята влезе Чарли и все едно не ме забеляза, както обикновено.

Той потупа по рамото Алекс и му се ухили.

— Обеснико!

— Тъпо парче! — добродушно отвърна Алекс.

— Имам голяма новина, братле! Взел съм два билета за мача на „Туинкърс“ в събота. Местата са страхотни.

Алекс грейна.

— Не думай! Как успя?

— С мерак — подсмихна се Чарли. — Важното е да познаваш подходящите хора, нали се сещаш?

— В събота сме на ергенско парти — почувствах се длъжна да напомня.

— Ергенско парти?! Ийхуу... — оживи се Чарли.

— Ти не си поканен.

— Не виждам какво ми пречи да отида? Ще стане голям купон.

— Единствената пречка е, че всички, освен теб ще бъдат приятели на младоженеца — подчертах.

— А ти какво ще търсиш на ергенско парти?

— Ние с Фран сме... почетните гости.

При споменаването на Фран очите на Чарли светнаха, но той се задоволи да каже само:

— Хмм... Мен ако питаш, не ви е мястото там. Фустите на ергенско парти... ама че смешка.

— Никой не те пита — срязах го. — Алекс, нали щяхме да излезем да хапнем някъде?

Алекс ме последва, а Чарли насмешливо подвижна след него:

— Ама здраво ти е стъпила на шията, а, братле?

Когато излязохме навън, все още бях напушена.

— Мразя го, ненавиждам го, не мога да го понасям!

Алекс едва смогваше да ме догони.

— Хайде, стига! Чарли не е лошо момче.

— Разправяй ги на друг!

— Е... всъщност... и той не те харесва особено.

— О, чувствата ни са взаимни?! Не можеш да си представиш колко много се радвам!

— Сега звучиш точно като Фран — мрачно отбеляза Алекс. — С всеки изминал ден все повече заприличваш на нея.

— И ти си загрижен, че някой оказва върху мен лошо влияние? Не бой се — голямо момиче съм.

Обядвахме, потънали в мрачно мълчание, всеки скрит зад вестника си. Обстановката беше тягостна. Най-после не издържах, скрирах Алекс под масата и му се ухилих. Това разтопи ледовете. Алекс ми смигна и въпреки че отново се наведохме над вестниците си, напрежението сякаш понамаля.

Фран, на която все повече заприличвах, ме чакаше пред вратата. Явно беше прекарала тук доста време, защото изглеждаше изнервена и ме посрещна с думите:

— Защо най-после не вземеш да ми дадеш един ключ?

— Защото не живееш тук.

Днес нямах намерение да се церемоня с никого.

Фран сви рамене и ме последва нагоре по стълбите.

Първата ѝ работа беше да си запали цигара, въпреки че знаеше отношението на Линда по въпроса.

— Знаеш ли какво ми се случи? Оня негодник, приятелят на твоя мухльо, ми се обади да ме покани на среща.

— Какво?! Чарли?! Не може да бъде! Кога?

— Преди около два часа.

— Велики боже! Явно този път е сменил тактиката — решил е да те поукажда, преди да ти се нахвърли.

— Нещо такова... — процеди Фран, премрежила очи.

— Неслучайно ти изпрати оня огромен букет. Опитва се да ти хвърли прах в очите. Знаех си аз, че има нещо мътно... Отряза ли го?

— Нямах тази възможност — оставил ми е съобщение. Нещо от сорта: „Аз... такова... мисля си, дали да не излезем някой път... да пийнем нещо... А? Хайде... пак ще се чуем... Доскоро!“ Не звучи като обяснение в любов, но все пак е нещо.

— Определено. Какво смяташ да правиш?

— Още се колебая. Теоретично, имам две възможности. Или да му се обадя и да му кажа да се гръмне, или да му кажа същото, но пред хора...

— О, да, моля те, моля те! Пред колкото се може повече хора...

— В някое телевизионно шоу? „Събрани от съдбата“? — размечтано предложи Фран.

— Би било фантастично! Прекалено хубаво, за да е истина...

Фран въздъхна.

— Именно. Затова минаваме към план Б.

— План Б?

— Сядаме в ресторанта, в който Аманда празнува ергенското си парти с онези кокошки... Напивам се и му правя страхотна сцена... Как ти се струва?

— Харесва ми.

— И на мен. Само че в петък вечер е изключено да се намери свободна маса.

— Все пак си струва да провериш...

Фран ме стрелна с поглед.

— Вече си проверила...

— Съмняваше ли се? И така, план В.

Погледнах я обнадеждено. Фран винаги имаше резервни варианти.

— Какъв е план В?

— Ще му видя сметката. Ще спя с него и... ще му разкажа играта.

Ох! Това беше специалитетът на Фран. Отмъщението на Амазонката. Беше жестоко, но жертвата обикновено си го заслужаваше. Избраникът оставаше като ударен от гръм, изстискан като парцал и му беше необходимо дълго време да се съвземе, като междувременно оплакваше горчивата си съдба и се питаше защо така ненадейно е бил изхвърлен от райските селения. Горкичкият, така и не успяваше да проумее, че всичко е било само прищявка на Фран, игра на котка и мишка.

— О, Фран, ще го направиш ли наистина?

Тя се усмихна.

— Почакай и ще видиш...

Тя вдигна телефона.

— Ало? Чарли? Ти ли си? Радвам се да те чуя...

Аз затанцувах около нея с лудешки подскоци като вожд на канибалско племе. Фран ми смигна и прокара ръка през гърлото си.

— Осем и половина? Чудесно... Хайде, ще се видим по-късно.

Тя остави слушалката и се засмя тържествуващо.

— Захапа ли?

— Ти как мислиш?

— Господ да му е на помощ...

На другия ден се постарях да стигна на работа навреме и по навик се качих в асансьора, когато осъзнах, че работното ми място вече е на приземния етаж, в помещението с отровнозелени стени.

Плъхчо отново беше във форма, за разлика от мен.

— Здравей, заядливке!

Не го удостоих с отговор.

Обикновено не му оставах дължна, но може би наистина бях прекалила и го бях настроила срещу себе си. Това, че си имах проблеми, не беше причина да се зъбя на всеки срещнат.

Днес бях настроена самокритично.

— Ако знаеш с каква мадама ми излезе късметът снощи... — продължи да ме дразни Плъхчо.

Търсеше си го.

— Виждам — отвърнах сухо. — Червилото ѝ е останало върху теб.

Той се посмути, но запази самообладание.

— И така да е, поне си струваше... А ти, бас държа, че снощи пак си задрямала пред телевизора.

Улучи ме по болното място, не може да се отрече. Явно имах доста умърлушен вид.

Джейни, от дясната ми страна, също не изглеждаше по-добре. Очите ѝ отново бяха зачервени. Отношенията ни все още бяха на фаза приятелско кимване и знаех, че ако пак ѝ бях задала въпроса какво ѝ е, щях да получа неизменното „добре съм“. Затова просто ѝ донесох чаша кафе. Джейни ми благодари през сълзи.

Когато дойде време за обедната почивка, си взех книгата и сандвича и се запътих към една ниша в страничния коридор, която още

вчера бях открила. Оказа се, че местенцето вече беше заето — Джейни беше тук и подсмърчаше над книжната кесия с обяда си.

Примирих се с мисълта, че няма да прекарам обедната почивка в усамотение, и се приближих към Джейни.

— Е, няма ли най-после да ми кажеш какъв е проблемът?

Стига да не се окажеше, че е влюбена в „Английския пациент“, все можех да взема някакво отношение. Разбира се, надявах се да не е нещо наистина сериозно — родител, поразен от смъртоносна болест например. Бях готова да проявя известно съчувствие, но не и да нагазя в дълбоки води, което, като се замислиш, си беше чисто лицемерие.

Прегърнах Джейни през рамото. Постепенно хлипането утихна и тя прошепна сподавено:

— Приятелят ми... Джеймс... Той е... — Думите ѝ отново бяха заглушени от ридания.

Въздъгнах. На сандвича ми явно нямаше скоро да му дойде времето, но поне бях същински експерт по темата „проблемни приятели“ и „разклатени връзки“.

— Кажи ми какво се е случило? Да не е отишъл да живее във Фулъм при стар приятел?

— Моля?

— О, нищо, не ми обръщай внимание...

— Той... снощи не се прибра и дори... не ми се обади по телефона...

— Ясно — казах с тон на вряла и кипяла. — Отишъл е да се повесели с приятели, това е всичко. Не го вземай толкова навътре, да не си Али Макбийл?!

Тя подсмъркна шумно.

— Можеше поне да позвъни...

— Да. Можеше. В един идеален свят. Все пак да не забравяме, че той дори не ти е съпруг. Живее с теб, чудесно. Не бива да очакваш обаче да ти дава отчет за всяка своя стъпка.

Боже, колко ме биваше да давам мъдри съвети.

Джейни отново подсмъркна.

— А ти... да не би да му се обади?

Тя кимна.

— Колко пъти? — попитах строго, въпреки че вече подозирах отговора.

— Няколко...

— И всеки път оставяше съобщение на телефонния секретар, нали?

Отново жално кимване.

— Лоша работа... От колко време сте заедно?

— От шест седмици.

Изпъшках.

Решила най-после, че може да ми се довери, Джейни ми разказа, че се запознала с Джеймс известно време след като бившият ѝ годеник я зарязал. Оттук нататък картината ми беше ясна — вкопчила се беше в него като удавник за сламка и рискуваше да го подплаши. Иначе, мен ако питаш, нямаше за какво чак толкова да се безпокои. Джеймс беше стоков брокер, суховат и скучноват — потенциален примерен съпруг.

— Ако съдя по думите ти, момчето ми изглежда стабилно. Освен това печели добре...

— Така е... — изхълца Джейни. — Мислех след време да купим една от онези къщи в Клапъм... ако, разбира се, Джеймс изобщо някога ми проговори...

— Разбира се, че ще ти проговори, само че, за бога, не го стряскай с тези приказки за къщи, сватби и прочее... Иначе ще го изгубиш, говоря ти сериозно.

Джейни прехапа устни.

— Знам. Извини ме, понякога съм ужасна досада... А... как вървят нещата при теб? Стига сме говорили за мен.

— При мен ли?... О, при мен... При мен всичко е наред... Имам предвид — нормално... През повечето време. Нали знаеш как е? — махнах с ръка и нервно се засмях.

— Разбирам — каза Джейни. — Е, ако някой път ти се говори затова — аз съм насреща. И ти благодаря, че ме изслуша.

8.

Същата вечер ми се обади Алекс.

— Здравей, бебчо.

— Здравсти...

— Как я караш?

— Ами... както обикновено, нали знаеш — размотавам се из къщи само по бельо (онова, черното, дантеленото) и току-виж съм останала само по монокини, защото е ужасно топло...

— Ох... ох... ох...

— Чакай, че се звъни на вратата. Божичко, водопроводчикът. Здравейте, заповядайте... Алекс, човекът идва да погледне... една тръба. Трябвала приключваме.

— Мел, би ли замълчала за малко?

— На вашите услуги, сър.

— Виж... Чарли много би искал да дойде с нас в събота.

— Така ли? Не мога да му помогна.

— И все пак... Той каза да те попитам...

— За бога! Човек ще рече, че досега не е бил канен на нито едно парти! Защо е толкова важно за него да присъства точно на това?

— Знам ли? Но ти казвам, че място не може да си намери! И все току ме моли да поговоря с теб...

— Аха... всъщност май се сещам.

— За какво?

— Няма да ти кажа. Освен това не може да дойде и край. Няма начин.

— Мел... моля те. Заради мен.

— Заради теб? Защо пък точно заради теб?

— Стига, Мел. Моля те от все сърце — издействай и на Чарли една покана!

— Защо? — попитах лукаво. — Ако не му уредиш покана, ще те изгони ли от къщи? И тогава пак ли ще се пренесеш при мен?

— Чуй ме, Мел, ще бъда твой верен роб през... по-голямата част от живота си.

— О?

— Ще мия чиниите, ще...

— Не. Не става.

— Хайде, Мел... С Чарли ще падне голям купон...

Въздъгнах.

— Щом това означава толкова много за теб, ще се опитам да направя нещо.

— О, благодаря ти! Благодаря ти! Благодаря ти! А... ще ми кажеш ли все пак защо Чарли толкова много държи да дойде?

Ха сега де. Фран явно вече беше хвърлила въдичката си, но Алекс в никакъв случай не биваше да узнае за плановете на Безмилостната отмъстителка. Все пак с Чарли бяха първи приятели.

Затова се измъкнах, осенена от внезапно вдъхновение.

— Ами сигурно е... заради стриптийзьорките. Нали ги знаеш момчетата от добри семейства. До пълнолетието ги държат под стъклен похлупак и после са като невидели...

Алекс се позасмя.

— Може и да си права. Е, хайде, доскоро, Мел, и още веднъж ти благодаря.

— До събота. Освен ако не решиш да наминеш насам.

— За бога... Два часа път!

— Значи, до събота!

Позвъних на Фрейзър, за да се уверя, че действително не би имал нищо против още един „неканен“ гост. Ангъс вече беше дал съгласието си за идването ни и дори заплаши, че ако някой от гостите посмее да негодува срещу женското присъствие на партито, ще отпрати стриптийзьорката.

Така че поне ние двете с Фран не бяхме под въпрос. Оставаха „половинките“ ни.

Аманда вдигна телефона.

— Здравей — казах сухо. — Би ли ми дала Фрейзър?

Хо-хо-хо. Представях си физиономията ѝ.

— Мел, ти ли си, скъпа? Толкова съжалявам за вчера... Но цялото това предсватбено напрежение...

Опитваше се да бъде мила, но аз просто нямах какво да отговоря на това. Освен че през последните двайсет и шест години е била все в „предсватбено напрежение“.

Разбира се, казах само:

— Не се притеснявай. Минали работи.

— Мел, уверявам те, наистина бих искала да дойдеш в петък. Ще се сместим някак си.

— Ами Фран?

— И... Фран. Разбира се. В петък, осем вечерта.

Сигурно тайничко се надяваше дотогава да ни е тръшнала чумата. И ако силата на мисълта можеше да убива, двете с Фран и бездруго нямаше да доживеем до петък.

— Какво става, Аманда? Направо не мога да те позная. След всичко, което ни наговори вчера... Да не си си паднала на главата?

— Не, Мел, просто размислих, това е всичко. Освен това ми се струва пълна глупост да ходите на ергенското парти на Фрейзър. Ще бъде... унизително.

Изплю ли камъчето?

— Не, скъпа. Все пак смятаме да отидем. Голям смях ще падне.

— Това са пълни глупости, Мел. Ще станете за посмешище, уверявам ви...

— Разбирам, Манди, но мисля, че излишно се безпокоиш за нас. А сега, моля те, би ли ми дала Фрейзър?

— Както искате — хладно отвърна Аманда. — Вие си решавате, но аз просто бях длъжна да ви го кажа. Като приятелка. Освен това мисля, че Фрейзър също ще се чувства неудобно заради вас. Всичко е заради малоумния му брат, който иска да си направи купона... за ваша сметка.

— Дори и така да е, не се безпокой за нас — отвърнах колкото може по-спокойно. — Големи момичета сме, все някак ще се оправим. А сега, би ли ми дала Фрейзър, моля те, бих искала да разменя няколко думи с него.

Последва пауза, но в далечината се чуваше ожесточено шушукане. Това се проточи толкова дълго, че едва се сдържах да не затворя.

Най-после в слушалката се чу познатият, леко дрезгав глас.

— Ало...

— Здравей, Фрейзър... Искях да те попитам, наистина ли нямаш нищо против двете с Фран да дойдем на ергенското ти парти?

— **Не. Абсолютно нищо.**

Резкият му тон ме стресна.

— **Чу ли, Мел? Абсолютно нищо.**

Твърдостта в гласа му явно не беше предназначена за мен, а за Аманда. Едва не подскочих от радост. Всичко се уреждаше. Само... още не можех да повярвам, че Фрейзър сложи Аманда на мястото ѝ, без изобщо да се церемони с нея. Трябваше Фран да го чуе — тогава едва ли щеше да го мисли за „безгръбначен“. Явно, нещата между двамата годеници невинаги вървяха по мед и масло, макар и Аманда в повечето случаи да успяваше да наложи своето.

Затворих телефона и в същия момент осъзнах, че изобщо не бях попитала дали може да вземем с нас Алекс и Чарли. По дяволите!

За нищо на света обаче не бих се обадила отново на Фрейзър. По-скоро бих рискувала да се появя на партито, придружена от Алекс и Чарли, и да ги вмъкна някак. Едва ли някой щеше да го направи на въпрос.

Нямах търпение да позвъня на Фран и да ѝ се похваля с постигнатата победа.

— ... Значи така каза, а? Хо-хо-хо. Горката Аманда. Какво не бих дала да видя физиономията ѝ в този момент.

— Е, това беше моята новина. А сега ти ми кажи как вървят нещата с Чарли.

Тя се изхили злорадо.

— С най-голямо удоволствие, но просто... не е за телефон. Засега всичко се развива по план и дори надминава очакванията ми. Знаеш ли, установих, че Чарли си го бива в някои отношения... което, от една страна, улеснява задачата ми, но, от друга... чак ми е жал за него.

— Никаква милост — напомних ѝ.

— Така е. Ще доведа нещата докрай, иначе не си струва изобщо да се захващам. Между другото, Алекс да те е молил да вземем и Чарли с нас в събота?

— Аха...

— Знаех си!

Събота, за добро или за лошо, приближаваше, а аз дори не знаех какво да облека. Какво се носи на ергенско парти, при положение, че си дама? Автоматично изключих миниполите и прилепналите по тялото дрехи. Би било прекалено провокативно, а ние отивахме просто да се забавляваме.

Споделих с колегите плановете си за събота вечер и Плъхчо изглеждаше заинтригуван от факта, че ще се осмеля да се появя на подобно място. Джейни като че ли не прояви особен интерес. Тя се беше сдобрила с Джеймс и сега единственият ѝ проблем беше кога ще е най-подходящият момент да го запознае с родителите си. Допита се и до мен.

— В повечето случаи... най-безопасно се оказва на смъртния им одър. Не по-рано.

Джейни посърна, а аз цял следобед проклинах голямата си уста и склонността си да проявявам черен хумор по някои въпроси.

* * *

Продължих да размишлявам по въпроса за дрехите и почти бях склонна да отида на ергенското парти по дънки, но осъзнах, че в старанието си да не изглеждам предизвикателно рискувам да изпадна в другата крайност и да породя съмнения относно собствената си идентичност. Не, определено не беше лесна задача да взема решение за нещо такова. В един момент дори ми хрумна отчаяната идея да навлека карнавалния си костюм и да се появя като жената котка.

Фран се появи в уречения час в събота, облечена в нещо ефирно, което изглеждаше невероятно шик. Завари ме да се вирам безпомощно в една камара дрехи, наизвадени от гардероба и струпани върху леглото.

Само след няколко минути на вратата се позвъни отново.

— Моля те, Фран, би ли отворила? Това сигурно са Алекс и Чарли.

— О, моите любимци... — измърка тя и тръгна към антрето, без да бърза.

След малко откъм коридора се разнесе гласът на Алекс.

— **Моля те**, Фран, без обиди!

Поклатих глава. Молах се само двамата хубавци да не са се напили. По-лошо от това вече нямаше накъде.

Най-последно се спрях на елегантен панталон и блуза на цветя, сложих си малко червило и отидох в хола при останалите.

Алекс и Чарли току-що бяха отворили бутилка вино от запасите на Линда и по всичко личеше, че вече са в „купонджийско“ настроение, защото подхванаха неизчерпаемия си репертоар от мръсни песни — от онези, които се пеят по стадионите. Явно срещата по ръгби беше повдигнала духа им и здравата се бяха почерпили. Двете с Фран се спогледахме. Тя вдигна очи към небето. Ситуацията беше безнадеждна. Най-лошите ми предчувствия се бяха оправдали.

Чарли ревеше куплет след куплет с дрезгав пиянски глас, а Алекс му пригласяше, като от време на време спираше, за да си поеме дъх, и се кикотеше лудешки.

Смушках Фран.

— При това положение просто не можем да ги вземем с нас! Изключено е! Виж на какво са се направили...

— Виждам... — промърмори Фран. — Но бих искала да те видя как ще им го кажеш...

— Аз ли да им го кажа? Защо пък аз?

— Защото, ако зависеше от мен, изобщо не бих се поддавала на увещанията им и не бих им обещавала да ги вмъкна на партито на мой приятел, ако ще да пълзят на колене и да целуват земята под краката ми!

— Да, но много добре знаеш, че Чарли идва само заради теб...

Като в потвърждение на думите ми Чарли се свлече на земята и прегърна глезените на Фран. Тя го срита.

Аз се обърнах към Алекс, който едва успяваше да ме фокусира.

— Как можахте да се напиете така?

— Звучиш точно като директорката от гимназията ми... — изфъфли той. — Само дето изглеждаш далеч по-добре от нея...

— А ти имаш ли представа как изглеждаш?! — изкрещях. — Не можете да дойдете с нас в такова състояние!

— **Хайде на купон!** — зареваха двамата в един глас, все едно изобщо не ме бяха чули. Чарли се надигна, залитайки, и тръгна към вратата. — Готови ли сте, момичета?

— Не знам как си го представяш... — сви рамене Фран. — Мен ако питаш, няма отървяване от тях...

— Освен да се опитаме да им избягаме. Те и бездруго едва се държат на краката си...

— Страхотна идея. И като се върне Линда, ще ги завари проснати на пода в локва от повръщано.

— Може да излезем заедно и след това да си плюем на петите...

— Би могло. Ако не беше дала на Алекс ключ от апартамента си. Защото, ако ни загубят, двамата юнаци ще се върнат обратно и Линда ще се спъне в тях в антрето...

— Може да прегракнат от викане — предположих плахо.

— Имат тренинг. Така че не разчитай много на това.

Изпъшках.

— Страхотно, няма що. Едно е сигурно — Аманда няма да ни проговори отново.

— Ако арестуват Алекс и Чарли, може и да пишат за нас във вестниците... Поне ще станем известни.

— Затова пък Фрейзър и Ангъс ще съжалят, че изобщо са ни познавали...

— А аз собственоръчно ще размажа физиономията на Алекс.

— Моля те, моля те — подскочи Фран. — Направи го още сега!

— Не — възразих. — Няма да има спомен какво му се е случило.

— Права си. Хайде да тръгваме, Мел... Не всичко е загубено — може да изпаднат от таксито...

Поклатих мрачно глава.

— Вие двамата... Хайде, тръгваме!

— **Хип-Хип-Ура!** — заклатушкаха се нашите кавалери към вратата.

За малко не ни изхвърлиха от таксито — наложи се да употребя цялото си красноречие, за да убедя шофьора да ни закара до кръчмата, където щеше да се състои партито.

Фран не успя да ми се притече на помощ — имаше по-неотложна задача — опитваше се да укроти Чарли, който бълваше любовни излияния, макар че езикът му се плетеше. Всеки път, когато се

опиташе да я прегърне, Фран го смушкваше и по такъв начин успяваше да го държи на разстояние.

Пътуването ми се видя безкрайно. Най-после шофьорът ни стовари пред вратата на кръчмата и ние се запътихме навътре, изпъчили храбро гърди, следвани от окаяните си кавалери.

Портиер с вид на орангутан ни препречи пътя.

— Съжалявам, мадам, но всичко е запазено за частно парти.

— Точно така — кимнах усмихнато. — Ергенското парти на лорд Макконалд. Ние сме...

Портиерът вдигна учудено вежди.

— ... гости на партито — побързах да добавя, за да разсея всяко недоразумение. — Приятели на лорд Макконалд и неговия брат.

— Значи лорд Макконалд ви очаква?...

— Именно — намеси се Фран. — Хейде, Мел.

Като във филм на ужасите при появата ни в салона се възцари мъртва тишина. Чак се почувствах гузна, че сме смутили спокойствието на толкова мъже, кротко седнали на по чашка! Готова бях да направя обратен завой, когато Ангъс като истински гостоприемнен домакин ни се притече на помощ.

— Здравейте, момичета! Радвам се да ви видя...

Когато видя зад гърба ни двете клатушкащи се фигури, усмивката му малко помръкна, но с нищо не издаде неодобрението си.

— Съжалявам — побързах да кажа. — Така се случи. Отървахме ги от явна смърт и трябваше да се погрижим за тях. Не можехме просто да ги оставим на произвола на съдбата...

— Разбирам. Е, настанявайте се. Надявам се, че няма да ви създават проблеми... — Той погледна Чарли изпод вежди.

— Не, не — увери го Фран. — Съвършено безобидни са и кротки като агънца...

Ангъс поклати озадачено глава и се обърна към мен:

— Нещо за пиене?

— Минерална вода.

— А за мен една дълга водка — пропя Фран с маниерите на фатална жена от трийсетте.

— Фран — скастрих я, когато Ангъс се отдалечи. — Ти пък чия роля си решила да играеш тази вечер? На Мата Хари?

— Ако трябва... Във всеки случай, не и на заклета девственица.
— Тя прошушна заговорнически: — Слушай, Мел, тази вечер съм готова на всичко. Кръвта ми кипи. Знаеш ли кога за последен път съм легнала с мъж?

— В четвъртък вечер.

— О, това ли? — тя махна с ръка. — Това беше по задължение и не се брои. Говоря ти за тръпката... Веднъж се живее, Мел!

— Е, аз съм дошла с кавалер, така че не мога да последвам примера ти.

Фран изпръхтя презрително и посочи с пръст Алекс, който се беше свлякъл на една от пейките.

— Него ли имаш предвид? Ти си знаеш...

Ангъс се върна с питиетата и Фран изпразни чашата си почти на един дъх. После се озърна наоколо с блеснали очи.

— Ангъс... кой е онзи сладур там, в ъгъла?

Имаше предвид симпатичен млад мъж с меланхоличен вид, който отпиваше замислено от чашата си и изглеждаше доста самотен.

— Онзи ли? Това е Джони Маклахлън — кумът. Защо питаш? Да не би...

— Позна!

— Стига, Фран — дръпнах я за ръкава.

— Моля те, запознай ме с него! — продължи тя, без да ми обръща внимание.

Ангъс сви рамене и направи знак на Джони Маклахлън да дойде насам. След кратка пантомима, в която Джони сочеше към себе си невярващо, той най-после се приближи леко приведен. Личеше си, че е доста стеснителен.

— Джони, запознай се с две наши приятелки — Мелани и Фран.

— Много ми е приятно! — Фран пусна в действие най-очарователната си усмивка. — Разкажете ни нещо за себе си, Джони! Разбрах, че вие сте кумът...

Горкият човечец съвсем се притесни, закашля се и смотолеви:

— Аз... съм учител по география... Нищо интересно...

— Напротив, напротив! — не се предаваше Фран. Тя отново му се усмихна окуражително.

На горната устна на Джони се появиха ситни капчици пот.

Двамата с Ангъс се спогледахме и се изтеглихме настрани.

— Какво ѝ става на твоята приятелка тази вечер? Да не е тръгнала на лов за мъже?

— Нещо такова...

— А... сериозно ли е хвърлила око на Джони?

Едва не прихнах.

— Кой, Фран?! Така като го гледам, Джони ми изглежда същинска божа кравичка. Двамата са като огън и вода. Фран ще го помете като ураган. Но кой знае, може и да греша...

— Ясно... Горкият Джони...

— Знаеш ли, Ангъс, още не съм направила нещо много съществено...

Той ме погледна изпод вежди.

— И ти ли искаш да те запозная с някого?

— Не. Само да поздравя бъдещия младоженец.

— Ах, да... Разбира се. Ела, ела...

Той ме хвана под ръка и ме поведе към масата на Фрейзър.

— Здравей, Фран! — надигна се от мястото си Фрейзър с широка усмивка. Беше заобиколен от приятелите си, които изглеждаха свестни момчета, но не може да се каже, че около масата кипеше бурно веселие. Може би беше още рано.

— Здравсти, Фрейз. Надявам се, че не сме ти навлекли неприятности с идването си тази вечер.

— Хо-хо! Фрейзър обикновено си навлича неприятностите сам, без чужда помощ — обади се през рамото ми Ангъс и цялата маса избухна в смях.

Фрейзър също се усмихваше, но както ми се стори, някак тъжно. Май вече си внушавах какво ли не.

— Спокойно, Мел. Няма никакъв проблем. Радвам се, че дойде. И Фран ли е тук?

— О, да — усмихнах се. — Тук е и е в стихията си.

— Ясно. Кой е жертвата? Заедно ли я набелязахте?

— Кълна се, нямам нищо общо с това...

— Бог да пази Джони Маклахлън... — промърмори Ангъс. — Фран е същинска тигрица — току-виж сте останали без кум...

— О, не, защо точно Джони? Той е... женен мъж. От цели осем години и жена му почти не му дава да си подаде носа във от къщи.

Едва успях да го измъкна. Трябваше да обещая, че ще се държим прилично и няма да каня никакви стриптийзъорки.

Фран и Джони изглеждаха така, все едно бяха сами в целия свят. Джони разпалено обясняваше нещо, а Фран се притискаше в него и от време на време се заливаше в звънък смях.

— Е, хайде на здраве, момчета — вдигна чашата си Фрейзър.

Компанията посрещна тоста с бурни овации. Междувременно се бяха сместили, за да ми направят място на една от пейките. Оказа се, че макар и да не вдигаха шум, съвсем не бяха оклюмали, а напротив — бърбреха доста оживено. Разпалено се обсъждаше всичко — от професионални проблеми, през политиката, последните епизоди на „Досиетата Хикс“, театъра в наши дни, до глобалната тема — накъде върви светът въобще. Намирах компанията за много приятна — бях заинтригувана от начина, по който гледаха на нещата, и в същото време можех да се отпусна, което рядко ми се случваше на такива събирания.

От време на време от посоката, в която бяха Алекс и Чарли, долитаха гръмки смехове за сметка на нашите двама кавалери, но дори това не ме трогваше особено. Чувствах се добре сред приятелите на Фрейзър и нищо не можеше да помрачи настроението ми.

Изведнъж обаче долових някакво необичайно оживление и сподавени възгласи. Достатъчно ми беше да хвърля един поглед към вратата, за да разбера причината.

В заведението току-що беше влязла дама с полуразкопчано, дълго до земята палто, под което зърнах мрежест чорапогащник и сандали на висок ток. Ето значи на какво се дължеше радостната възбуда, обхванала момчетата, които до този момент си седяха сравнително спокойно.

Всички разговори на политически и общочовешки теми секнаха мигновено. Всички погледи се обърнаха в една и съща посока, като приковани от магнит.

Стриптизъорката беше следвана от грамаден мъжага с доста респектиращ вид. Като по даден знак от уредбата гръмна музика и стриптизъорката с небрежен, почти отегчен вид застана на сред залата, без дори да извади цигарата от устата си. Палтото се свлече от раменете ѝ и в този момент сдържаните, цивилизовани момчета около

мен сякаш пощуряха. Очите им светнаха, а от гърлата се изтръгна дрезгав вой като на кучета по пълнолуние.

Стриптийзърката се отправи, без да бърза, към нашата маса и беше посрещната от екзалтирани викове.

С ловко движение тя разкопча сутиена си, завъртя го над главата си и го метна във въздуха. Той тупна точно под носа на Фран и Джони, които единствени не вземаха участие във всеобщата радостна глъчка, а се мляскаха, забравили всичко друго на света.

Сподавих прозявката си и потърсих с поглед Алекс и Чарли, леко смутена, да не би да са тупнали под масата. Не само че не бяха, ами по някакво чудо все още се държаха на краката си и се бяха запътили нанякъде, като се прикрепяха взаимно.

Всички погледи бяха приковани към стриптийзърката, която разкопчаваше жартиерите си с безизразна физиономия. Само аз следях клатушкането на Алекс и Чарли с нарастващо безпокойство. Двата я явно имаха определена цел и тя — о, господи, не! — се оказа захвърленият сутиен на стриптийзърката. Алекс доста ловко успя да го вдигне, нахлузи го върху ризата си и затанцува, като залиташе ту на едната, ту на другата страна. Чарли заръкопляска възторжено, докато най-после изпълнението на Алекс не привлече вниманието на по-голямата част от публиката. Окуражен, той съвсем се вживя в танца и започна да потрива сутиена между краката си със сладни движения.

Възмутена от нахалството му, стриптийзърката преустанови собственото си изпълнение и даде знак на мъжата, който до този момент си седеше безучастно.

Бодигардът тръгна към Алекс със заплашително изражение, което обаче не произведе нужния ефект. Най-после той сложи ръка на рамото на Алекс — съвсем недвусмислено предупреждение. Алекс само примигна въпросително, но в това време Чарли му се притече на помощ, целият настръхнал, раздразнен от неочакваното вмешателство.

— Я да оставиш приятеля ми на мира, горила такава!

Бодигардът го изгледа изпод вежди, Чарли обаче не схвана смисъла на този поглед.

— Казах ти да се разкараш — отново изръмжа той.

В настъпилата гробна тишина можеше да се чуе само как тежко преглътнах.

Идеше ми да се скрия някъде, да заровя главата като щраус. Божичко, аз бях домъкнала тук тези двамата, как можах да го допусна?!

Бавно, преднамерено спокойно бодигардът измъкна сутиена от ръцете на Алекс, остави го настрана и... повлече момчетата нанякъде. Вратата се затвори след тях и отвън се разнесе глух шум.

Само след минута бодигардът се завърна сам, леко запъхтян, и кимна на стриптийзьорката.

— Хайде, Лиз, тръгваме ли?

Лиз отново беше наметнала палтото си и прибираше банкнотите, които Ангъс, изчервен повече от обикновено, ѝ беше наброил. Тръгна си с походка на кралица, с вирната глава, а аз затворих за миг очи от ужас.

Нямах сили да погледна нито Ангъс, нито Фрейзър, нито някой от приятелите им.

— Питам се все пак кой от двамата беше по-добрият танцьор? — избоботи нечий глас.

Взрив от смях разпръсна напрежението.

Осмелих се крадешком да погледна Фрейзър. По лицето му току-що беше пробягнала усмивка. Отдъхнах си.

Приближих се до Ангъс.

— Виж... Много съжалявам... Просто не знам как се случи...

— Знам как се чувстваш — тихо каза той. — Не се притеснявай. Вината не беше твоя.

— Бих искала... да потърся Алекс — избъбрих, без да смея да го погледна.

— Защо? — Този път гласът му прозвуча по-рязко. — Той си получи каквото си търсеше.

— О, не, той не го направи нарочно — защитих го. — Просто не беше на себе си...

— Дори и така да е, това не го оправдава.

Въздъхнах.

— Нали знаеш... Мъжете в определени ситуации...

— Недей. Не обобщавай нищо за мъжете. Нито за жените.

Имах чувството, че съм пламнала повече и от него. Все пак тръгнах към вратата. Искях да разбера как е Алекс.

Усещах погледа на Ангъс върху гърба си. Поглед, в който имаше съчувствие и още нещо, което не можех добре да определя.

Минах покрай Фран и Джони, но се почувствах неловко и извърнах очи. Изглеждаха така, все едно са сами в цялата вселена.

Излязох от заведението и се огледах. Алекс и Чарли обаче като че ли бяха потънали в земята. Постоях, поозъртах се, най-последно свих рамене и се върнах в кръчмата. Бяха сервирали още бира и веселието продължаваше. Тъкмо връчваха на Фрейзър сватбения подарък — надуваема кукла, която сякаш беше копие на Аманда. Доста смутен, той я прегърна под взрив от овации. Ангъс ми подаде чаша бира. Фран и Джони не се виждаха никъде — сигурно най-последно се бяха уединили.

— Момчета... направо нямам думи... — започна Фрейзър, изчервен.

— Тогава премини към действия! Бива си я, нали? — извика някой и думите му бяха посрещнати от бурен смях.

Фрейзър се изкашля и продължи:

— Исках само да кажа, че се радвам да ви видя събрани тук... всички мои приятели...

— Само кумът липсва — отново се обади някой и тук-там се чуха сподавени кикотения.

— Не бери грижа за него, той е в сигурни ръце — отвърна друг.

— Ама как само му се нахвърли оная, а?

Засегната заради Фран, погледнах Ангъс. Той сви рамене. „Приятелката ти също сама си е виновна за тези приказки“, прочетох в погледа му.

И все пак...

— Момчета... може ли да довърша? — прекъсна закачливите подмятания Фрейзър. — Исках да благодаря на всички за подкрепата в такъв момент, защото, право да си кажа, да се ожениш не е шега работа...

— Страшно си е — потвърди някой.

— И още как — додаде друг.

— Освен това искам да благодаря на брат си, който организира всичко — продължи Фрейзър, — на мистър Флеърти, който ни предостави тази кръчма и се погрижи за доброто ни изкарване и изобщо... на всички!

Погледът му падна върху мен и той се усмихна окуражително. Грейнах отново. Вечерта беше спасена.

— Наздраве! За Фрейзър! — вдигна пълната си чаша Ангъс.

— Наздраве! До дъно! — разнесоха се възгласи.

Младоженката не беше спомената в тази наздравица, но може би това беше в реда на нещата — все пак партито беше ергенско.

— За стриптийзъорката! — вдигна следващата наздравица някой.

— И за мадамата, която отмъкна Джони! — добави друг.

Двамата с Ангъс се спогледахме. Свих рамене, решила да не отдавам на току-що чутото особено значение. Все пак Фран си беше Фран.

Веселбата продължи до късно през нощта. Собственикът на кръчмата се оказа стар приятел на бащата на Фрейзър и явно беше решил в чест на младоженеца да си затвори очите за ограниченията в продажбата на алкохол. Така че си пийнахме порядъчно, докато в един момент се чувствах в почти безтегловно състояние и с лекота се включвах ту в един, ту в друг разговор.

Най-после се заслушах в думите на Ангъс, който със сериозен тон убеждаваше някого.

— Трябва да поговориш с него...

— Та аз съм я виждал всичко на всичко веднъж — отвърна събеседникът му също със силен шотландски акцент. — И ми се стори свястно момиче.

— За какво става въпрос? — реших да се намеся.

— За нищо — махна с ръка Ангъс и надигна бирата си.

— А ти познаваш ли тази Аманда? — попита ме другият.

— Разбира се — отвърнах. — Още от край време.

— И какво мислиш за нея?

Погледнах Ангъс. Той мълчеше и ме наблюдаваше изпод вежди.

Поколебах се, преди да отговоря. Изведнъж се почувствах длъжна да проявя солидарност и всичко, което имах против Аманда, отстъпи на заден план. Някак не ми се струваше редно да заявя, че е пресметлива хитруша, която я бива само да погажда номера. Все пак бях тук в качеството на нейна приятелка...

Свих рамене.

— Ами... тя е... чаровна... Мила е и... разполага с много пари.

— Ясно. — И събеседникът ми се обърна към Ангъс: — Не искам от мен да разубеждавам Фрейзър. Мразя да се забърквам в такива неща. Освен това от личен опит знам, че така само ще се заинати още повече. Ако знаеш за какъв тип се омъжи сестра ми и всички ѝ го казвахме, а тя не искаше да ни чуе.

— И какво стана после? — любопитствах.

— Оказа се пълен негодник. Направи ѝ две деца и я заряза.

— Ето, виждате ли?! — разпалено каза Ангъс. — За бога, длъжни сме поне да опитаме! Ти много добре знаеш що за стока е Аманда, Мел!

Въздъгнах.

— Дори и да имам причини да не я харесвам особено, не знам какви са твоите основания да я мразиш толкова. Ти не понасяш нито нея, нито Алекс, нито Чарли... е, не че Чарли е цвете, но... не се ли изсилваш малко? Ти какво, да не си крайно ляв екстремист, който си е поставил за цел да се бори с богаташките синове и дъщери? И не си ли, в края на краищата, самият ти един от тях? Поправи ме, ако греша.

— Свърши ли? — меко попита Ангъс.

Кимнах, почервеняла.

Ангъс замислено потри с ръка челото си.

— Ето какво, Мел... Ако ти кажа нещо, ще се закълнеш ли, че няма да стигне до Фрейзър?

Събеседникът му продължаваше да ни слуша, но си личеше, че всяка изминала минута се чувстваше все по-неловко и се чудеше къде да се дене, но не можеше просто да се изпари.

Свих рамене.

— Добре, заклевам се. В кучето си.

— Ти нямаш куче, Мел. Говоря съвсем сериозно.

— Казвай каквото имаш да казваш и ти обещавам, че няма да стигне до ушите на Фрейзър.

Той заговори, без да ме поглежда.

— Без да искам, я чух да говори по мобифона. Бях в стаята си, а прозорецът беше отворен...

— И ти наостри уши...

— Ще ме оставиш ли да довърша?

— Извинявай. И какво?

— Какво ли? Говореше с репортер на списание „Хелоу“.

Той замълча и многозначително ме погледна.

Засмях се.

— О, това ли било? Готов си да я качиш на бесилото, само защото е прекалено суетна и държи името ѝ да се появи в списанието на знаменитостите? Не отиваш ли твърде далеч?

Ангъс се навъси.

— Тя стигна твърде далеч. Подиграваше се с майка ми, с всички нас... Ако я беше чула с какъв тон обясняваше как е уцелила с един куршум два заека. „Лордът и неговия замък... Поне едното със сигурност си струва... Хи-хи-хи...“ — имитира той тъничкия смях на Аманда. Говореше, забил поглед в халбата с бира, но най-после вдигна глава и ме погледна. — Е, не е ли кучка?! Поиска му петнайсет хиляди лири за възможността да вземе интервю от нея и да снима „аристократите на фона на техния замък. Безпредметно е обаче да се опитваш да осъществиш контакт с тях, нали се сещаш защо, хи-хи-хи... На бодлива крава бог рога не дава!“

— Така ли каза?

— Цитирам дословно. — Както виждаш, всичко са тънки сметки... Неслучайно се появи в живота на Фрейзър само месец след смъртта на баща ни и се впи в него като пиявица. Не разбирам само как успява да се преструва така умело, че да заблуди брат ми. Той не дава да се каже и дума за нея.

— Може би наистина изпитва чувства към него — казах, без сама да си вярвам. После добавих по-убедено: — Фрейзър е човек, към когото лесно би могъл да се привържеш.

— Само че ми кажи какво би намерила точно тя в човек като него? Имам предвид... като оставим настрана замъка и титлата.

Все едно чувах собствените си мисли. Замълчах и потърсих с поглед Фрейзър. Блед и разрошен, с блестящи очи, той пригласяше на песента „Дани бой“ с пълен глас, прегърнал през рамо един от другарите си и надуваемата кукла Аманда.

— Е, ще ми отговориш ли?

Наведох глава.

— Май имам нужда да пийна още нещо...

— Ей сега ще донеса! — скочи третият в нашата компания, щастлив, че най-после му се удава възможност да се измъкне.

Той тръгна към бара, а аз се озърнах и... видях насреща си кума, който представляваше жалка картинка. Едва се държеше на краката си и имаше такъв вид, все едно се е борил с мечка. Очите му бяха зачервени.

Той тежко седна край една от масите и поръча с отмалял глас:

— Една голяма бира!

В залата избухна смях и се разнесоха гръмки ръкопляскания. Някой го потупа по гърба.

— Браво, братле! Достойно защити мъжката чест...

Огледах се за Фран, но тя не се виждаше никаква. Тръгнах към тоалетните, за да я потърся, като си взех и чашата.

И бездруго едва ли някой щеше да забележи отсъствието ми след такова количество изпита бира.

В тоалетните нямаше жива душа. Аз обаче не бързах да се връщам в залата. Имах нужда да остана малко насаме със себе си и с чашата бира. Влязох в една от кабинките и се разположих върху капака на тоалетната чиния. По едно време някой влезе в съседната кабина.

— Фран? — попитах обнадеждено.

— Не... аз съм — отвърна мъжки глас. Бях сигурна, че принадлежи на единия от двамата братя, но не можех да определя на кой точно.

— Ангъс? Ти ли си?

— Хмм... Да.

— Какво, за бога, търсиш в женската тоалетна?

— Оттатък е голяма мръсотия...

— Ясно. Виж... Ангъс, искам да ти се извиня, ако съм те засегнала с това, което казах...

— Казала си каквото мислиш, не се извинявай. Аз също понякога малко прекалявам... в смисъл, че ставам доста заядлив, но това е само защото не искам да съм копие на брат си, който е... същински ангел.

Той се позасмя.

— Знаеш ли, мисля, че си прав по отношение на Аманда, но дори и ние с теб да сме на едно мнение, не виждам какво ще промени това. Фрейзър все така ще продължи да я превъзнася, а и ако питаш мен, не бива да се месим в личния му живот. Всеки има пълното право да бъде, с когото си иска. Освен това, кой знае, може дълбоко в себе си Аманда

да е наистина мила и Фрейзър да успява да извади това наяве, така че в негово присъствие тя да изоставя превземките и преструвките...

Бях се разфилософствала така, но Ангъс рязко пусна водата и излезе от кабинката.

Подадох глава навън. О, по дяволите!

— Фрейзър! Ти си бил?! Как можа да ме преметнеш така?!

Бях направо бясна.

Фрейзър ме погледна, изчервен повече и от Ангъс.

— Съжалявам... Беше само шега, но беше глупаво и си го получих... Чакай, Мел... — Бях готова да излетя през вратата, но той ме хвана за рамото и ме спря. — Моля те, останй... Значи и ти смяташ същото като Ангъс?

Кимнах. Гърлото ми беше пресъхнало.

— Какво да ти кажа... — продължи Фрейзър като на себе си. — Брат ми и Аманда са на нож още от самото начало... Така и не можах да си обясня защо, но в крайна сметка просто приех факта, че не могат да мелят брашно заедно. Надявах се, като се поопознаят по-добре, това да се промени, а сега... Сега точно ти, нейната най-добра приятелка, твърдиш, че си на едно мнение с брат ми. Да си призная, малко съм объркан...

Изглеждаше толкова разстроен, че гневът ми изведнъж се изпари.

— Всъщност тя не е най-добрата ми приятелка — казах тихо. — И не мисля, че някога е била. Дори не се виждаме особено често... Как да ти обясня... Спомняш ли си Фладипус Малой от университета? Онзи с брадавицата, който веднъж ме беше поканил да излезем, а ти се възпротиви само защото не можеше да го понасяш.

— Вярно е. Направо не можех да го гледам. Според мен заслужаваш нещо по-добро.

— И понеже си ми приятел, ми каза каквото си мислиш, без нищо да ми спестиш. Може тогава... да не ми е било особено приятно да го чуя, но сега съм ти благодарна.

Погледнах се в огледалото. Гримът ми се беше размазал. Да се чудиш как Фрейзър продължаваше да ме слуша, вместо да побегне.

— Колкото до Аманда — продължих отчаяно, — науми ли си нещо, тя винаги го постига. Преследва целта си стръвно и нищо не може да я спре. Опитвам се да кажа, че... щом така силно се стреми

към теб... би трябвало да означаваш много за нея. Със сигурност е така.

Фрейзър ме гледаше.

— Наистина ли мислиш така?

Кимнах. Чувството ми за реалност изведнъж отстъпи място на нуждата от драматизъм и желанието да се докосна до нещо силно, разтърсващо, макар и само като страничен наблюдател. Докоснах го по рамото.

— А ти, Фрейз? Сигурно много я обичаш?

— Тя е толкова лъчезарна, толкова уверена в себе си и в същото време — непосредствена, толкова общителна, толкова... различна от мен... — Говореше, без да вдига очи. — Би могла да спечели сърцето, на когото си поиска. А се е спряла на мен...

Това не прозвуча самодоволно, както би прозвучало от устата на някой, чиято суета е поласкана, а по-скоро — някак учудено.

— Защо? — попитах много тихо. — Толкова ли е трудно да се повярва?

Фрейзър се усмихна и поклати глава.

Бяхме прекарвали доста време в дамската тоалетна и когато влязохме в залата заедно, компанията ни посрещна с одобрителни възклицания. Но героите вече бяха уморени и тонусът значително беше спаднал. Партито май беше към края си, а от Фран все така нямаше и следа. Очевидно щеше да се наложи да се прибирам сама посред нощ — перспектива, която не ме радваше особено.

Зърнах Ангъс в един ъгъл, той обаче не ме забеляза. Изглеждаше потънал в мислите си.

Приблжих се, за да му кажа, че си тръгвам. Той вдигна глава. — Довиждане, Ангъс.

— Тръгваш ли вече, Мел?

— Ами... крайно време е. Искях само да ти кажа, че съжалявам, ако тази вечер съм те засегнала с нещо.

— Напротив. Радвам се, че си поприказвахме.

Реших, че ще е по-добре да премълча за случката в тоалетната.

— Не ми каза нищо за Алекс... — добави Ангъс след кратка пауза.

Махнах с ръка.

— Някой друг път. Това е дълга история...

— Добре, някой друг път. Винаги съм на твое разположение.

— Ще го имам предвид... Но сега разполагам с броени минути да се добера до вкъщи, преди да съм заспала в крачка. Мисля, че бирата ме хвана... Лека нощ, Ангъс. Доскоро!

Наведох се да го целуна за лека нощ и най-неочаквано той ме прегърна. Не беше мечешка прегръдка, а братска, много нежна.

— Лека нощ, Мел. Ако искаш, ще дойда да те изпратя.

— Не, благодаря ти. Ще се оправя — уверих го. — Ще си хвана такси и за нула време съм си вкъщи.

— Тогава, довиждане... Радвам се, че се видяхме. — Усмихнах му се и побързах да си тръгна, преди да съм изтърсила някоя глупост. На вратата се обърнах и му помахах.

За мой късмет, веднага щом излязох на улицата, видях да се задава такси и тъкмо се канех да вдигна ръка и да го спра, когато дочух нечий слаб глас:

— Мел...

Едва не подскочих. Гласът идваше като изпод земята.

Не смеех да се обърна — бях гледала прекалено много филми на ужаса и чела романи, в които...

— Мел...

Гласът идваше откъм алеята. Направих няколко крачки встрани и съзрях проснатата в храстите фигура, прилична на захвърлен вързоп.

— Алекс! Тук ли си бил?!

— Къде другаде... — изпъшка клетникът. — Зле ми е... Не мога да се помръдна...

— Какво, за бога, ти се е случило?!

— Онази горила... ме удари... Изрита ме... и аз... останах да лежа в храстите... По едно време съм заспал... Добре, че дойде.

— Нали съм твоят ангел хранител? — пошегувах се мрачно. — Можеш ли да се изправиш?

— Не знам...

Помогнах му да се вдигне на крака. Окото му беше синьо и цялото отекло, но други поражения като че ли нямаше.

Той се отпусна на мен с цялата си тежест.

— Зле ми е...

Изведнъж ме досмеша. Добрата самарянка отново влизаше в действие. Каквото и да разправяше Фран, това явно беше карма, от която нямаше смисъл да се опитвам да избягам.

— А... къде е Чарли? — със слаб глас попита моят скъпоценен товар.

— Нямам представа.

Задаваше се още някакво такси. Помахам му, но шофьорът отказа да спре, като ни видя.

Изругах, залитаща от тежестта на Алекс, но трябваше да призная, че видът ни не вдъхваше особено доверие. Направо щеше да е цяло чудо някой да спре и да ни качи...

Подминаха ни още няколко таксита, но най-после извадихме късмет. Един доблестен, претръпнал шофьор, който явно беше свикнал да вози пътници в трагично състояние, ако се съдеше по миризмата в таксито му, не се стресна от вида на Алекс и към три и половина сутринта благополучно се добрахме до вкъщи.

Натиках Алекс в банята въпреки протестите му, че умираше за сън, и го напъхах под душа, както си беше с окаляните, вмирисани на повръщано, дрехи.

Той скимтеше като бито куче. Преглътнах храбро мисълта, че ще събуди съседите, и изтрих спечената кръв от лицето му. Длъжна бях да изпълня самарянския си дълг, каквито и да бяха последствията.

Слава богу, никой не дойде да тропа на вратата. Линда също се спотайваше.

Когато се събудих към обяд, установих, че Линда беше привела банята в приличен вид — нещо, за което през нощта просто не ми бяха стигнали силите. Самата тя обаче не се мяркаше никъде.

Изпих половин литър студено прясно мляко направо от бутилката, в безуспешен опит да утоля жаждата си. После плахо почуках на плътно затворената врата.

— Кхм... Линда?

— Да?

Вратата едва-едва се откряна.

— Извинявай за тази нощ... Аз щях сама да почистя, но...

— Няма нищо. — Линда подаде носа си навън, като примигваше зад дебелия стъкло на очилата.

— Не, напротив, създавам ти главоболия, но обещавам, че...

— Няма нищо.

Отстъпих заднишком, чувствайки се безкрайно глупаво, и се прибрах в стаята си.

Проснат на леглото, Алекс все още не даваше признаци на живот. Разтърсих го.

— Алекс! Жив ли си?

— Не мисля... — изпъшка той, като отвори само едното си око. — Всъщност искам да... — Лицето му изведнъж позеленя.

— Не, за бога! Само не повръщай тук! Само това — не!

Той си пое дълбоко дъх, затвори окото си и отново се унесе. Отдъхнах си.

Ако останех още малко тук обаче в компанията на хазайката темерут и препилия Алекс, щях да полудея. Имах нужда от глътка въздух. Освен това крайно време беше да разбера какво става с Фран.

Навлякох дънките, метнах якето и хукнах навън.

Фран живееше през няколко улици. Квартирата ѝ беше гола и неуютна, подчертано безлична не защото по природа беше аскет, а просто защото мразеше това място. По-голямата част от времето си прекарваше при мен — така поне имаше компания, а и бездруго двете бяхме като сестри. Спрях, за да изпия една диетична кола от уличния автомат — имаше нужда от нещо освежаващо. Глътнах я набързо, почти на екс, и хлътнах във входа на Фран. Изкачих стълбите тичешком — нямаше търпение да чуя какво се е случило снощи.

— Фра-а-ан! — затропах на вратата. — Размърдай си задничето и отвори по-бързо!

Отвътре се чу трополене, като че ли някой се опитваше да нахлузи панталоните си, подскачайки.

Изведнъж ми мина през ум, че Фран може и да не беше сама. Ами да! Нищо чудно! Нали снощи заби Джони Маклахлън — ама че глупачка бях и аз. Ами Фран?! Този път беше надминала себе си! Та Джони беше женен, за бога! Всъщност... какво ме караше да мисля, че точно Джони беше при нея? Следите на Чарли също се губеха от един

момент нататък... Твърде възможно беше Фран да е продължила започнатото, защо не? Тъкмо беше в подходящо настроение. И бездруго си беше темпераментна, а пийнеше ли си, ставаше направо безразсъдна.

Отново почуках, този път по-тихо.

— Фран... ако искаш, ще дойда по-късно?

Но Фран вече отваряше вратата със замах. И... ето я насреща ми — недоспала, нахлузила някаква мъжка риза и загърнатата с хавлиена кърпа.

— Виж... аз наистина май е по-добре да си вървя... Ще намина по-късно.

— Влизай, Мел — уморено каза тя. — Няма никакъв проблем.

Пристъпих в полумрака на стаята и... видях не друг, а Ангъс да закопчава колана си, без да смее да ме погледне.

— Здравсти.

— Кхм... Здравей...

По-червен от косата си, Ангъс погледна часовника си и изведнъж се разбърза.

— Аз... трябва да вървя. Обещах на Фрейзър, че... хм... ще излезем заедно по магазините да му изберем... вратовръзка.

Кимнах.

— Тогава — доскоро.

Гласът ми никога не беше звучал по-безгрижно. Няколко мига стояхме като в жива картина, докато Фран най-последно осъзна, че се налага да свали ризата на Ангъс от гърба си.

Той я грабна и я закопча светкавично, все така, без да вдига очи.

Единствената, която изобщо не изглеждаше притеснена, беше Фран. Тя стоеше по сутиен наред стаята и изчакваше Ангъс да си тръгне. Имах абсурдното чувство, че дори ще му подаде ръка. „Благодаря, че се отбихте. Заповядайте пак.“

Ангъс се сбогува набързо, смотолени някакво извинение и изчезна надолу по стълбите. Едва тогава се изтръгнах от вцепенението си.

— **Фран!** Какво, по дяволите, беше това?!

— За бога, Мел, не се вълнувай чак толкова...

— О, не... какво чак толкова. Съвсем в реда на нещата е да преспим с няколко мъже в разстояние на едно денонощие.

— Статистически погледнато, не е точно така — уморено се усмихна Фран. — Да сложа ли чай?

— Първо ми кажи какви ги вършиш!

Фран вдигна щорите, отвори прозореца и включи кафе машината. Едва тогава се обърна към мен, но не бързаше да отговори.

— Казвай — изсъсках. — Защото ми идва да те удуша.

Взаимоотношенията на Фран с противоположния пол бяха доста двусмислени, а понятията ѝ за допустимо и недопустимо — твърде разтегливи. Тя водеше играта по някакви свои правила и дори аз, най-близката ѝ приятелка, невинаги бях наясно какво си е наумила, но обикновено ме държеше в течение. Този път обаче направо бях объркана. Уж беше набелязала за жертва Чарли, а междувременно съблазни Джони и в края на краищата се озова в леглото с Ангъс. Който ме беше оставил с впечатлението 1) че е по-скоро благороден, отколкото повърхностен и 2) че храни известни симпатии към мен.

Фран шляпаше напред-назад из стаята и като че преднамерено се старееше да не забелязва разстроеното ми лице. Най-после седнахме да пием чай.

— Моля те, кажи ми как се стигна дотук! — настоях. — Иначе ще се пръсна. — Да не би да си решила да счупиш собствените си рекорди или какво?

Фран ме потупа по ръката.

— Не е каквото си мислиш, Мел.

— Искаш да кажеш, че не бива да вярвам на очите си?

Тя въздъхна.

— Е, добре. Истината е, че бях в стихията си и бях хвърлила око на Джони, но той... не се оказа на ниво.

— Не се изненадвам. Малцина биха издържали на темпото ти.

Тя ме стрелна с поглед.

— Говоря ти сериозно, Мел. Ще ти кажа какво стана. Решихме да излезем малко...

— ... на въздух...

— Точно така. И в един момент той започна да плаче на рамото ми. В истинския смисъл на думата.

— Е, когато някой си пийне...

— Мелани! Няма ли да престанеш да ме прекъсваш? Казвал ли ти е някой, че говориш прекалено много?

— Алекс ми го повтаря непрекъснато. И е установил, че когато съм нервна, ситуацията се влошава.

Фран изсумтя.

— Както и да е... Та да си дойдем на думата. Тръгна, моля ти се, да ми се оплаква от скапания си живот и да ми разправя как не можел да понася жена си... Такива работи. Той е един комплексиран, скучен даскал, който едва изтрайва учениците си, само че не съм го карала аз да си избира тази професия, нито тази жена, нито този живот...

— Все пак... всеки има нужда да сподели с някого, за да му олекне.

Фран се навъси.

— Само че аз не съм длъжна да слушам три часа поред за пропиляния му живот и да го гледам как си скубе косите.

— Може би е търсел малко съчувствие.

— Е, не е попаднал на подходящия човек!

— Определено.

— Мел! Аз бях отишла там да се позабавлявам! Имам си достатъчно проблеми.

— Така е. И все пак би могла да се поставиш на негово място...

— Поставих се — прозя се тя. — И ме налегна такава непоносима скука, че бях готова да побягна презглава, но щом само се размърдвах, той започваше да ме уверява, че за пръв път среща жена като мен, че съм най-добрият му приятел и прочее безумни неща.

— О, не...

— Търпях, търпях и в един момент му заявих, че съм дотук. Прие го така, все едно съм разбила сърцето му...

— Мога да го разбера.

— Е, ти си по тази част — винаги проявяваш разбиране. Колкото до мен — животът е прекалено кратък, за да слушам цяла нощ подобни дивотии. И така, тръгнах си и не щеш ли — той не искаше да ме пусне.

— О... и ти?

— Ти как мислиш? Сигурно още му пицят ушите.

Прехапах устни.

— Горкият кум...

— Горката аз, Мел! Но както и да е, спасих се от Джони комплексара и дойдох да те търся. Теб обаче те нямаше никаква.

— Може би току-що съм си била тръгнала, защото останах почти до края.

— Да. Разминали се бяхме съвсем за малко — видях те през прозореца как мъкнеше Алекс.

— И не дойде да ми помогнеш?!

— Бях се намръзнала — навън беше кучешки студ.

— О, да, наистина...

— Почти всички се бяха вече разотишли — продължи Фран. — Видях Ангъс, облегнат на бара, вторачен в чаша уиски. Имаше много оклюмал вид...

— И ти какво — реши него да спасяваш?

— Не. Отидох просто да си поприказваме.

— А той... спомена ли нещо за мен?

— Не... — тя ме погледна учудено. — Трябваше ли?

— Не. Само питам...

— Хмм... — Фран ме изгледа някак странно и продължи: — И така, седнах до него и установих, че е безпаметно пиян. Доведох го насам — не можех просто да го зарежа...

— Значи... не си спала с него?

Фран се намръщи.

— Всъщност преспах с него. Проблем ли е?

— Ти си ужасна!

— Намерил се кой да ми го каже. По-добре Ангъс, отколкото някой като Никълъс.

Чак се задъхах.

— Въпросът... изобщо не е в това...

— А в кое е? — спокойно попита Фран. — Да не би да си падаш по Ангъс? Не останах с такова впечатление...

— Просто... се учудвам, това е всичко. Ангъс дори не е твоят тип...

— Не казвам, че е. Слушай, Мел, ние не сме започнали връзка, а просто преспахме. Не е нещо сериозно.

— Там е работата...

Фран вдигна вежди, отпи от кафето си и реши, че е време да сменим темата.

— Как е Алекс?

— Зле. Ще се оправи.

— Жалко... Хайде, дай да ти сипя още кафе и ако си добро момиче, ще ти разправа как се справя Ангъс в леглото.

Свих рамене. Знаех, че разказът щеше да последва, независимо дали държах да го чуя.

След около час си тръгнах, за да оставя Фран да се наспи.

Купих си бекон и яйца и се прибрах. Влязох в апартамента на пръсти. Въпреки това ме усетиха.

— Мел? — долетя немощен глас откъм спалнята.

Вътре вонеше на разсипана бъчва с уиски.

— Алекс?

Той едва-едва помръдна под завивките.

— Как си?

Окото му вече не беше толкова подуто.

— Чувствам се като газен от валяк...

— Горкичкият ми. Да ти донеса ли нещо?

— Само не и прясно мляко.

Тръгнах към кухнята, но той ме спря.

— Мел? Много ли бяхме ужасни снощи?

Замълчах.

— А кой беше по-зле — аз или Чарли?

Поклатих глава.

— Хвани единия, удари другия.

Той се усмихна мрачно.

— Е... поне си получихме каквото търсехме.

— Определено.

— Ела насам, бебчо... Не ми ли се полага поне малка утеха?

И аз се върнах от вратата.

9.

В работата изпитвах отчаяна нужда да поговоря с някого, но възможностите бяха доста ограничени. Единствено Плъхчо се поинтересува как е минало ергенското парти.

— Страхотно... — промърморих. — Оказа се, че стриптийзърката беше лесбийка и аз намазах.

— Не думай! — ококори се Плъхчо. — Сериозно ли?

— Не. Шегувам се.

— Аз пък си казах: „Горката. Веднъж и на нея да ѝ излезе късметът.“

— Много си се загрижил за мен. Не си прави труда. Аз лично пет пари не давам дали ще ти излезе късметът или не.

След което демонстративно му обърнах гръб и насочих цялото си внимание към Джейни.

— Как си? — попитах я с глас, който сестрите пазят за малките деца и безнадеждно болните.

— Добре съм — храбро отвърна тя. — Джеймс имаше билет за мача в събота, но предпочете да дойде с мен в Айкия.

— Ето, виждаш ли — и това ако не е доказателство, че те обича, здраве му кажи! А пък аз отидох на онова парти в събота и...

— Да, но категорично отказа да посетим изложбата „Наш дом“ — смънка тя.

— Искала си да го мъкнеш на тази изложба?! Ти луда ли си?! Не си го и помисляй! Дори и след година! Дори след две! Що за романи четеш ти? Оттам ли ти идват тези идеи? Много превратна представа имаш за мъжете, миличка! Та слушай — отивам, значи, на онова парти и там имаше един тип, с когото доста добре си побъбрихме и... в крайна сметка той си легна с най-добрата ми приятелка. Какво ще кажеш за това? Не че аз си въобразявах нещо, пък и си имам приятел, в който съм влюбена, но все пак не очаквах такъв развой на събитията... Обаче момчето е свястно и какво чак толкова — негова си работа с кого спи. Мисълта ми е друга — той си е наумил да провали сватбата

на брат си и иска да действаме в комбина... Направо не знам какво да правя...

Джейни ме гледаше със зяпнала уста.

— Дали пък да не взема да го заведа на изложбата „Наш дом“ и да се отърва от него? Шегувам се — добавих бързо.

— Искях само да погледнем възглавниците... Престъпление ли е това?

Пак се започваше. Имах чувството, че се въртим в омагьосан кръг. Май не беше лоша идея да се обадим на самарянките. Или на телефона на доверието.

Въздъхнах.

— Джейни, не, не е престъпление. Но не е престъпление и един мъж да отиде на ръгби. Има далеч по-лоши неща от ръгбито, повярвай ми.

Тя примигна.

— Твоят приятел... ходи ли на ръгби?

— Разбира се!

— И няма никакъв проблем?

Свих рамене.

— Какъв проблем би могло да има?

Освен да се прави на шут, да влуди стриптийзърката, да налита на бой и да си изповръща червата...

— Момичета, знаете ли какво? — подхвърли Плъхчо, който си драскаше нещо през цялото време, но същевременно успяваше да следи нашия разговор. — Би трябвало да се научите да играете ръгби. Така хем мъжете ще ви гледат как се млатите на терена, хем вие ще сте доволни, че ще можете да ги държите под око.

— Гениална идея, няма що! Притежаваш забележителна дълбочина на мисълта — сигурно като тийнейджър си прекарвал много време в стаята си, чоплейки пъпките си?

— Не позна — троснато отвърна Плъхчо, но гласът му трепна.

— Напротив, сигурна съм, че точно така е било. На грамофона се е въртяла плочата на Фил Колинс, а ти си мечтаел за деня, в който колата на Линда Лусарди ще се повреди точно пред къщата ви...

— Глупости!

— И от колата ще слезе самата Линда Лусарди с думите:

„О, Стийв, ако накараш тази кола отново да потегли, аз ще... ще направя всичко за теб!“

Плъхчо запуши ушите си с ръце.

— Не искам да слушам това повече!

После изхвърча от стаята.

Поклатих глава и включих телефонния си секретар. Имах оставени три съобщения. Едното беше от Фран. Чудела се какво да облече на „ергенското“ парти на Аманда. Е, аз пък се чудех дали изобщо да отида.

Второто съобщение беше от Алекс — искал просто да ме чуе. След изпълненията в събота звучеше доста гузно.

Третото обаждане започна със смутено покашляне, последвано от кратка пауза.

— Кхм... обажда се Ангъс... Ангъс Макконалд.

„А, този ли Ангъс, помислих си, който спа с най-добрата ми приятелка?“

— ... Здравей, Мел. Как я караш? Питам се... дали не би искала да излезем някой път на обяд и да си поговорим? Ако не искаш, няма да говорим за сватбата, обещавам ти... Може би само мъничко, защото... те просто не могат... Както и да е. Е, това е. Ако искаш, позвъни ми на телефон 01715552127. Всичко хубаво. Ангъс.

Каква беше моята роля във всичко това? Ангъс, Фран и аз — страхотна комбина, няма що. Защо просто не ме оставеха на мира? И все пак... една част от мен наистина искаше да го види и да поговори с него. За всеки случай си записах телефона му в тефтера.

И така, събирахме се на военен съвет.

— Време е да пристъпим към решителни действия — заяви Фран. — Терминаторките! На война — като на война!

Алекс я изгледа изпод вестника си.

Фран се беше отбила, за да ме убеди, че е необходимо на всяка цена да присъстваме на „ергенското“ парти на Аманда. Аз ѝ бях пуснала мухата и сама си бях виновна — бях ѝ разказала за намеренията на Ангъс да попречи на сватбата и тя взе, че се запали от тази идея. Аз лично имах известни колебания, а Алекс не благоволи да вземе отношение.

Звънна телефонът. Беше Ангъс. Трепнах вътрешно. Търсеше ме доста настоятелно — може би наистина не беше съвсем безразличен към мен. И все пак като истински съвременен мъж това не го беше спряло да легне с Фран. Господи, мразех деветдесетте! Всичко беше толкова поевтиняло. Малко силни страсти от рицарските времена нямаше да ни навредят — тогава дори един поглед от любимия ти е бил достатъчен, за да се почувстваш на седмото небе... А сега си лягаш с някого и казваш — „това не означава нищо“. Не че и аз не го правех, но понякога този подход ме объркваше.

Закрих слушалката с ръка и прошепнах на Фран:

— Ангъс е! Да го покания ли?

Фран сви рамене.

— Както искаш...

— Няма ли да възникне малко... неловка ситуация?

Алекс отново надникна иззад вестника си, но се въздържа да зададе въпроса си.

— Не смятам — напълно искрено отвърна Фран. — Ангъс е симпатяга и нямам нищо против да го видя. Освен това може да ни даде някои ценни съвети.

— Хмм...

Аз също нямах нищо против компанията на всеки един от двамата, но за предпочитане — поотделно.

— Ало? Ангъс?

Той търпеливо чакаше.

— Тук сме с Фран... Защо не наминеш — да пийнем по чашка и да обсъдим някои неща?

— Става.

Дадох му адреса, като предполагах, че доста ще се полута, докато ни открие, но грешах. Той се появи след не повече от двайсетина минути с бутилка вино под мишница. Двамата с Алекс се изгледаха изпод вежди, пуснаха по една насилена усмивка и си стиснаха ръка. След което Алекс каза:

— Е, аз ще ви оставя да си бърбрите...

И отново се зачете в спортната страница на вестника си.

— Господинът е над тези неща... — не пропуснала го жегне Фран.

— Вие двамата! Само не започвайте пак...

Фран хвърли на Алекс поглед изпод вежди и седна при нас на пода. Приблжихме глави като трима съзаклятници.

— Е, какво следва сега? — попита Ангъс малко притеснено, както ми се стори.

— Ти какво предпочиташ? — погледна го Фран, но аз я сригах. После и двете се усмигнахме невинно, което окончателно обърка Ангъс.

— Как е Фрейзър? — бързо попитах аз, за да загладя нещата и да поведе разговора в желаната насока.

— Добре е. Може да се каже... В момента го разиграват да избира празнични менюта... Ако се спре на нещо, Нейно височество бърчи нос неодобрително и всичко започва отначало...

— Истински кошмар...

Фран се изтегна на пода с ръце под главата — любимата й поза за мислене.

— Виж какво, защо просто не му кажеш в очите какво мислиш за този брак и по-специално за Аманда? Кажи му: „Слушай, братле, тя е кучка. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но по-добре погледни истината в очите!“

— Фран — намесих се, — мислиш ли, че Ангъс вече не е казал на Фрейзър мнението си по въпроса?

Ангъс кимна.

— Е, не използвах същата дума, но мисля, че се изразих достатъчно ясно.

— И каква беше реакцията?

— Каква ли? Погледна ме в очите и каза прочувствено: „Братле, когато я опознаеш, ще промениш мнението си за нея.“

— Пфу! — възкликна Фран. — Чудя се как някои жени успяват да минат за ангели...

Алекс надзърна иззад вестника си.

— Е, на теб наистина ще ти е трудно...

— Може би трябва да потърся съвет от теб — ти си същият като Аманда. Дойде тук и успя пак да влезеш под кожата на Мел, като се правиш на света вода ненапита, но и двамата добре знаем какви си ги вършил в Америка, нали, каубой?

Затаих дъх. Фран не казваше нищо случайно и думите й жегнаха Алекс повече, отколкото можеше да се очаква. Но и аз бях като

ужилена. Досега, съзнателно или не, бях отпъждала мисълта за „американския“ период на Алекс, въпреки че не си бях въобразявала, че е живял като аскет. Погледнах го. Очите ми бяха премрежени от сълзи. Той срещна погледа ми и наведе глава.

— Мелани... — обезпокоено ме докосна по рамото Фран, усетила, че е казала повече, отколкото трябва.

Алекс захвърли вестника и изхвърча навън. Не знам защо изпитах чувството, че този път ще си тръгне завинаги. Нещо ме стисна за гърлото и въздухът започна да не ми достига.

В този миг Алекс подаде глава от вратата и ми направи знак да отида при него. Стоях като парализирана.

— Ела, Мелани — дрезгаво рече той.

Тръгнах към него като сомнамбул, с невиждащи очи. Той ме издърпа в антрето и ме привлече към себе си. Остана така, вкопчен в мен, допрял чело до моето.

— Тази твоя приятелка... Какво толкова съм й направил, че не може да ме гледа?

Хапех устни.

— И все пак... беше права за Америка, нали?

Гласът ми трепереше.

— Мел, отидох в Америка, за да открия себе си... Да разбере какво наистина има значение за мен... Дълго се лутах, но сега вече знам: мястото ми е тук, при теб.

Мълчах.

— ... Вярваш ли ми?

Много бих искала...

— ... Ти означаваш толкова много за мен — казвал съм ти го и преди. Ти беше причината да се върна — ти и никой друг. Разбери го най-после! Не съм безгрешен, затова пък винаги съм бил искрен с теб. Нямах причини да се съмняваш в чувствата ми, Мел!

„Нямам ли?“, щях да попитам, ако бях Фран.

Но аз бях Мелани и като гледах пълните му със сълзи очи, сърцето ми се сви от жал.

Алекс ме гледаше втренчено.

— Не ме отблъсквай, Мел. Моля те!

Как бих могла?

Преглътнах сълзите и казах храбро:

— Миналото си е минало. Трябвала гледаме напред. Радвам се, че се върна.

— Мислех за теб през цялото време...

— Така ли? Аз пък съвсем те бях забравила... — пошегувах се мрачно.

— Знам, че не би могла. Ние с теб си принадлежим. Но Фран... тя наистина ме мрази. Това ще ме подлуди.

— Алекс, тя е най-добрата ми приятелка...

— Знам, но присъствието ѝ ме изнервя...

— Единственото, което има значение, сме ние двамата, нали? И нищо не може да застане между нас.

Лицето му се поразведри, изопнатите черти се отпуснаха, той се наведе и ме целуна. Светът сякаш отплува изпод краката ми.

— Алекс, кажи, обичаш ли ме?

— И още питаш?!

После Алекс си тръгна, а аз останах сама в антрето, облегнала гръб на стената. Още не ми се връщаше в хола. Изчаквайки пулса ми да се успокои, хвърлих поглед на масичката под закачалката, където оставяха пощата. Това най-често бяха рекламни брошури и сметки, за които Линда имаше грижата, но този път два големи бели плика привлякоха вниманието ми. Най-странното беше, че единият беше адресиран до Алекс, лично и персонално. Всъщност нищо чудно — това по всяка вероятност бяха поканите за сватбата — индивидуални, както сигурно според Аманда изискваше етикетът за несемейни. Какво пък?

Грабнах пликовете и се върнах в хола.

Фран скочи.

— Извинявай, Мел! Не исках да прозвучи така...

— Всичко е наред — казах уморено и си налях чаша вино.

Ангъс ме наблюдаваше загрижено.

— Фран, моля те, ела за малко. Искам да ти покажа нещо.

Тя побърза да ме последва.

— Не се притеснявай за онова, което се случи. Между нас с Алекс наистина всичко е наред... Рано или късно все щеше да се стигне до този разговор, така че дори съм ти благодарна.

— Сигурна ли си?

— Да. Фран... мисля, че Алекс наистина ме обича.

— Да бе! Тоя дръвник не обича другиго, освен себе си.

Стрелнах я предупредително с поглед.

— Добре, добре. Радвам се за теб, Мел...

— И още нещо... Наистина бих искала да започнеш да се държиш с него по-човешки...

Фран въздъхна.

— Ще се постарая... Заради теб.

— Ще ти бъда много благодарна.

— Но да знаеш, че това ще бъде издевателство над собствената ми природа... — добави тя мрачно.

Засмях се.

— Фран, обичам те, но никога ли не ти е минавало през ум, че собствената ти природа е като на дива котка... Готова винаги да покаже ноктите си.

Фран се озъби шеговито. Върнахме се в хола при Ангъс. Той замислено въртеше в ръце чашата си.

— Всичко ли вършите с такъв драматизъм... вие двете?

— Чакай малко — ти явно също си по тая част, иначе нямаше да кроиш планове как да бойкотираш сватбата на брат си. Кое то ми напомня, че...

Размахах пред очите на Фран двата плика.

— Поканите ли пристигнаха?! И от къде на къде две отделни?

Свих рамене.

— След като явно може да си го позволи, защо не?

Отворих плика, адресиран до мен, и пробягах с очи по златистите букви.

— ... Кучка!

— Я да видя! — грабна поканата от ръцете ми Фран и след малко възкликна ожесточено: — Наистина... каква кучка!

Поканата гласеше буквално:

„Джоан и Дерек Филипс ви канят на приема, който дават в чест на сватбата на своята дъщеря Аманда Серена Филипс и Фрейзър Алисдер Макконалд на 21-ви декември вечерта в дома си в Пирфорд. За гостите е предвиден специален автобус, който тръгва от Централен Лондон в

4:30 ч, следобед. Официалното облекло не е задължително.“

Както вече можех да се досетя, текстът на поканата, адресирана до Алекс, беше малко по-различен:

„Джоан и Дерек Филипс най-любезно ви канят на сватбената церемония на своята дъщеря Аманда Серена Филипс и Фрейзър Алисдер Макконалд, която ще се състои на 21-ви декември в 12:00 ч, в църквата на Пирфорд. Церемонията ще бъде последвана от тържествен обяд с танци в ресторант «Ле Ког Фантастик».“

Двете с Фран се спогледахме.

— Е, казвайте, какво ще предприемем? — заявих най-послед. — Наистина сме длъжни да провалим тази сватба.

— Точно така — кимна Фран. — И Аманда напълно го заслужава. Така ще ѝ го върнем за всички онези години, през които ни тъпчеше... За номерата, които ни погаждаше...

— За оня път, когато накара момчетата да ни държат, а тя ни скубеше косите... — Потръпнах при този спомен.

— За оня път, когато прибра парите ни за обяд, за да ги даде „за благотворителност“...

— За оня път, когато открадна линията на учителя, но не си призна и аз го отнесох...

— За оня път, когато каза на Стейси Нортън, че съм искала да я бия...

Ангъс ни гледаше смаяно.

— За оня път, когато те издаде, че си откраднала червилото от „Улуъртс“ — сетих се.

— О, да! И за оня път, когато ни се ходеше на кино, а на нея — не, и тя се престори, че ѝ е зле, докато не изпуснахме филма!

— И за оня път, когато я пуснаха да влезе в оня бар, а мен — не, и тя ме заряза!

— И за това, че тръгна с Легси Фортърс само защото ти го харесваше!

Зарових лице във възглавницата и заблъсках с юмруци.

— О, да! Легси! Легси!

Вече нищо не можеше да ни спре.

— Ще го направим! — изкрещя Фран. — Ще ѝ го върнем тъпкано, нали?

Кимнах яростно.

— И още как!

Ангъс поклати глава.

— Момичета, плашете ме! Нали само ще провалим сватбата, няма да ги вдигаме във въздуха?!

— Няма — изсмя се мрачно Фран.

Отворих третата бутилка шампанско.

— Ето какво, нужен ни е план.

— Планът е следният — отиваме на „ергенското“ ѝ парти...

— Не! Не отиваме — прекъснах я решително.

— Ами както искаш — сви рамене Фран. — Остани си у дома и се гушкай с Алекс, но аз лично ще отида. И то със скрит микрофон.

Двамата с Ангъс зяпнахме.

— Моля?

— Чухте ме много добре. Ще отида с микрофон и ще запиша всичко, което казва, и после ще го пуснем на Фрейзър. Мисля, че ще има какво да се чуе. Може да е малко драстично, затова пък ще подейства.

Отново замълчахме.

Най-после Ангъс възкликна:

— Идеята е гениална! Браво, Франческа!

Очите им святкаха съзаклятнически, но нямаше и намек за сексуално напрежение, можех да се закълна в това. Все едно нищо не се беше случило.

— Е, в такъв случай май все пак ще се наложи и аз да дойда, за да те прикривам...

— Както искаш — повтори Фран. — Ако се наложи, ще се справя и сама.

— Във всеки случай трябва да си с по-широчки дрехи, за да не личи...

— Хмм... Мадамите по телевизията са доста разголени — трябва да има някаква хватка...

— Ще го измислим. Но не бива да рискуваме. — Изведнъж се сепнах. — Чакай малко, каква е гаранцията, че ще сме близо до нея? Кой знае колко хора е поканила...

— Е, ще трябва да се навъртате около нея... И поне за една вечер да се опитате да се държите приятелски.

— Победата иска жертви... — изпъшка Фран. — Дано само не ме предизвика.

— Мисли си за крайната цел.

— Сетих се! — възкликнах. — Ще се престориш на мъртвопияна и ще паднеш в краката ѝ под масата. Така ще си близо до нея, без да се налага да разговаряте.

Двамата ме изгледаха.

— Ти би се справила по-добре от мен с това изпълнение — подхвърли Фран. — Тъкмо няма да се налага да се преструваш.

— Ха-ха. Много смешно.

— Добре, момичета, от това може да излезе нещо — потри ръце Ангъс. — Във вас ми е надеждата. Дано като чуе записа, Фрейзър се осъзнае.

Седмица след това тръпнех от възбуда само като си помислех какво ни предстоеше.

На другия ден с Алекс седнахме в едно ресторантче и по време на романтичната ни вечеря той сподели, че планът ни му се струва детински, но аз не взех това присърце. Освен това имаше и добра новина — беше поканен за интервю в една звукозаписна компания, което означаваше, че хоризонтът започва да се прояснява. Засега Алекс си живееше безгрижно в апартамента на Чарли, но това не можеше да продължава вечно. Все някога трябваше да си стъпи на краката, въпреки че родителите му редовно го спонсорираха и нямаше да го оставят да гладува.

На другия ден с Фран излязохме по магазините, за да се снабдим с микрофон — задача, която се оказа по-трудна, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Имате ли малък микрофон?

Пъпчивият младок от магазина за електроника, на когото зададохме този въпрос, ни изгледа с празен поглед и притеснено започна да оглежда рафтовете с компактдискове. Имаше вид на човек, който изобщо не знае какво точно търси. След малко се почеса по главата и смънка:

— Ами... не... Нямаме...

— Така ли? — невинно попита Фран, която също се оглеждаше.

— А какво например представлява ето това?

— Ами това е... микрофон, да — изкашля се младежът.

— А имате ли по-мънички? — търпеливо повтори Фран.

Продавачът чак се изпоти.

— Хмм... Не... Имаме само от този вид.

— Този като че ли ми се струва по-малък... Фран посочи един действително по-малък микрофон.

Момчето беше изгубило ума и дума. Стоеше насреща ни и само примигваше. Дожаля ми за него и смушках Фран да прекрати тормоза. Реших, че е време да се намеся.

— Вижте — обясних, колкото се може по-простичко, — търсим от онези миниатюрни микрофони, които се използват в телевизията, нали разбирате? Необходим ни е, за да направим един запис...

Продавачът като че ли успя да се концентрира и изведнъж се оживи.

— Разбирам... Ей сега ще проверя!

След което... просто изчезна.

Най-после Фран, изгубила търпение, успя да привлече вниманието на един от помощник-управителите и да получи каквото търсеше.

Изпробвахме микрофончето в тоалетните на първия срещнат бар. Прикрепихме записващото устройство под дрехите на Фран, след което включихме на запис и се въоръжихме с търпение. Не след дълго установихме, че микрофончето работи безупречно — бяхме успели да запишем скучния разговор на двама банкери в съседните на нашата кабинки. Качеството на записа надмина очакванията ни. Прегърнахме се бурно и побързахме да се махнем от смрадливата тоалетна.

— Довечера сме пак на купон, а? — смигна ми Плъхчо. Тънкият чорапогащник и миниатюрната дамска чантичка не бяха убягнали от вниманието му. — С това темпо, ако не внимаваш, скоро ще се превърнеш в истинска алкохоличка.

— Тъкмо сутрин всичко ще ми е размазано пред очите и няма да виждам толкова ясно физиономията ти.

— Мислиш се за много оригинална, нали?

— Нямам такива претенции — отвърнах скромно. — Достатъчно ми е само да те дразня.

Плъхчо стана и най-демонстративно донесе кафе за себе си и за Джейни. Глупак.

Но точно сега не ми беше до него. Вълнувах се как ли ще се развият събитията довечера. Ами ако Аманда пак си беше променила мнението и не ни пуснеше да припарим в заведението? Или ако цените не се окажеха по джоба ни, което беше твърде вероятно?

И изобщо, осъзнавахме ли в какво се впускахме? Не че Аманда не си го заслужаваше, но открай време се бях убедила, че събитията се развиват независимо и често пъти — въпреки нашите усилия. Тогава защо само си усложнявахме живота?

Въздъгнах, увесила нос над папките. Бих искала да разполагам с още малко време, за да обмисля спокойно нещата. Вместо това имах чувството, че ми предстои да се хвърля сляпо, с главата надолу по стръмна писта. Нямаше да има нито спиране, нито връщане назад.

Сърцето ми учестено заби. Затворих очи, облегнах се назад и се опитах да направя няколко упражнения за успокояване на пулса. В резултат съвсем се гипсирах. Най-после си казах: „Да става каквото ще става!“, и си забраних да мисля за довечера. В противен случай щях да се докарам до състояние на зомби или да ме изнесат с краката напред, а Плъхчо да цъка с език съжалително: „Знаех си, че това момиче ще свърши зле...“

10.

Въпреки студа в петък вечер в Уест Енд^[1] беше доста оживено. Всички изглеждаха твърдо решени да се забавляват и крачеха забързани нанякъде, като че ли се бояха да не изпуснат купона.

Фран ми се стори необичайно нервна, въпреки че ми смигна окуражително.

Не споделих с нея страховете си, но си личеше, че не съм в добро разположение на духа. И как иначе — онова, което ни предстоеше, напълно се разминаваше с представите ми за приятно прекарана вечер в края на седмицата.

— Как е? — прошепнах на Фран. — Готова ли си за ролята на живота си?

Тя се засмя.

— Моят дебют в Уест Енд... Дано не оплескам нещо. В такъв случай веднага се омитаме.

— Ще имам готовност, агент Мълдър.

— Отваряй си очите на четири, агент Скъли. И ми пази гърба.

Влязохме в ресторанта с бодра крачка. Следвах Фран, която се движеше така, все едно още от люлката е била заобиколена от подобен лукс и тези неща вече изобщо не й правеха впечатление. Тя се обърна към келнера с молба да ни упъти, като пусна в ход отработеното си „аристократично“ произношение и най-ослепителната си усмивка.

— Масата на мис Филипс, моля.

— Разбира се, мадам. Моля, последвайте ме.

Той ни поведе навътре, а аз поглеждах крадешком стилните дами и достолепните възрастни господа на минаване покрай масите. Тук нямаше нищо крещящо и лъскаво — само приглушени светлини и мек, изискан блясък.

— Никога вече „Макдоналдс“! — прошепнах в ухото на Фран. Тя се подсмихна.

В дъното на салона масите бяха събрани като за банкет и няколко почти еднакви руси главици стърчаха самотно. Това ли бяха гостите на

Аманда? Всичко на всичко пет-шест души, при повече от трийсет сервирани прибора.

Аманда очевидно беше неприятно изненадана от този факт, въпреки че умело прикриваше безпокойството си.

— Добре дошли, момичета!

— Аманда, скъпа! — грейна насреща ѝ Фран, която вече се беше вживяла в ролята си.

Аз обаче пак казах не каквото трябва.

— Къде са останалите?

— О, ще дойдат по-късно — кисело се усмихна Аманда. — Те са доста ангажирани, нали знаеш...

— Ах, да... — кимнах разбиращо, опитвайки се да загляда положението.

Фран зае стратегическа позиция непосредствено до Аманда. Черната ѝ грива рязко се отличаваше на общия златист фон.

— Ще ни представиш ли?

— Разбира се... Това са Джакинта, Араминта, Вероника, Лариса и Муки.

— Здравейте, момичета! — Когато искаше да бъде мила, Фран определено успяваше.

Прелистих менюто доста обезпокоена. С Фран разменихме многозначителни погледи. Най-после се спрях на нещо, чиято цена беше сравнително приемлива и което вероятно щеше да представлява... гарнитура от сварени зеленчуци. Сърцето ме заболя, като си помислих каква разкошна вечеря можех да спретна за същите пари.

Аманда направи знак на келнера.

— Четири бутилки „Булинже“, моля. И бутилка минерална вода „Перие“ за мен.

Двете с Фран стояхме като на тръни. Това не убягна от вниманието на Аманда.

— Спокойно, момичета. Тази вечер аз черпя. Радвам се, че можах да видя кои са истинските ми приятели.

Стана ми малко гузно при мисълта, че очевидно слагаше и нас с Фран в тази категория. Изобщо това беше един от редките мигове, в които ми дожаля за Аманда, но не биваше да допускам никакво размекване. Затова побързах да съсредоточа вниманието си върху

менюто. „Какво пък, казах си, сега ти е паднало, Мелани. Веднъж се живее.“

— Наздраве! За Аманда! — надигнах чашата си с шампанско.

— За лейди Аманда Филипс-Макконалд — припяха в хор блондинките около масата.

Поръчах си някакъв ордъовър с много сложно име и доста стряскаща цена. Фран също, без никакво угризение на съвестта, явно беше решила да се възползва от щедростта на Аманда и си избра някаква рядка риба и крехко агнешко филе. Блондинките обаче, загрижени за линията си, бяха решили да карат на салата.

— Чудя ви се, момичета — подхвърлих приятелски, — как издържате това? Пък и закъде повече ще отслабвате?! Я си отпуснете веднъж душата!

Те се спогледаха и захихикаха, все едно току-що бях казала нещо много смешно.

— Закъде ли? Снощи, като се погледнах в огледалото, направо се уплаших!

— И аз така... Наддала съм почти килограм, без да усетя...

— А аз не си позволявам повече от пет милиграма мазнини седмично до деня на сватбата — заяви Аманда.

— Та ти си... почти двуизмерна! — възкликнах смаяно. — Направо не ви разбирам! Не бих се подложила на подобно мъчение за нищо на света!

Аманда се усмихна снизходително и обясни, че в света на шоубизнеса и висшата мода имало хора, които се подлагали надалеч по-големи мъчения, за да са „във форма“.

Въодушевени от подхванатата тема, блондинките зачуруликаха една през друга. Еди-коя си живеела на диетична кола и декседрин...

Всичко това им се струваше безкрайно забавно, а аз, вместо да взема участие в общото веселие, изведнъж си помислих, че бедрата ми се трият едно в друго и се засрамах от собствената си лакомия. Погледнах поръчания от мен ордъовър почти с отвращение и се задоволих само да отпия глътка шампанско. Фран, която вече се беше нахвърлила на рибата, ме изгледа въпросително. В квартирата си тя имаше само едно котлонче и не ѝ се случваше често да дегустира подобни специалитети.

Момичетата също ме гледаха очаквателно и съм сигурна, че се облизваха и тайничко ми завиждаха, че не се появявам на екран и не държа особено на перфектната си линия. Храната изглеждаше толкова апетитна, пък и... при лишенията, на които се подлагаха ежедневно, мисля, че дори и една препечена филийка би им се усладила.

В желанието си да разпръсна напрежението, се обърнах към най-близкостоящата до мен блондинка.

— С какво се занимаваш?

— Работя в телевизията.

— О? Какво по-точно?

— В документалните програми... Голяма скука...

— Защо? На мен ми се струва интересно... Върху какво си работила напоследък?

— Ами... разни проучвания... нали знаеш...

Не бях особено наясно, но Аманда ме смушка от другата страна.

— Араминта набира гости за „Триша“ — прошушна ми тя. — Но не обича много-много да говори за това.

— Ясно.

Араминта попиваше устата си със салфетка, при това — без абсолютно никаква нужда. Явно въпросите ми я бяха притеснили.

Е, не ми оставаше друго, освен да съсредоточа вниманието си върху храната пред мен, която наистина изглеждаше съблазнително.

Момичетата запалиха по цигара, като че ли се опитваха да се отделят с димна завеса от лакомия като мен.

— Ами ти с какво се занимаваш? — на свой ред ме попита момичето.

— О, аз организирам арктически биохимични експедиции.

— О? Така ли?

Тя не намери какво повече да каже, а и очевидно не проявяваше особен интерес към заниманията ми, защото счете разговора за приключен, и се обърна към стоящото от другата ѝ страна момиче.

— Бях при Гучи... — говореше една от блондинките — и му заявих: „Щом Мег Матюз я носи, за нищо на света няма да я сложа.“
За нищо на света. Така му казах.

Русите глави закимаха одобрително. За свое изумление видях Фран също да кима.

— Пфу, Мег Матюз ли?! Не ми говори за нея! — намеси се друго момиче. — Кейт също я мрази...

— Аз пък и не разбирам какво толкова ѝ харесват — добави друго. — Според мен тя е направо дебела.

— Вие сериозно ли? — не се сдържах. — Мег Матюз е същинска вейка.

Настъпи гробна тишина. Но тъй като бяха изискани, добре възпитани момичета, никой не се захванала спори с мен.

— О, да ви кажа голямата новина! — възкликна една от блондинките. — Ще участвам в един филм, момичета! Благодарение на татенцето, разбира се...

Фран наостри уши и усмивката ѝ изведнъж замръзна. „Остави тази вилица!“ опитах се да ѝ внуша от разстояние. „Само я остави, да не би някой да пострада...“

Може би нямаше причини да се безпокоя за нея — дотук се справяше чудесно, въпреки че усещах колко е напрегната. Никой, който не я познаваше добре като мен, обаче не би могъл да го предположи.

Мина ми през ум, че така и не я бях попитала дали смята да се вижда с Ангъс отново. Може би наистина всичко е било случайност, стечение на обстоятелствата. Странното е, че тя, която обикновено сама заговаряше за тези неща, без да чака да я молят, този път не беше пожелала да коментира случая.

Аманда беше започнала да разправя надълго и нашироко за сватбените приготовления. Зърнах острието в погледа на Фран и побързах да се намеся:

— А какво ще облече Фрейзър на големия ден?

— Ох... болната ми тема. Той изобщо не умее да се облича.

— Защо? Според мен небрежният стил му отива — отбеляза Фран. — Все пак едва ли ще се появи с маратонки...

— Според теб му отива... — свъси веждички Аманда. — Там е въпросът, Франческа. Според тебе и бирата си я бива, но някои хора предпочитат шампанско... Всичко е въпрос на стил, нали разбираш?

Фран ми смигна зад гърба ѝ. Нещата отиваха в нужната посока.

— ... Добре че баща ми го заведе при шивача си — продължи Аманда. — Така поне съм сигурна, че ще изглежда що-годе приличен.

— Вълнува ли се?

— Че ще има свестен костюм?

— Че ще се жени...

— Предполагам.

Аманда замислено играеше с чашата си.

Двете с Фран разменихме многозначителни погледи. Записът течеше.

— Двамата сте чудесна двойка — подхвърлих.

Аманда ме изгледа втренчено.

— Мелани, казвам ти го за твоё собствено добро, понякога си ужасно наивна. Сключването на брак е важно решение и повече от всичко друго — въпрос на здрав разум. Вярно, че церемонията ще бъде доста пищна — добре е да се вдигне малко шум и татко няма нищо против да хвърли малко пари, но останалото са си чисто практични съображения — замъкът има нужда да се постегне и тъй нататък... Схващаш ли?

В първия миг си казах — ето го доказателството, което търсехме. В следващия ме порази мисълта — ами ако всичко това си беше в реда на нещата и повечето хора действително разсъждаваха така и това, че аз хвърчах във въздуха, си беше изцяло мой проблем? Какво тогава? Аманда си беше направила сметката — но нима беше единствената? Не постъпваха ли аристократите още от векове така? Кого осъждаше обществото — този, който беше попаднал на добра партия, или този, който не си знаеше цената и се хвърляше през глава в някоя „неразумна“ връзка? Изведнъж ми стана някак тъжно. Може би не бях изпила достатъчно шампанско.

— Значи ли това, че не си влюбена във Фрейзър? — попитах.

Аманда сви рамене.

— Харесвам го и мисля, че съм направила възможно най-добрия избор. Не е ли достатъчно?

Сигурно е, помислих си. Но тъй като нищо не казах, Аманда продължи, вече по-настъпателно:

— Нали не вярваш в холивудските измишльотини, Мелани? Това са сапунени мехури, които се пукат при първия сблъсък с реалността. В кой свят живееш? Отвори си очите и виж какво става наоколо. Мъжете само гледат да намажат, но истината е, че въобще не им пука за нас. Разиграват ни както си искат. Виж само какво ти причини Алекс... Е, аз предпочитам нещата да са ясни от самото начало. Да

знам какво мога да очаквам. И двамата с Фрейзър сме зрели хора и знаем в какво се впускаме. Никой от нас не храни излишни илюзии и няма опасност да започне да усложнява нещата. — Тя се обърна към келнера: — Ако лимоновият сок няма да бъде разреден точно колкото трябва, не си правете труда изобщо да го носите.

Потърсих с поглед подкрепа от Фран, но тя сякаш не намираше в думите на Аманда нищо смуцаващо. Вероятно това беше част от ролята, но вече просто не знаех какво да мисля. Треперех неудържимо и усетих как кръвта нахлува в главата ми.

— Аз пък вярвам в тези измишльотини, както ги наричаш. Или поне ми се иска да вярвам. Искан ми се наистина да съм влюбена в някой и на този някой също да му пука за мен. Защото иначе... изобщо няма смисъл. Твърдиш, че си доволна от избора си, но не бих искала да съм на твоето място. Не и ако не можеш да оцениш Фрейзър, не и ако не можеш да го обичаш, със или без оня скапан замък, който е само една купчина камъни... Той би могъл да те направи много щастлива и е жалко, че досега не си го разбрала.

Станах с намерението да се махна от тук и забързах към изхода, но изведнъж се сетих, че чантичката ми е останала на стола и хлътнах в дамските тоалетни. Дишах тежко — гърлото ми беше свито и въздухът не ми достигаше. Уплаших се, като се видях в огледалото. Какви ги бях наговорила? Сигурно в момента ми се смееха... Какво се бях опитала — да защитя Фрейзър? Та той, както каза Аманда, беше възрастен човек и сигурно знаеше какво прави. Въпреки че не бях абсолютно убедена, че и неговите възгледи за брака съвпадат с тези на Аманда.

След малко Фран се втурна в тоалетната, понесла две чаши шампанско. Очите ѝ сияеха.

— Божичко, Мел, да беше видяла лицето ѝ! Само да го беше видяла! Как ти хрумна да ѝ наговориш всичко това?

Поклатих отчаяно глава.

— Честно казано, изобщо не успях да се овладеея. Казах го, преди да помисля, и сега съжалявам...

— Как само скочи срещу нея! Ако не те бях видяла с очите си, нямаше да повярвам...

— Дори не знам как стана...

— Е, тя си го търсеше.

— Не знам... Тя говореше искрено и изтъкна разумни доводи. Може би все пак това са основанията на Повечето хора да сключат брак, как мислиш? Или ако не точно тези, то — подобни?

— Нищо чудно. Чувала съм и далеч по-абсурдни основания.

— Например?

— Например брат ми, Брендън. Той сключи брак само защото му беше омръзнало сутрин да не може да си намери два еднакви чорапа.

— Ами?!

— Честна дума. Един прекрасен ден каза: „Дотук беше. Дойде ми до гуша.“ И хоп — ожени се.

— И... реши ли се проблемът с чорапите му?

— Ами! — изсмя се Фран. — Момичето веднага го разбра що за стока е — егоист, който мисли само за секс, плюскане и... изпрани чорапи.

— Чорапеното чудовище.

— Именно.

Разсмяхме се и отпихме от шампанското. Напрежението поспадна. Може би затова допринесе и фактът, че тоалетните в заведението бяха по-просторни и уютни от квартирата ми, както и от тази на Фран. Чувствахме се добре тук и не бързахме да се връщаме при другите.

Изкашлях се.

— А... какво смяташ да предприемеш по отношение на Ангъс?

Фран се разсмя.

— Знаех си, че ще повдигнеш тази тема рано или късно. Падаш ли си по него?

— Аз?! Глупости.

— Сигурна ли си?

— Щом ти го казвам.

— И не ме лъжеш?

— Върви по дяволите!

— Щом си толкова искрена и мила с мен, ще споделя с теб нещо. Ангъс ми се обади да се извини.

— За какво?

— Че нямало да ми се обажда.

— ?!

— Щом го познаваш, това не би трябвало да те учудва толкова. Момчето е джентълмен до мозъка на костите и смята, че така е редно. Да не би да стоя до телефона и да тръпна в очакване, разбираш ли?

— Хмм...

— И така, поприказвахме си, успокоих го, че не съм хлътнала по него, приключихме нещата цивилизовано и си останахме добри приятели. Какво, шокиращо ли ти се струва?

— Донякъде... Но като се замисля, би могло да се очаква от човек като Ангъс. Рицарят на днешното декадентско общество...

Фран поправи грима си в огледалото.

— Е, връщаме ли се? Какво смяташ да правиш с Аманда?

Смръщих вежди.

— Смятам да ѝ се извиня, че съм се нахвърлила така срещу нея. Да ѝ обясня, че нещо ми е станало и просто не съм успяла да се овладеея... Те и бездруго си го мислят — сигурно са изпадали от смях, след като излязох.

Фран поклати със съмнение глава.

— Единственият начин да разсмееш тези момичета е да им кажеш, че Антея Търнър е качила някое и друго кило. Виж, това би предизвикало жив интерес у тях. Оставаме ли или си тръгваме?

Поколебах се.

— Направи ли записа?

— Съмняваш ли се? Всичко е точно.

— Тогава... май няма причина да оставаме. Или пък...

— Десертът винаги е хубав... — замечтано каза Фран. — Мярнах някакъв пудинг...

Потупах я по рамото.

— Четеш ми мислите, Фран. Е, мисля, че това е достатъчно уважителна причина да поостанем. Какво ще кажеш?

— Аз съм „за“!

* * *

Поех си дълбоко дъх и пристъпих навътре в салона. Момичетата разговаряха оживено, най-вероятно още обсъждаха нас двете с Фран, а

салатите им бяха почти недокоснати. Чиниите с нашите недоядени специалитети също още си стояха на масата.

Хванах с две ръце облегалката на стола за по-голяма сигурност и се обърнах към Аманда:

— Искам да ти се извиня...

— О, моля ти се, не се притеснявай! — великодушно махна с ръка тя.

Седнах на мястото си доста смутена.

— Познаваме се отдавна, Мел. Ти винаги си хвърчала в облаците. Не съм и очаквала да се промениш. Но всеки е такъв, какъвто си е. Наздраве, момичета!

Фран се озъби зад гърба ѝ. Стана ми малко по-леко.

— Келнер, моля! Още шампанско за моите скъпи приятелки...

Скъпите приятелки захихикаха като една. Зърнах встрани количката с пудинга и си казах, че ще изтърпя компанията им още половин час.

С Фран придърпахме порциите си и продължихме да похапваме, докато момичетата обсъждаха ентусиазирано автомобилите на своите приятели. Изведнъж в залата настъпи странно затишие. Вдигнах поглед от чинията си и се озърнах, за да видя каква е причината. Към нас, между масите, приближаваше едно ослепително вълшебно създание със златисти коси. Красавица в истинския смисъл на думата, висока, стройна, изящна, в тоалет, който подчертаваше меките извивки на тялото ѝ. Тази богиня сякаш не се движеше, а плуваше из въздуха. Неслучайно всички я гледаха, затаили дъх.

— Ето каква искам да стана, когато порасна — прошепнах на Фран.

Тя кимна одобрително.

Тази съвършена жена беше придружена от мъж, направен като по нейна мярка — по-красив и от гръцки бог. Побиха ме тръпки. Дрехите му бяха безупречни и сигурно — скъпи, но единственото, което привличаше погледа, беше той самият. Изглеждаше ми смътно познат — сигурно от екрана, откъде другаде?

Аманда се изправи развълнувана, едва не литна насреща им. За пръв път забелязвах на лицето ѝ подобно изражение.

— Лили! Скъпа! — изчурулика тя. — Толкова се радвам да те видя!

Определено беше така.

Лили едва изви лебедовата си шия и обгърна с поглед групичката ни. Погледът ѝ мина през мен, без дори да ме забележи. Явно притежаваше таланта автоматично да изключва някои хора и неща от полезрението си. Почувствах се дребна, незначителна, някъде в дъното на хранителната верига.

Присъствието на Лили оказваше сякаш магическо въздействие върху Аманда. Тя кръжеше около нея като пеперудка около сиянието на свещ.

— Лили... познаваш Джакинта, нали? А това е Араминта... Седни, моля те! Какво ще пиете?

Лили проговори с напевен, леко дрезгав глас:

— О, не, за съжаление няма да можем да останем... Чакат ни на още едно място. Минахме само да те поздравим...

Тя се приведе в облак от благоуханен парфюм, разцелува бузите на Аманда и... отплува, следвана от великолепия си кавалер.

— Коя беше тази? — заинтригувано попита Фран и лапна последното късче от агнешкото.

— Забележителна е, нали? — възкликна Аманда. — И каква царствена осанка...

— А ти, изглежда, се радваш на особеното ѝ благоразположение?

За мое голямо учудване една от блондинките, мисля, че беше Муки, се разсмя по собствена инициатива, но Аманда я стрелна с поглед. Явно не виждаше в току-що казаното нищо смешно.

— Всеки на нейно място би имал самочувствие — при нейната класа, при всички тези ангажименти... Но това, че уважи „ергенското“ ми парти, наистина значи много за мен.

Двете с Фран се спогледахме изумени.

— Но тя само мина и замина — подхвърли Фран. — Профуча като стрела, като метеор...

Сритах я под масата, но Фран не ми обърна никакво внимание.

Аманда също не изглеждаше засегната от забележката.

— Важното е, че се появи — натъртено каза тя.

Фран сви рамене. Очевидно беше, че вижданията ни с Аманда се разминаваха по много въпроси.

Аманда направи знак на келнера. Двете с Фран погледнахме с надежда към количката с пудинга.

— Не желаем десерт. Сметката, моля! — звънна гласът на Аманда.

— Ставаме ли? — прошепна Фран.

Кимнах мрачно.

— Може ли да поръчате и две лимузини? — добави Аманда.

Охо? Кой знае кога пак щеше да ми излезе късметът да пътувам с лимузина. Това все пак беше нещо.

Погледнах плахо Фран. Тя въздъхна, сякаш искаше да каже: „От мен да мине.“

— Е, момичета? Готови ли сме за тръгване?

Блондинките скочиха като една.

— Знам, че лимузините са разточителство — разсъждаваше Аманда, — но ако не си ги позволиш на „ергенското“ си парти, кога друг път? Хайде, момичета! Тази вечер сме луди и безразсъдни!

Седемте блондинки последваха Аманда в индианска нишка, потраквайки с токчетата и опитвайки се да изглеждат луди и безразсъдни, доколкото могат.

Отвън вече ни чакаха двете огромни, искрящо черни лимузини, които изглеждаха някак нереални.

— „Яна“, моля — даде нареждане на шофьорите Аманда.

„Яна“ беше елитен, изключително скъп клуб в Мейфеър.

Двете с Фран се спогледахме и се пъхнахме в първата лимузина. След кратко колебание една от блондинките, която вече можех да идентифицирам като Муки, се престраши да седне при нас. Останалите се бяха скупчили около Аманда като пилци около квачка.

Разглеждах с широко отворени очи вътрешността на лимузината. Тя беше издържана изцяло в стила на седемдесетте години — тъмновинени кожени седалки, килимче от бяла мечка кожа, телевизор, телефон и дори миниатюрен хладилник с барче.

— Брр... Като във филма „Мечтата на гангстера“ — озърташе се Фран. — Кой знае колко старчоци са чукали дългокраки руси хубавици на тези седалки.

— Можем да попитаме шофьора...

— Сигурна ли си, че наистина желаеш да знаеш?

— Колко девойчета е обезчестил Мик Джагър на задната седалка? Няма да мога да заспя тази вечер, ако не науча.

Лимузината се плъзгаше достолепно по „Риджънт стрийт“, когато покрай нас мина групичка студенти. Един от тях изтропа с нещо по тъмните стъкла, а друг изкрещя: „Шибани богаташки копелета!“ Разнесоха се смехове и дюдюкане.

Смигнах на Фран.

— Чу ли за какви ни взеха?

Разсмяхме се, но Муки изглеждаше малко стресната.

— Познавате ли ги?

— Не. А ти? — учудено я изгледа Фран.

— Нито пък аз...

Е, това почти приличаше на разговор.

Реших и аз да положа малко усилие.

— Муки... забавлявали се тази вечер?

— Ами... да. Този ресторант сега е хит, знаете ли? Препоръчва го „Вог“, така че е почти невъзможно да си запазиш маса.

— Е, трябва да сме много щастливи, че се вредихме — подхвърли Фран.

— А... откога се познавате с Аманда? — попитах, като междувременно правех знаци на Фран да включи на запис.

— Ами... имаме много общи познати, нали знаете? Ние с Джакинта сме братовчедки, а Филипа (тя също има парти тази вечер) ни е съученичка. Тя обаче не харесва Аманда... — Охо? — А пък и мисля, че самата тя беше хвърлила око на Фрейзър. А той наистина е по-свестен от много други. — Тя въздъхна. — Имам предвид тези, с титлите... Те се хващат все или с модели, или са обратни... така че изборът не е кой знае колко голям.

О, така значи.

— Накратко, Врайкер-Лайънс са наши стари съседи и като била веднъж у тях, Араминта се запознала с Аманда и така...

— Ясно.

— А иначе двете с Аманда... добри приятелки ли сте? — полюбопитства Фран.

— Ами... ще бъда една от шаферките — кой знае защо се изчерви Муки. Май не беше очаквала такъв дъжд от въпроси. А и всъщност може да се каже, че беше дори симпатична. И доста притеснителна.

— Значи смяташ, че Фрейзър е свестен? — подхвърлих окуражително.

— Ами... да. Така мисля.

Фран услужливо доля чашата ѝ с шампанско.

— Да? Какво по-точно?

Тя въздъхна.

— Нали няма да кажете на Аманда?

— Честен кръст — увери я Фран.

Муки, вероятно под въздействието на шампанското, изведнъж вдигна глава, погледна ме и каза:

— Мисля, че ти имаш право. Съгласна бях с онова, което каза тази вечер. За любовта и въобще... Че иначе няма смисъл... А и Фрейзър още в началото ми направи впечатление с това, че е различен от останалите, някак си невинен... Не беше свикнал да се движи в обществото и още не си беше изработил защита... въпреки че често го канеха по събирания. Аманда реши да се възползва от това, набеляза си го и направо го...

— Притисна в ъгъла? — подсказа Фран.

— Може и така да се каже. Ние бяхме в играта и отначало ни беше забавно, но после взех да си мисля, че Аманда е отишла твърде далеч. Особено след като още продължаваше да се вижда с онова момче от „Ле Ми“.

— Какво? Излизала е и с друг?

— Да... поне за известно време. После каза, че е приключила с другия, защото се омъжва за Фрейзър.

— Ясно...

— Но не ми харесва как се държи с него — командва го и винаги му се налага, въпреки че иначе е много миличка и отстрани изглеждат чудесна двойка...

— Виж ти...

Муки изведнъж се сепна.

— Боже, как се разприказвах... Сигурно е от шампанското. Момичета, нека това да си остане между нас, моля ви!

— Естествено. Не се безпокой за това.

— Та... така мисля. Не знам дали би трябвало да се жени за него...

Бяхме пристигнали и разговорът прекъсна дотук. Измъкнахме се от лимузината. Пред заведението вече се беше събрала цяла тълпа, но Аманда знаеше къде отива. Тя уверено си проби път през навалищата и се добра до „своите“ хора. Всички, които поради една или друга причина не бяха дошли в ресторанта, сега бяха тук. Можех безпогрешно да ги разпозная по марковите тоалети и по това, че се извисяваха поне една глава над мен. Последваха прегръдки, целувки и радостни писъци. Муки изчезна някъде в навалищата. Отвътре кънтеше оглушителен рок. Бях изразходвала прекалено много енергия да се правя на детектив и да защитавам принципите си и сега се чувствах изтощена. До мен долиташе гласът на Аманда: „Лили? Разбира се, че дойде...“

Нямахме повече работа тук.

Фран очевидно си мислеше същото.

Проснахме се в таксито като куфари и след около четвърт час си бяхме вкъщи. По пътя почти не бяхме разменили и дума, само като по даден знак въздъхнахме облекчено.

[1] В Уест Енд са лондонските театри. — Бел.ред. ↑

11.

Седнахме в хола и първата ни работа беше да прослушаме записа. Притеснявах се само за шума, тъй като Линда беше оставила на вратата си бележка: „Моля, пазете тишина!“ А се налагаше да усилим звука почти докрай, тъй като имаше много странични шумове — чуваше се дори как дъвче Фран.

Най-после се чу: „Мелани, казвам ти го за твое собствено добро, понякога си ужасно наивна...“ Побиха ме тръпки.

— Защо я оставям да ми говори така?

— Защото ти липсва себеуважение — обясни Фран. — Ако ти беше казала нещо мило, щеше да искаш да я видиш отново.

Известно време си блъсках главата върху това, а междувременно записът си течеше. Не можех да го слушам спокойно — беше направо непоносимо. Когато се стигна до моята умопомрачителна реч, се търколих на пода в пристъп на отчаяние и закрих уши. Рядко ми се случваше да споделям публично подобни мисли и винаги след това горчиво съжалявах.

Най-после се пресегнах и изключих записа.

— Достатъчно! — заявих твърдо.

— Какво искаш да кажеш?! — подскочи Фран.

— Не искам да пускаш този запис на Фрейзър. Нито на Ангъс. Нито на когото и да било. Не, не и не!

— Но, Мел — подкупващо ме изгледа Фран. — Аз също... споделям мнението ти.

— Не ме интересува.

— Говоря самата истина. Думите ти ме разчувстваха и изведнъж осъзнах, че имаш право...

— Радвам се...

Двете се боричкахме на пода, като Фран се опитваше да грабне от ръцете ми касетата. Най-после прекатурихме настолната лампа от масичката и тя падна с оглушителен трясък.

Това ме накара да се опомня.

— Божичко!

Седнах на пода и скрих лицето си в ръце, а Фран се отдалечи победоносно, стиснала касетата. Стори ми се, че чувам въздишката на Линда в съседната стая.

— Шшт! По-тихо, за бога! Този път Линда ще ме изхвърли.

Чудех се кога ли чашата наистина ще прелее.

Направих на Фран знак да ме последва и се отдалечихме на пръсти в посока към моята стая. Тя поне беше чак в дъното на коридора и вратата се затваряше плътно.

— Няма да ти разреша да пуснеш тази касета! — изсъсках. — Звуча като... героиня на Барбара Картланд! Фрейзър току-виж решил, че съм влюбена в него!

Фран си тананикаше „Магията на любовта“ и като че ли изобщо не ме слушаше. Това ме вбеси.

Сритах я.

— Поне я превърти и пусни да чуем онова, което казва Муки в лимузината.

Тази част от записа обаче се чуваше много зле поради уличните шумове.

— Виждаш ли? Безсмислено е!

— Изобщо не е безсмислено — възрази Фран. — Достатъчно е да им пуснем само първата част. Не мога да разбера какво толкова се притесняваш, че щели да те помислят за романтична глупачка?! Чудо голямо!

— Не, благодаря — казах твърдо. — Достатъчно хора вече си го мислят. Фрейзър е голям човек. Да прави каквото ще. Щом е решил да се жени...

Изражението на Фран беше каменно.

— Добре де... — промърморих. — Щом толкова искаш, пусни им касетата, но не им казвай, че онова го говоря аз.

— Мислиш ли, че няма и сами да се досетят? — попита Фран с кадифен глас.

— Тогава... спри касетата непосредствено преди моите думи. Ще са чули достатъчно, за да се уверят що за човек е Аманда.

— Ще видим...

Фран издърпа резервния дюшек изпод леглото, пригответи се за сън и мушна касетата под възглавницата си.

На другия ден имах среща с Алекс. Той идваше от събиране с „колеги“ рокмузиканти и изглеждаше доста изтощен. Мислех си да му предложа да излезем да пазаруваме коледни подаръци, но като го видях, се отказах. Вместо това се размотавахме из апартамента на Чарли — и двамата в не особено добра форма.

Бях разказала на Алекс за двете покани и той обеща да се обади и да уреди да присъствам на самата сватбена церемония, щом това означавало толкова много за мен. Опитах се да му обясня, че не в това е въпросът, но той каза, че тогава наистина не виждал какъв е проблемът. Изглеждах до продължително и най-после той разпери ръце: „Добре де, какво искаш? Или да прочета «Мъжете са от Марс, жените — от Венера», за да разгадавам по-лесно мислите ти?“ Махнах с ръка: „Забрави! Просто съм в цикъл и...“

Реших засега да оставя тази тема и вместо това да му разкажа за снощното ни приключение в доста редактиран и съкратен вид, разбира се. Казах му, че изпитвам сериозни колебания дали да доведем нещата до край, като наблегнах на чисто етичните съображения.

В първия момент като разбра за записа, Алекс не повярва на ушите си, но беше на мнение, че идеята е била страхотна. Да си призная, не очаквах такова бурно одобрение.

— Можем ли да влезем във ФБР, като пораснем? — попитах обнадеедена.

— Като нищо. Да не мислиш, че лудите чакат на опашка, за да ги приемат там?

— Значи смяташ, че си струва да опитаме?

— Я кажи по-добре какво смятате да правите със записа?

— Там е работата... Вече не съм толкова сигурна, че искам Фрейзър да го чуе...

— Че защо не?

— Защото е някак... неетично. И освен това е незаконно. — Не можех, разбира се, да му изтъкна истинската причина.

— И какво? Да не смяташ, че Фрейзър ще се обади в полицията?

— Не, но... разбираш ли, вече почти съжалявам, че изобщо се захванахме с това. Ами ако Фрейзър само ни изгледа и каже, че повече не иска нито да ни вижда, нито да ни чува?

— Е... ще пропуснеш сватбената церемония. На която и бездруго дори не си поканена. И която искаш да провалиш.

Това се казваше успокоение.

— Виж какво... — добави Алекс. — Щом Фрейзър ти е приятел и наистина ти се струва, че идеята му да се ожени за Аманда е лудост, заслужава си да направиш усилие да го спреш. Така както не би оставила приятел да шофира пиан, нали? Понякога... целта оправдава средствата.

— Или когато видиш, че крокодил...

— Моля?

— Няма значение. Алекс, наистина ми се струва, че този брак би бил грешка, знам го, убедена съм в това. Само че...

— ... се чудиш дали това не си е лично негова работа.

Кимнах.

— Ами не знам, бебчо. Но като сте започнали нещо, поне го доведете докрай. Иначе не си е струвало труда. А все пак... дали не мога и аз да чуя този запис?

— Не! Изключено!

— Защо? Какво толкова казва Аманда? Да не би да признава, че е лудо влюбена в мен, но понеже не може да ме има...

— Ще ти се!

Алекс сви рамене.

— Е, не чак толкова... Аз лично предпочитам жените да са ма-алко по-закръглени, рубенсов тип.

Замахнах към него на шега.

— Но ако някоя като Аманда ти предложи, не би отказал, нали?

— Е... сега...

— Добре. Да предположим, че аз изобщо не съществувах.

— Виж... В такъв случай...

— Но Аманда е кучка!

— Това ти го казваш.

— А ти... да не би да не знаеш?! Толкова пъти си я виждал... — Млъкнах. Та той наистина не я познаваше достатъчно добре. Дори Фрейзър, бъдещият ѝ съпруг, не я познаваше. Аманда умееше да се прикрива, да се държи мило... Особено пред мъжете.

— Може ли да са ти толкова слаби ангелите... — промърморих.
— Мъжете сте едни... Дори Наоми Кемпбъл да беше, трябваше да

кажеш, че предпочиташ мен.

— Но нали... предположихме, че ти не съществуаш?

Така беше. Свих рамене.

В този момент влезе Чарли. Като ме видя, кой знае защо, се смути — Здравсти! — махна му Алекс.

— Здравсти... Хмм... Мелани...

— Да?

— Много съжалявам за оня път в събота...

— О, вече бях забравила.

— Така ли? — той си отдъхна. — А как е... твоята приятелка?

— Коя по-точно?

— Ами... знаеш коя... Фран.

Усмигнах се.

— При нея всичко върви чудесно... Откак се вижда с Ангъс...

— Вижда се с Ангъс?! — повтори Чарли изумено. — Откога?

— От тогава — отвърнах невинно. — От онази вечер, в събота.

Чарли посърна.

— Да... Аз тогава оплесках нещата...

— Чакай! Как така Ангъс? — озадачи се Алекс. — Нали се мляскаха цяла вечер с оня, другия? Много добре си спомням.

— Е, нали си я знаеш Фран? Винаги е насреща за малък флирт...

— Наистина ли?! — пооживи се Чарли.

— ... само що се отнася до шотландците. Те... разпалват кръвта й.

— А тя пък — моята — промърмори Чарли. — Каква жена, ех... Като я видя, направо... — Той махна с ръка и излезе от стаята.

Обърнах се към Алекс.

— Ти май доста се учуди, като разбра, че Фран излиза с някого?

— Не, по-скоро... учудих се, че точно с него. Никога не бих си ги представил заедно. Като два остри камъка са.

— Нищо подобно! Фран може и да е, но Ангъс е толкова добричък... Само се прави на страшен.

— Толкова по-зле. Значи не им давам много време... Ще пием ли чай?

— **Какво** му каза?! — подскочи Фран.

— Исках малко да го подразня... Да го беше видяла само!
— Аз решавам какво да правя с Чарли. Отмъщението си е мое!
— Слушам, сър!
— Ама наистина много приказваш, Мел...
— Знам. Повтарят ми го непрекъснато.

Нацупих се и млъкнах.

Бяхме седнали в едно улично кафе и чакахме да се появи Ангъс, за да му дадем касетата. Беше ми нервно и разсеяно отпивах от блудкавия чай.

Най-после Ангъс се появи, зачервен от бързане, и се отърси от дъжда като кутре. Усмихнах се против волята си.

— Ангъс!

— Здравейте, момичета! — Той седна между мен и Фран. — Разбрах, че имате нещо за мен.

Очите му блестяха.

— Първо да закусим — отсече Фран. — На гладно не мога да мисля.

И тя поръча бекон, наденички, гъби, домати, боб и яйца, масло и бял хляб. Ангъс се ококори.

След малко Фран позасити глада си, остави вилницата настрани и каза:

— Трябва първо да те уведомя, че Мел е против.

— Така ли? — Ангъс ме погледна въпросително.

Почувствах се длъжна да обясня:

— Изпихме много шампанско и Аманда подхвана една тема, а мен ме засърбя езикът и започнах да плещя пълни глупости...

Ангъс се засмя.

— Шампанското действа различно... Аз пък говоря мъдро само когато си пийна.

— Всъщност... когато съм трезва, се опитвам да си държа езика зад зъбите. Въпреки че невинаги успявам... Но тогава направо надминах себе си... Отприщих се и нямах спиране.

— Шампанското явно е било от лоша реколта...

— Вие двамата ще ми отделите ли само минута, ако не възразявате? — намеси се Фран.

Тя беше извадила касетата и включи записа.

Цялата пламнах и съсредоточено започнах да ровя в чинията си. След малко чух предвзетия гласен, който ме караше да настръхвам: „Мелани, казвам ти го за твое собствено добро, понякога си ужасно наивна... Сключването на брак е важно решение и повече от всичко друго — въпрос на здрав разум.“ И тъй нататък, и тъй нататък. „... останалото са си чисто практични съображения... Схващаш ли?“

Ангъс също беше почервенял.

— Кучка... — процеди. — Проклетата кучка.

„Значи ли това, че не си влюбена във Фрейзър?“ При звука на собствения си глас потръпнах и отново сведох очи.

„Харесвам го и мисля, че съм направила възможно най-добрия избор. Не е ли достатъчно?“ Нататък продължаваше в същия дух — как двамата с Фрейзър били зрели хора, които знаели в какво се впускат, не хранели излишни илюзии и нямали нереални очаквания...

— Така ли е всъщност? — прошепнах на Ангъс. — Наистина ли и Фрейзър вижда така нещата?

— Глупости! Разбира се, че не, по дяволите! Разбира се, че не!

След което дойде ред на моята прочувствена реч.

Стомахът ми се обърна.

„Аз пък вярвам в тези измишльотини...“, чух се да изричам с треперещ глас. И така нататък... чак до „не бих искала да съм на твое място. Не и ако не можеш да оцениш Фрейзър...“

Най-после Фран изключи касетофона. Стори ми се, че беше изминала цяла вечност.

— Много ти благодаря — казах кисело. — Струва ми се, че помолих да го направиш малко по-рано.

След което около масата се възцари мълчание. Ангъс гледаше право пред себе си, а чертите му бяха станали сурови.

— Така значи... Направо не мога да повярвам, че брат ми е такъв глупак и изобщо не си дава сметка, че... — После изведнъж рязко се обърна към мен. — А ти наистина ли каза каквото мислиш, или само я провокираше?

Наведох глава.

— Наистина го мисля, но мисля, че при друг случай едва ли бих се опитала да споря с нея. Тогава просто не се сдържах... А колкото до онова, което казах за замъка ви... извинявай.

— Няма за какво. Той наистина е пълна развалина. Така че беше права за това. Както и за всичко останало. Фрейзър също би се съгласил с мен. Затова мисля, че просто се налага да му пуснем запис.

— Значи, наистина смяташ да го направиш? — попита Фран. — Много се радвам. В противен случай усилията ми биха отишли на вятъра...

— Бойните ви заслуги са високо оценени, офицер — усмихна се Ангъс, но някак невесело. Той продължи като на себе си. — Трябва да го направя... Въпреки че, от друга страна, Фрейзър ще се почувства много зле.

Бях съгласна с всяка негова дума и вътрешно изпитвах същото раздвоение.

Фран отиде да си поръча още едно кафе.

— Мел... прошепна Ангъс, като се наведе към мен, — ще дойдеш ли с мен при Фрейзър?

Стана ми приятно, че се обръща с тази молба точно към мен, въпреки че не бях сигурна дали ще мога да погледна Фрейзър в очите.

— Аз... кхм... сигурен ли си, че искаш да дойда? За какво съм ти?

— За кураж. Не мисли, че на мен ми е лесно... Ако Фрейзър се разлюти и се нахвърли върху мен, поне ще съм спокоен, че ще има кой да извика полиция. Или линейка...

— Ясно. Добре, убеди ме. Ще дойда.

— Знаете ли какво си мислех, като ви наблюдавах отстрани? — попита Фран, която се завърна с кафето си. — Вие двамата много си подходите. Направо сте си лика-прилика.

Трябваше да изберем вечер, в която Аманда нямаше да си е вкъщи. За щастие това не се оказа чак толкова трудно. Тя беше убедила Фрейзър да напусне ергенското си жилище и временно се бяха нанесли в луксозен апартамент недалеч от „Риджънтс парк“, докато татенцето не избере някоя къща в Лондон, достойна за любимата му дъщеря.

И така, една мрачна ноемврийска вечер двамата с Ангъс се срещнахме в парка и се запътихме към дома на Фрейзър. Духаше пронизващ вятър. Ангъс крачеше с наведена глава и подритваше изсъхналите листа в краката си.

И на двамата не ни беше до много приказки.

— Взе ли касетата?

— Аха...

— И как смяташ да процедираме?

— Май ще е най-добре да не го увъртаме излишно. Влизаме и казваме: „Слушай какво, има нещо, което на всяка цена трябва да чуеш.“

Потръпнах зиморничаво.

— Студено ли ти е?

— По-скоро ми е нервно...

Ангъс ме прегърна през рамо. Това свърши работа... веднага се затоплих, чак се изпотих.

— Почти стигнахме...

— Значи... както решихме. Пристъпваме директно към въпроса, свършваме си работата и... се омитаме. На Фрейзър ще му мине... след някоя и друга година.

Ангъс мълчеше.

— Какво? Да не би да съжаляваш, че не взе Фран? — подхвърлих.

Той се опита да се усмихне.

— Не, но ми се щеше просто да те бях поканил на разходка в парка, а не да вършим нещо толкова...

— ... гадно.

— Взе ми думата от устата.

Намеренията ми да се изправа срещу Фрейзър с каменно лице станаха на пух и прах в мига, в който той грейна насреща ни в усмивка.

— А! Вие ли сте?! Заповядайте! Мел, радвам се да те видя! — Той ме целуна по бузата, а аз едва не заплаках.

Не, определено нямаше да е никак лесно да свършим онова, за което бяхме дошли.

— Е, хареса ли ти „женското“ парти? Аманда беше толкова въодушевена...

Смънках нещо в отговор, добре че Фрейзър беше насочил вниманието си към Ангъс.

— Как си, братле? Влизайте, разполагайте се... Какво ще пиете? Бира? Вино?

Ангъс беше смутен не по-малко от мен, въпреки че се държеше мъжки.

След подобно посрещане изпитвах чувството, че се опитваме да забием нож в гърба на Фрейзър. Краката ми съвсем се подкосиха и се отпуснах на снежнобелия диван.

Холът беше обзаведен изцяло по вкуса на Аманда — килимът също беше снежнобял, да те е страх да стъпиш на него, а в ъгъла беше просната леопардова кожа. Фрейзър поднесе ядки и чипс — явно се беше подготвил за нашето идване. Отвори и бутилка червено вино, като каза през смях:

— Добре, че я няма Аманда — тя така трепери за килима си...

Преглътнах.

— А... къде е тя?

Ангъс ме стрелна с поглед — не биваше да се впускаме в излишни приказки.

Ръката ми трепна и капка червено вино се плъзна по чашата и падна... слава богу, върху панталона ми.

— Знам ли... — Излезе с приятелки. Тя живее в такова лудешко темпо... Не мога да й смогна. — Фрейзър се засмя.

— Не излизаш ли с нея?

— Невинаги. Тя и не настоява. Нека се забавлява... На мен шумните компании бързо ми омръзват.

Не можах да се въздържа и лапнах няколко фъстъка.

Ангъс обаче беше решил да премине към същността на въпроса.

— Фрейзър... — изкашля се той, — ние с Мелани искаме да ти кажем нещо.

Седяхме един до друг, изпънати като струни, с такива сериозни лица, че Фрейзър се засмя.

— Е... казвайте.

О, господи!

— Това, което ще ти кажем, се отнася до теб... Става въпрос за сватбата ти с Аманда...

Фрейзър въздъхна и отпи глътка вино.

— Не се предаваш лесно, а, братле? Не ти ли омръзна... Само не ми казвай, че и тази вечер сте дошли да ми говорите за това. И... защо

намесваш и Мелани?

— Защото тя е съгласна с всичко, което ще ти кажа.

Фрейзър ме погледна, леко озадачен. Лицето му, само до преди минута озарено от усмивка, изведнъж беше помръкнало. Стана ми болно за него и наведох глава. С какво право идвах тук и се месех в живота му?

Ангъс обаче продължи с твърд глас:

— Съжалявам, братле, но за да не си мислиш, че ти говоря празни приказки, вече имаме доказателство... — И той извади касетофона без повече обяснения.

— Какво става тук? — вдигна вежди Фрейзър. — Намирисва ми на таен заговор...

Говореше шеговито, но вече без усмивка.

— Имай малко търпение и ще чуеш...

— Не разбирам защо, по дяволите, си пъхаш носа...

— Защото си мой брат, затова! — избухна Ангъс.

— И какво има на тази касета?

— Запис, от който ще разбереш, че Аманда всъщност не те обича, а се домогва до титлата и до замъка — нещо, в което отдавна се опитвам да те убедя.

Фрейзър се втренчи в касетофона, все едно виждаше противна, хлъзгава змия. После се обърна към мен.

— Тя ли каза това? — попита дрезгаво.

— Не точно същото... — прошепнах. Искаше ми се да потъна вдън земя.

Фрейзър застанало прозореца, с гръб към нас.

— Хайде... Да чуем какво сте донесли.

Ангъс ме погледна, но аз избягнах погледа му. Беше по-лошо, отколкото си го бях представяла. Чувствах се ужасно. А като си помислиш, в един момент бях стигнала в самозаблудата си дотам, че си представях как Фрейзър дори ни благодари. Ама че глупачка съм била. Не, в дъното на душата си винаги съм го знаела — затова не исках да идвам тук.

Ангъс натисна копчето и думите, които вече чувах и насън, прозвучаха отново: „Мелани, казвам ти го за твое собствено добро, понякога си ужасно наивна...“

„... понякога си ужасно наивна...“ — кънтеше в главата ми като кошмарно ехо.

Разбира се, че бях. Иначе нямаше да се озова тук, в положението на човек, който предава един приятел и безвъзвратно губи друг.

Падаше ми се. Коя си мислех, че съм — спасителката на човечеството? Борец за справедливост? Изведнъж осъзнах, че на Фрейзър нямаше да му мине след ден-два. Нито след година. Щеше да ме мрази, докато е жив.

Захлипах безутешно.

Фрейзър стоеше все така с гръб към нас, неподвижен като статуя. Слава богу, Ангъс спря касетата навреме, преди да прозвучи знаменитата ми реч, и ми спести поне това.

Не можех да видя лицето на Фрейзър, но не исках и той да види сълзите ми. Размазах една солена капка на килима, само и само да не подсмръкна издайнически.

Най-после Фрейзър се обърна и ни изглежда.

— Значи все пак тя не спомена нищо за титлата... нито, че си е поставила за цел да се омъжи по сметка, така ли е? — Гласът му беше гневен.

Говореше на Ангъс, но камъните падаха и в моята градина. Не смеех да вдигна очи.

— Доколкото разбирам, тя каза само, че сме зрели хора и че очаква да се съобразяваме един с друг... Което с нищо не доказва твърдението ти, че тя е егоистична, лицемерна кучка, която се домогва до титла и обществено положение. Не разбирам въобще с какво право си позволяваш да я съдиш? Не само че се намесваш в личния ми живот, но и въвличаш наша обща приятелка в интригата си. Що за идиотско хрумване е това?

Той се взря в зачервените ми очи и гласът му изведнъж омекна:

— Плачеш ли, Мелани? Недей...

— Не плача — подсмръкнах.

Той се приближи и сложи ръка на рамото ми, което само още повече влоши нещата.

— Отговори ми, Ангъс! Какво си мислеше, че правиш? Че ми отваряш очите? Какво, за бога, те човърка, та и на мен не даваш мира? Ако е заради проклетата титла, с най-голямо удоволствие ще ти я

отстъпя, само престани да ходиш по петите ми и да слухтиш като хрътка!

— Изобщо не става въпрос за това... — дрезгаво рече Ангъс, целият червен.

— Тогава за какво е целият този шум? Защо просто не ме оставиш на мира, а се опитваш да объркаш живота ми? На всичко отгоре намесваш и Мелани...

Изхълцах.

— Съжалявам... — прошепна Ангъс. — Направих го заради теб... А сега ще си вървя...

— Най-добре ще направиш — студено каза Фрейзър. — И престани с идиотските си фикс идеи.

Изправих се, готова да последвам Ангъс.

— Мелани — загрижено ме погледна Фрейзър, — успокои ли се вече?

— Много ли ме мразиш? — измънках.

Той тъжно поклати глава.

— Да те мразя? Как бих могъл? Ангъс, моля те, би ли я изпратил до вкъщи?

Ангъс кимна.

— Е, ако това беше всичко, можем да си кажем довиждане — и Фрейзър отново се обърна към прозореца.

Беше много хладно сбогуване, но поне не ни изрита по стълбите и това все пак беше нещо.

Ангъс крачеше приведен напред, а аз подтичвах редом с него. Дъждът се беше усилил и струите му плющяха като шамари. Мина ми през ум, че ще е добре да вземем такси, но в момента съвсем други мисли вълнуваха Ангъс и аз не посмях да го заговоря. Полагах отчаяни усилия да не изостана, но изведнъж се спънах в нещо в тъмното и сподавено извиках. Ангъс трепна като събуден от сън и рязко спря. Изопнатото му лице изведнъж се смекчи.

— Удари ли се, Мел?

— Нищо ми няма — отвърнах, опитвайки се да надвикам вятъра. Не беше точно така. Пронизваше ме остра болка и не можех да стъпя на крака си.

Ангъс ми подаде ръка.

— Облегни се на мен... Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че съм си изкълчила крака... Много съжалявам... —
промълвих отчаяно.

Ангъс прехапа устни.

— Ама и мен си ме бива... Каква вечер само, а? Друг път, като те
поканя да излезем, сигурно ще побегнеш презглава...

Направих опит да се усмихна, но лицето ми беше побеляло.

— Поне е вечер, която ще запомня.

— Виж, това не се и съмнявам. Искаш ли да поседнем? — Той
посочи една пейка малко по-надолу по алеята.

Но в далечината вече се мяркаха светлините на Камден.

— Предпочитам да продължим...

— Можеш ли да стъпваш?

— Май ще трябва да ме носиш.

— Дано не се изложи...

Засмях се.

— Само се шегувах. Но ще трябва да се облегна на теб...

Стиснала зъби, докуцуках до най-близката кръчма. Там, на сухо
и на топло, веднага се почувствах по-добре. Дори болката в крака като
че ли понамаля. Седнахме близо до огъня и Ангъс поръча по чаша
уиски, за да се сгреем. Аз лично бих предпочела бяло вино, но ефектът
едва ли щеше да е същият.

Седяхме мълчаливо, загледани в пламъците.

Най-после се осмелих да попитам:

— Ангъс... какво смяташ, че ще стане сега?

Той въздъхна.

— Само ако знаех... Мел, кажи ми, че трябваше да го направя...

— Да... Мисля, че трябваше... Но все ми е пред очите лицето на
Фрейзър...

Ангъс отчаяно потърка слепоочието си.

— Нямаше да го направя, ако не ставаше въпрос за нещо толкова
важно... За целия му по-нататъшен живот. Не мисля, че би искал
години наред да се събужда до някой, който го мисли за загубеняк и
пълен нещастник... С Фрейзър винаги сме били много близки.
Особено откак баща ни почина. Затова си позволих да го направя...

— А... случвало ли се е да се скарате и преди?

— Не и по такъв начин. Е, разбира се, спречквали сме се като всички момчета... Но това беше навремето... Не знам... Винаги досега, като му заговорех за сватбата, го приемаше като шега. Но, за бога, сватба с повече от четиристотин гости в църквата на Пирфорд не е никаква шега, нали?

— Определено.

— Е, мисля, че най-накрая постигнах нещо — продължи Ангъс като на себе си. Успях да го вбеся. И... кой знае, може би да го накарам да се замисли...

Мълчаливо отпих от уискито.

— Мел... — погледна ме Ангъс, — мога ли да те попитам нещо?

Имаше нещо в настойчивия му поглед или може би в тона му, което ме притесни.

— Казвай...

— Защо се разплака?

Ха сега де.

— Моля те... Сериозно те питам.

— Не знам... Не обичам напрегнатите ситуации... Само ако можеше хората да разрешават недоразуменията си по някакъв... по-нормален начин... Без да се настройват един срещу друг... Пак ли говоря безсмислици?

— Не — меко каза Ангъс. — Спокойно. Не говориш безсмислици. Знам какво имаш предвид. Но не се безпокой за нас с Фрейзър. Ние сме братя. Кръвта вода не става и тъй нататък... Още утре ще му се обадя и всичко ще се оправи.

Поклатих със съмнение глава, но вече наистина се чувствах малко по-добре. Изведнъж усетих, че ме наляга страшна умора... Очите ми се затваряха.

— Как смяташ да се прибереш? — попита Ангъс.

Истината беше, че изобщо не бях помислила за това. Нямах никакво желание да се прибирам, а само да се сгуша тук, край огъня, с глава на рамото на Ангъс и да заспя... Разбира се, нищо такова не казах.

— Не мога да си позволя да взема такси... Май ще е най-добре да се обадя на Алекс и да го помоля де дойде да ме вземе с колата на Чарли.

Ангъс ми подаде мобилния си телефон.

— Ало? — чух след малко гласа на Чарли.

— Там ли е Алекс?

— Ъ?... Какво?

— Чарли, обажда се Мелани. Моля те, дай ми Алекс.

— Ъ... Не знам дали... Аз току-що влизам... Трябва да проверя...

Поклатих глава. Това момче се объркваше все повече с всеки изминал ден.

В слушалката се чу някакво неясно шумолене, нечий шепот и най-после се обади Алекс.

— Ало? Мелани, ти ли си? — звучеше някак притеснен... или може би само така ми се стори. — Откъде се обаждаш?

— Алекс... изкълчих си глезена и не мога да стъпвам. Би ли могъл да дойдеш да ме вземеш?

— Ъ... Аз... Откъде?

Какво им ставаше на всички?

— От Камден.

— От Камден?! Мили боже... Бебчо, не можеш ли да вземеш такси?

— Не мога да си го позволя — обясних търпеливо. — Иначе изобщо нямаше да те безпокоя... Виж, наистина имам нужда от помощта ти, не е просто прищявка.

— Знам, съкровище, но ме сварваш... в много лош момент.

— Така ли?

— Ами... виж... събрали сме се тук с приятели и съм си пийнал, нали разбираш?

— Не, Алекс. Мисля, че просто не ти се разкарва чак до тук, нали така?

— Бебчо, ако имаше начин, честна дума, веднага щях да...

Но просто ми е невъзможно, разбери ме. Защо все пак не вземеш едно такси, а аз утре ще дойда да те видя, обещавам.

Затворих му.

Ангъс мълчеше и не смееше да ме погледне. Преборих се с желанието да заплача и казах само:

— Да върви по дяволите...

— И аз си го мислех. Хайде, ставай, ще те закарам у вас.

— Ти?!

— Нали знаеш, че съм призван да помагам на дами, изпаднали в беда?

— Ах, да, как можах да забравя?! Ангъс, Червенокосия рицар.

— На вашите услуги, прекрасна лейди.

Погледите ни се срещнаха и в неговия прочетох нещо, което накара сърцето ми да забие по-учестено. Ангъс приближи лице към моето. И изведнъж... се отпуснах на изкълчения си крак и се превих от болка.

— Ай... ай... ай... ай! — Всичко се завъртя пред очите ми.

Когато отново дойдох на себе си, мигът беше отлетял безвъзвратно.

— Горкичката... — загрижено се наведе над мен Ангъс. — Ако искаш, да минем първо през болницата?

— Не, ще се оправя, но... ах... как боли само, проклетият глезен! Идеше ми да вия от болка.

Искам само да си легна и да заспя час по-скоро...

Ангъс поръча такси и час по-късно вече си бях у дома, бях изпила няколко аспирина и лежах в леглото, завита от грижовните ръце на Ангъс.

12.

За съжаление, на сутринта състоянието ми значително се беше подобрило, глезенът едва ме наболяваше и нямах никакво оправдание да не ида на работа.

Реших да си направя бъркани яйца — закуска, която напълно отговаряше на обърканото ми душевно състояние.

— Линда, искаш ли бъркани яйца? — провикнах се.

Тя надникна в кухнята още сънена, но като ме видя около печката, се разсъни окончателно.

Чувствах се настроена за приятелски разговор.

— Е, Линда, как я караш там, в банката?

— В банката?

— Ти не работеше ли в банка?

— Не. В застрахователна компания.

— Да де... И как вървят нещата при тебе?

— Нормално.

Отпих от чая си, като се чудех каква тема да подхвана.

— Апартаментът ще ми трябва за уикенда — каза изведнъж Линда.

— Тоест... искаш да се разкарам нанякъде?

— Само за уикенда.

— Ясно. Няма никакъв проблем — казах безгрижно. Това беше уикендът на сватбата, така че и бездруго щях да отсъствам.

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

Тази жена все повече ме озадачаваше.

— Какво си намислила? — попитах я.

Тя само ме изгледа, сви рамене и излезе от стаята, без да благоволи да отговори. Страхотно, няма що.

Оставих й тигана от бърканите яйца. И без това вече закъснявах за работа.

На етажа се сблъсках със Стийв.

— Охо, в схватка ли пострада така? Приличаш на ветеран от войната.

— Позна, в схватка. Да беше видял обаче другия...

Отминах, накуцвайки, и се отправих към бюрото си. Изведнъж изпитах усещането за дежа ви и едва не разтърках очи. На бюрото ми се кипреше букет, близък на предишния, а Джейни подсмърчаше на съседното бюро.

— Какво има? — въздъхнах, като пъхнах цветята в кошчето.

— Мислех си, че са за мен... — изхълца Джейни.

— Искаш ли ги?

— Не, но... Ти дори не прочете картичката...

Свих рамене.

— Да ти кажа ли какво пише?

— Няма ли все пак да й хвърлиш един поглед?

Хвърлих й.

„Съжалявам за снощи, бебчо. Довечера ще мина да те взема.“

— Върви по дяволите... — промърморих и върнах картичката в кошчето.

Телефонът на бюрото ми звънна.

— Върви по дяволите — повторих мрачно, решена да не вдигам слушалката.

Тази сутрин телефонът звъня точно четиринайсет пъти. По едно време Джейни подхвърли плахо:

— Защо поне не включиш телефонния секретар?

Не я удостоих с отговор.

Към обяд в отдела влетя момичето от рецепцията.

— Мелани Пепър?

— Аз съм.

— Защо не вдигате телефона? Чакат ви на рецепцията. Велики боже!

— Мъж ли?

— Естествено.

— В такъв случай... можете ли да му кажете, че... съм заминала в командировка?

— Не може — троснато отвърна момичето.

— Моля ви...

— Елате вие да му го кажете!

Свих рамене. Този път нямаше да отстъпя и да се държа все едно нищо не се е случило. Щях да си му го върна, да му дам да разбере.

На рецепцията ме чакаше... Фрейзър. Четеше съобщенията на стената и изглеждаше доста напрегнат.

Едва не разтърках очи.

Промъкнах се тихо зад гърба му.

— Извинявай, че те откъсвам от приятното четиво, но какво търсиш тук?

Той примигна стреснато.

— Здравей, Мел. Ангъс ми каза къде мога да те намеря...

— Значи вече си говорите?

— Мел, можеш ли да ми отделиш малко време? Имам предвид, да излезем на обяд? Аз също работя наблизо и знам едно чудесно ресторантче...

— Да вървим — казах. — Благодаря ти за поканата.

Стийв тъкмо минаваше покрай нас.

— Стийв, моля те, би ли предал на Флави, че излизам на обяд?

— Заври си го... — сопна се Плъхчо.

— Взаимоотношенията ви са доста... неформални — забеляза Фрейзър.

— О, да — усмихнах се. — Направо сме като едно голямо семейство.

Италианското ресторантче беше зад ъгъла и ухаеше вълшебно. Поръчах си спагети карбонара, чесново хлебче, гъбена супа и чаша вино. Все пак снощи не бях вечеряла и щях да имам къде да побера всичко това.

— Как е кракът ти? Разбрах от Ангъс, че си го навехнала.

— Вече е по-добре, благодаря. А... за какво друго си говорихте с Ангъс, освен за глезена ми?

Фрейзър ме гледаше усмихнало как поглъщам чесновото хлебче.

— Виждам, че вече си във форма...

— Ти какво, дойде да провериш дали още мърдам ли?

Той се засмя.

— Нещо такова. Ангъс ме помоли, тъй като работя съвсем наблизо, в офиса на „Ксайлер“, сигурно го знаеш.

— Онази висока розова сграда ли? Разбира се. Значи така... Ангъс... Аз пък си помислих, че просто ти е хрумнало да се отбиеш и да ме поканиш на обяд... Но няма ли все пак да ми разкажеш как протече разговорът между вас?

— Сдобрихме се. Смяташ ли, че си в състояние да изядеш всичко това?

— Съмняваш ли се? Значи вече сте сдобрени?

— Да. Не е кой знае какво. Ние с него се караме през цялото време.

— Според него не е точно така...

— Как да не е? Откак се помня, все се спречкваме за нещо...

— Например — за момичета?

Фрейзър се усмихна.

— Виж, за това не се е случвало.

— Освен последния път?

— За теб ли?

Едва не се задавих със спагетите.

— Не, глупчо. Имах предвид Аманда. Ще ми разкажеш ли какво точно стана?

— Ами снощи, след като те е изпратил, Ангъс се върна и ми се извини. Всъщност... мисля, че се безпокоеше повече за теб, отколкото за мен.

— Хмм...

— И така, обеща повече да не ми се меси по въпроса за сватбата. Доволна ли си сега?

— А ти?

Фрейзър се усмихна.

— Разбирам загрижеността ви...

— И не ни мразиш?

— Разбира се, че не.

— Това е добре. Защото аз все пак продължавам да смятам, че не бива да се жениш за нея.

— Знам — тихо каза Фрейзър. — Чух касетата до края.

Подскочих.

— Така ли?

Той се подсмихна.

— И не ти се сърдя дори за онова, което каза за замъка...

— Че е само една купчина камъни?

— Да. Успях някак си да го преглътна.

Погледнах го в очите.

— Не се жени за нея, Фрейзър.

— Мел, с теб сме стари приятели... Брат ми обеща да спре, не започвай сега пък ти...

— Стари приятели сме, казваш? Независимо, че не сме се виждали, нито чували цели пет години?

Фрейзър разпери ръце.

— Ти не се обади след завършването. Просто... изчезна.

— Винаги съм ненавиждала сбогуванията.

Фрейзър си боцна от спагетите ми.

— Хей! Не те ли хранят вкъщи?

— С пет милиграма мазнини седмично не се издържа лесно...

— Заповядай, вземи си още. Само се шегувах...

„Правя го винаги, когато съм нервна“, ми се искаше да добавя, но нали Фрейзър твърдеше, че сме стари приятели? Би трябвало да ме познава.

Освен това, винаги когато някой ми е симпатичен или просто ми стане мъчно за него, изпитвам желание да го нахраня. Психолозите може би биха намерили някакво обяснение за това. А може би разрешението на загадката беше майка ми, запретила ръкави в кухнята, с неизменната готварска престилка.

Може да бях ужасна домакиня, но наследствеността рано или късно си казва думата.

— Заповядайте някой път на вечеря — чух се да казвам.

— Ти какво? Да не се притесни за физическото ми оцеляване?

Засмях се.

— Отдавна се канех да организирам една вечеря...

— Кого смяташ да поканиш?

— Ами... — Ха сега де. — Ти си почетният гост, ти кажи. — Измъкнах се.

— Не, ти сериозно ли?

— Съвсем.

— Тогава... разбира се, Ангъс, Аманда...

Разбира се.

— ... и ако може, Наш, един приятел, който най-вероятно ще кумува, тъй като Маклахън би отбой...

— След ергенското парти ли?

Фрейзър мрачно кимна.

— В такъв случай обаче Аманда ще иска и някоя от шаферките да дойде...

— Ехей... Къде ще му излезе краят?

— Извинявай — сепна се Фрейзър. — Мислех, че става въпрос за повечко хора, но ако искаш да сме в тесен кръг...

— Не, не, нека дойде и шаферката. Но... ако може, нека да е Муки.

— За мен е все едно — сви рамене Фрейзър. — Аз и бездруго не ги различавам. Защо пък точно тя?

— Ей така. Стана ми симпатична...

— Разбирам. Да не би случайно да е онази, която звучеше в края на записа?

— Точно тя.

Фрейзър ме погледна усмихнато.

— Пак си помисли... Сигурна ли си, че искаш да се подложиш на всичко това?

— Имаш предвид — да напазарувам и да сготвя вечеря за шестима? Какво толкова?

— Много мило от твоя страна, че реши да ни поканиш.

Усмихнах се.

— За мен е удоволствие.

Фрейзър помълча и след малко изведнъж каза:

— Мел, мога ли да те попитам нещо?

О, не, определено не обичах този тип въпроси.

— Давай...

— Просто от любопитство... има ли нещо между теб и Ангъс?

Реакцията ми беше мигновена.

— Абсолютно нищо!

Фрейзър кимна.

— И той така казва. Кое то ме кара да си мисля...

— Божичко, всички ли в наши дни разбират от психология?

— Хейде, Мел... На мен можеш да кажеш...

— Няма нищо за казване. Освен това имам сериозен приятел.

— Който според Ангъс е леке.

— Ангъс може да си запази мнението за себе си — свих рамене, засегната заради Алекс.

Фрейзър се усмихна.

— И аз това му повтарям непрекъснато, но той, който знае защо, се мисли за последна инстанция по тези въпроси. Но да оставим настрана твоя... сериозен приятел. Кажете, какво мислите за брат ми?

— За Ангъс ли?

— Да.

— Защо? Той какво ти е казал?

— Нищо.

— В такъв случай не очаквай да чуеш от мен нещо повече.

— Значи все пак има нещо?

— О, не, не, за бога!

— Ясно... — усмихнало ме погледна Фрейзър.

— Нищо не ти е ясно! — сопнах му се. — Що за психолози сте се извъдили в тая фамилия?! Ако искаш да знаеш, в момента дори аз самата не съм наясно със себе си! Всичко е толкова объркано... Всеки излиза не с този, с когото трябва... Алекс понякога ме влудява, но същото може да се каже и за брат ти — в други случаи. Така че най-добре всеки да си гледа собствените работи и да не си пъха носа в чуждите.

Фрейзър, който досега ме беше слушал много внимателно, само кимна.

— Съгласен съм с теб.

— Значи... ти черпиш. По случай приближаващия щастлив поврат в живота ти.

— Май е редно ти да почерпиш — смигна Фрейзър. — Задето заедно с брат ми се опита да провалиш приближаващия щастлив поврат в живота ми.

— И все пак ти предложи да излезем на обяд, така че е редно ти да почерпиш — не се предавах.

— Редно е ти да почерпиш като компенсация за удара под кръста, който ми нанесохте снощи, при това — от засада, и то в собствената ми къща.

— Редно е ти да почерпиш, защото ме домъкна тук и започна да ми задаваш неудобни въпроси от личен характер.

Той се засмя.

— Не мислиш ли, че някой друг пръв започнала се меси в проблемите от личен характер?

— Ти ще почерпиш — казах тихичко, изваждайки последния си, съкрушителен довод, — защото портмонето ми остана в службата.

Фрейзър се усмихна.

— За мен ще е удоволствие.

— Тъкмо ще видя пише ли „лорд“ на кредитната ти карта — подхвърлих. — А следващия път е мой ред.

След малко излязохме от ресторанта и бавно поехме надолу по улицата.

— Благодаря ти, че ме изведе на обяд — казах.

— Можеш да благодариш на Ангъс — идеята беше негова. Той май много си пада по теб... — Фрейзър ме изгледа закачливо.

— Престани — заплаших го.

— Или какво? Ще има отмъщение?

Свих рамене.

— Не се налага. Ще си получиш наказанието през следващите петдесет-шейсет години от живота си.

Това трябваше да прозвучи като шега и, слава богу, Фрейзър го прие така.

Прибрах се в офиса в значително по-добро настроение, отколкото бях сутринта и изобщо от доста време насам.

На телефонния ми секретар бяха оставени цели дванайсет съобщения — отново рекорд. Лошото беше само, че до голяма степен се повтаряха — извиненията на Алекс се редуваха с настойчиви опити на момичето от рецепцията да установи контакт с мен. Имаше и едно обаждане от Фран. В мига, в който чух гласа ѝ, се сепнах: Божичко, ами че аз изобщо не бях я включила в списъка на поканените у дома на вечеря. Как можах да я забравя?! Разбира се, че непременно трябваше да дойде, само че дотук вече бяхме шестима, без да броим Алекс. Да не говорим, че беше редно да покана и Линда, въпреки че вероятността да откаже беше твърде голяма. Въздъхнах. В каква авантюра се бях впуснала? Та в целия апартамент имаше всичко на всичко пет стола, и то от най-различен калибър. Може би все пак беше по-разумно да не

каня Фран и дори изобщо да не й споменавам за тази вечеря, въпреки че досега я бях държала в течение на всяка своя стъпка. Но как щях да премълча такова важно събитие? Та Фран ми беше като сестра, дори повече от сестра. Все щяхме да се сместим някак си... Или пък евентуално можех да се опитам да убедя Аманда да не кани Муки...

Прехапах устни. Едва сега осъзнавах с какво се бях нагърбила. Освен това... да стотвиш тържествена вечеря за седем души не беше шега работа. Дори за една добра домакиня. А моите кулинарни умения се изчерпваха със забъркването на яйца. Защо си бях въобразила, че само доброто желание е достатъчно? Едно е да нахраниш гладника Алекс, който беше в състояние да яде и сурови попови лъжички, и съвсем друго — да впечатлиш с изискано меню претенциозна гостенка като Аманда. Олеле... Ето докъде ме беше довело едно импулсивно решение.

Реших да позвъня на Ангъс и да го скастрия за отстъплението от позициите. За съжаление не го намерих в офиса. Много исках да го чуя и нямах търпение телефонът отново да звънне, което той не закъсня да стори. Беше Алекс — за пореден път. Имаше дни, седмици, месеци, когато бих дала всичко, за да ми звънне, но този път дори не се зарадвах да го чуя.

— Още ли се сърдиш за снощи, бебчо? Моля те, не се цупи! Така се бяхме подредили... Седнахме с момчетата на по чашка и... нали се сещаш? Вярно че може би трябваше да ти изпратя такси, но просто... не се сетих. Много извинявай.

— За пореден път доказва, че си егоист, Алекс — въздъхнах уморено. — Срамувах се заради теб.

— Срамувала си се заради мен? С кого беше снощи?

— С приятели... Имали значение? С Ангъс, с Фран... Отидохме у Фрейзър да му пуснем записа.

— С Фран?

— Да. Защо? — бях изрекла лъжата, без да се замисля, може би защото ми беше неловко да обяснявам, че сме били двамата с Ангъс.

— Просто питам... Стори ми се, че снощи я зърнах в метрото, но сигурно съм се припознал...

Ядосах се сама на себе си. Една лъжа водеше след себе си втора.

— Тоест... исках да кажа, с Ходи. Фран не дойде. — Оплетох се като пиле в кълчища, но се надявах да съм загладила положението.

— Аха... И значи тримата ходихте у Фрейзър?

— Точно така. А на връщане се случи онова... Стъпих накриво и...

— Съжалявам, бебчо... как си сега? Боли ли те още?

— Малко, но не е там въпросът. Честно казано, дойде ми до гуша да ти прощавам за едно или друго... Вече взе да ми писва.

В този момент осъзнах, че Джейни и Стийв от двете ми страни попиват всяка изречена от мен дума. Какво пък... чудо голямо.

— Не съм сигурна, че искам това да продължава — чух се да казвам.

В този миг почувствах в себе си онази празнота, от която лъхаше смразяващ хлад — усещане, което вече ми беше познато.

— Бебчо, мисля, че трябва да се видим... Това не е разговор за телефон — Алекс се беше стреснал не на шега и определено беше разстроен, но едва ли беше очаквал, че търпението ми е безкрайно.

— Добре тогава, пак ще поговорим. Някой друг път...

— Когато кажеш. Искаш ли да дойда да те взема от работа? Ще седнем да хапнем някъде и...

Някаква ръка като че ли ме беше стиснала за гърлото. Какво ми ставаше? Само преди няколко минути бях безкрайно далеч от мисълта да скъсам с Алекс, а ето че сама бях повела разговора натам. Дали в крайна сметка не бях осъзнала, че не мога да го променя, а не мога и да се примиря с егоизма му? И все пак случилото се беше неочаквано и за самата мене. Усещах, че треперя като в треска.

— Мини, ако искаш — отвърнах без особен ентусиазъм. Този разговор беше неизбежен и трябваше да го проведем рано или късно.

Оставих слушалката и вперих немиждащ поглед пред себе си.

— Той... да не би да скъса с теб? — промълви Джейни.

— Не — троснато отвърнах. — По-скоро аз току-що скъсах с него. Или поне... нещата отиват натам.

Джейни зяпна.

— Но защо?

— Защото е долен кучи син, който мисли само за себе си.

Изражението на Джейни не се промени. Гледаше ме, като че ли вижда същество от друга планета.

— Джейни — попитах, — досега зарязвала ли си някого?

Тя поклати отрицателно глава.

— Добре... А какво би те накарало да скъсаш с някого?

Тя сви рамене, окончателно объркана. Очевидно винаги я беше занимавал по-скоро противоположният проблем — как да задържи този или онзи мъж. Едва ли щеше да ме разбере.

Затова реших да сменя тактиката.

— Спокойно, имам си резерва.

Тя съвсем се ококори. Какво ли си мислеше — защо животът е устроен толкова несправедливо?

Плъхчо не вземаше участие в този типично „женски“ разговор, а само пренебрежително изсумтяваше от време на време.

Най-после се обърнах към него:

— Кажи, Стийв, а ти бил ли си някога зарязван?

— Глупости! — отвърна незабавно той, като при това се изчерви до мозъка на костите.

— А... изобщо някога имал ли си приятелка? — попитах кротко.

— Я се разкарай!

— Само питам... Щом работиш в този отдел, нищо чудно и ти като нас да имаш някакви проблеми от интимен характер. Разбираемо е — я погледни само цвета на стените — това не може да не се отрази върху психиката ти...

Плъхчо понечи да отговори нещо, но се отказа и само махна с ръка.

Почувствах се малко по-добре, но не се гордеех със себе си. Да, определено изживях лош период, но, по дяволите, той все някога трябваше да свърши!

Имах чувството, че месеци от живота ми са отишли на вятъра, изгубени в копнежи по Алекс, хвъркнали като дим... А междувременно годинките си течаха, минаваха и заминаваха... Най-лошото беше, че се чувствах разцентрирована, изгубила посоката, като малко момиченце, залутано в гората. Имах нужда някой да ме хване за ръка и да ми каже: „Насам, скъпа... Бедите ти свършиха. Спасена си.“

Понякога в такива моменти ми стигаше само да се чуя с Фран. Вдигнах слушалката и ѝ позвъних.

— Знаеш ли, реших да скъсам с Алекс — започнах направо с голямата новина.

— Защо?!

— Какво значи „защо“? Точно на теб ли трябва да обяснявам!? Говорим за Алекс, който според теб винаги е бил „жалък мухльо“ и „скапан кучи син“.

— Кое то обаче не ти пречеше да си влюбена в него. Как така изведнъж реши да скъсате?

— Може би решението ми е назрявало постепенно и последната капка е преляла чашата, кой знае... Снощи му позвъних и го помолих да дойде да ме вземе — бях си изкълчила крака и имах нужда от помощ, но той изобщо не си направи труда... Оправда се, че били седнали на чашка с приятели и вече си бил пийнал, но аз си мисля, че просто го мързеше. Както обикновено. Истината е, че изобщо не го е грижа за мен.

— Хайде, Мел, знаеш, че това не е вярно.

— Откога се превърна в защитничка на Алекс?!

— Добре, искаш ли наистина да знаеш какво мисля? Започнала си, доведи нещата докрай, тегли шута на Алекс и се хвани с някой от братята Макконалд — те са точно твой тип и с който и да било от тях ще си много по-щастлива... Доволна ли си сега?

— Как така „с който и да било от тях“? Много добре знаеш, че само единият е свободен...

— Ето на. Това все пак е нещо.

— Какви ги дрънкаш, Фран? В момента изобщо не ми помагаш, знаеш ли?

— Не знам какво очакваше да чуеш, Мел, но аз ти говоря напълно сериозно. След като сама си стигнала до извода, че трябва да зарежеш Алекс, давай, направи го! Та ти дори вече не си сигурна дали още го обичаш — какво чакаш тогава? На света има толкова свестни момчета...

— Само че аз съм една страхливка...

— Точно затова сега е моментът — вече си направила първата крачка.

Въздъгнах.

— Не знам... Разбрахме се да се видим и да поговорим... След това пак ще ти звънна. Господи... направо не съм на себе си.

— Кураж, Мел!

— Ще имам нужда...

Денят ми се стори двойно по-дълъг от обикновено. Опитвах се да събера мислите си, но безуспешно. Сърцето ми сякаш препускаше и направо не ме свърташе на едно място. Една-единствена мисъл ангажираше съзнанието ми — не можех да си представя живота без Алекс. Наистина не можех. Но вече бях наясно, че не искам и занапред да продължава така.

Спомените нахлуваха хаотично, преплитаха се, един най-неочаквано изместваше друг. Главата ми сякаш щеше да се пръсне. Виждах пред себе си лицето на Алекс — такова, каквото беше, когато ми казваше, че ме обича — и кръвта бясно пулсираше в слепоочията ми. И в същото време се питах — ако наистина ме обичаше, защо толкова често нищо в държанието му не го показваше? Извиненията му вече не ми бяха достатъчни, дори разкаянието му не ми се струваше искрено.

Мислите ме задушаваха. Може би, ако можех поне да крача напред-назад, щеше малко да ми олекне и часовете до вечерта нямаше да се влачат толкова тягостно.

— Горещата глава — смигна ми Стийв. — Не го преживявай предварително. Нищо не се знае...

— Точно неизвестността ме измъчва — отвърнах. — Бих искала този разговор да е вече зад гърба ми...

— Ще се справиш — убедено заяви Стийв. — Ти си мъжко момиче.

Най-после работният ден приключи. Слава богу! Вече си мислех, че този момент никога няма да настъпи. Изхвърчах на улицата. С Алекс имаме среща в един бар малко по-надолу и когато пристигнах, той вече беше там и ме чакаше.

Беше с гръб към мен, облечен в старото кожено яке, и седеше умислен пред чаша бира. Раменете му бяха отпуснати и от цялата му фигура се излъчваше отчаяние. Сърцето ми заби. Прииска ми се да изтичам, да зароя лице в косата му и да обвия ръце около него, но се сдържах. Тази вечер бях решила да не допускам никакви прояви на слабост.

Алекс изведнъж се извърна и срещна погледа ми. Спусна се към мен, протегнал ръце, и ме стисна в прегръдките си. Отпуснах се, затворих очи и дадох воля на сълзите си.

Не зная колко време останахме така, но най-после Алекс каза:

— Моля те, не ме оставяй. Моля те.

— Но докога ще продължаваш да се отнасяш с мен така?

— Няма вече. Обещавам.

Погледнах го. Имаше измъчен вид и беше смъртноблед.

Поклатих глава.

— Даваш ли си сметка за кой път говорим едни и същи неща? Докога ти ще се издънваш, а аз ще прощавам?

Той ме прегърна през рамо.

— Ела да поседнем... Ще пийнеш ли нещо?

— Едно кафе.

Алекс отиде да го донесе, а аз стоях, без да помръдвам, загледана пред себе си.

След малко Алекс се върна с кафето и седна срещу мен. И двамата мълчахме.

Най-после преглътнах тежко и казах онова, което се боях, че никога няма да посмея да изрека. Докато говорех, гледах Алекс в очите и като че ли изпитвах нужда бурно да ме увери, че се лъжа, че сме създадени един за друг и връзката ни има шанс. Очаквах изблик на чувства, който да стопи ледовете между нас и да прогони страховете ми.

— Алекс... мисля, че повече не бива да се виждаме... Поне известно време...

Външно Алекс остана спокоен, но гласът му звучеше умолително.

— Недей, Мел, моля те. Не ми причинявай това!

Преглътнах сълзите и продължих по-твърдо:

— И защо? Можеш ли да ми изтъкнеш една-единствена причина? Да ме убедиш, че връзката ни заслужава още един шанс? Само за да получа след някой и друг ден поредния шамар в лицето?

— Имаш предвид това, че бях прекалено пиян, за да дойда да те взема миналата вечер, нали? Но не можеш само заради това да сложиш край на всичко...

— Мислиш, че е само заради това? Да ти припомня ли много други случаи, когато си обиждал мои приятели с държанието си, когато си ме пренебрегвал, когато си ме наранявал?

Той се пресегна и взе ръката ми в своята.

— Мел... трябва да ти кажа нещо... Не знам как да ти го кажа, но ако това ще промени нещата...

— Ако ще ги промени, си струва да опиташ.

— Добре тогава... Ето какво... Не ме взеха в музикалната компания... Толкова се надяхах, а и онзи приятел беше обещал да помогне, но сега дори не вдига телефона и изобщо не мога да вляза във връзка с него... Виждаш ли, всичко се изплъзва изпод краката ми... На двайсет и девет години съм, а какво съм постигнал? — той махна с ръка и горчиво се усмихна. — Никога за нищо не ме е бивало, никога нищо не съм успявал да доведа докрай... Ти си единственото хубаво нещо в целия ми скапан живот... Единственото, което ме държи на повърхността. Мислиш ли, че не съм се питал защо постъпвам така с теб? Защо създавам впечатлението, че изобщо не мога да те оценя? И знаеш ли, когато потърсих отговора на подсъзнателно ниво, стигнах до извода, че се опитвам да те отблъсна, защото си мисля, че не те заслужавам, страхувам се, че не би могла да ме обичаш, и колкото и доказателства да ми даваш, все не ми стигат, затова непрекъснато те предизвиквам, за да получа нови... Абсурдно ли ти звучи?

— Честно казано, да.

— Съжалявам, че мислиш така... — наведе глава Алекс, като въртеше в ръце празната си чаша.

— Наистина не разбирам защо, след като живееш с чувството, че си обърнал живота си, се чувстваш длъжен да съсипваш и моя, само за да получиш доказателство, че те обичам.

— Знам... Знам... Права си. Непростимо е... Точно затова се опитвам да си изясня нещата за себе си. Уверявам те, ти си последният човек на света, когото бих искал да нараня, и въпреки това все така се получава — като че ли независимо от мен. Ужасно е... Но аз съм слаб, а ти си силна, аз се лутам, а ти си стъпила здраво на краката си...

— Не е вярно!

— ... аз още търся призванието си, а ти тежиш на мястото си...

— Глупости!

Алекс прекъсна излиянието си и ме погледна учудено.

— Добре... дори и да не е точно така, опитвам се да кажа, че твоят живот тече в определено русло, в него има известна стабилност и затова ти като че ли не се нуждаеш от мен, колкото аз от теб. Ето защо непрекъснато се опитвам да привлека вниманието ти. И в същото време те отблъсквам с постъпките си, като че ли се опитвам да те предупредя, че не те заслужавам... Предполагам, че това е обяснението.

— След като толкова държиш на мен, защо веднъж не помисли как се чувствам аз? Не ти ли мина през ума, че може би и аз се нуждаю от подкрепата ти? Например снощи...

— Напротив... — въздъхна Алекс. — Напротив. Цяла вечер не ми излизаше от главата. Точно тогава се опитах да преосмисля връзката ни.

— И не стигна ли до извода, че си безчувствено, егоистично прасе?

— Моля те, Мел... Всичко това е просто защото се боя... от дълбочината на чувствата си. Повече от всичко искам да бъда с теб, но се боя да повярвам в себе си...

Слушах го с присвити очи.

— Вече няма да се поддавам на своята слабост, на саморазрушителните си чувства...

— Няма ли?

— Уверявам те.

Той нервно въртеше в ръце чашката си.

— Не. Крайно време е да се взема в ръце, да хвана юздите на живота си. И... ако не ме мразиш толкова, колкото самият аз се мразя в момента, ако си в състояние още веднъж да ми подадеш ръка, въпреки че по-скоро заслужавам да ми обърнеш гръб, то, кой знае, може би... бихме могли да опитаме отново? Не мислиш ли? Може би дори е време да преминем към нов етап — да заживеем под един покрив, само двамата. Това може да се окаже здравословно за връзката ни.

Той отметна косите от челото си и ме погледна с надежда.

Това се наричаше изненада. Най-после доживях да го чуя, но можех ли да вярвам на ушите си?

— Мисля, че това, което в момента ни липсва, е пълноценното общуване — продължаваше Алекс. — Все бързаме за някъде, все тичаме да решаваме някакви чужди проблеми... Имаме нужда от по-

голяма близост, от малко време за самите нас. Откак се преместих във Фулъм, се виждаме толкова рядко...

— И по чия вина? — не се сдържах. — На теб ти хрумна тази „велика“ идея.

— Беше свързано със стремежа ми да открия собствената си идентичност... Освен това не исках да прищипвам нещата. Но вече знам, че ти беше права. И съм готов да се обвържа. Нека поне да опитаме, а? Какво ще кажеш? Още след Коледа.

Наведох глава и видях, че кракът му играеше неспокойно, като на конните залагания — сигурен признак, че моментът е решаващ. Изведнъж изпитах прилив на съчувствие към него, въпреки че бях си казала — никакво размекване.

— Изненадваш ме — казах най-после. — Толкова ме изненадваш, че направо не знам какво да кажа... Да не би през цялото време да съм излизала с лошия ти двойник?

Той се засмя.

— Може и така да се каже. Оpozнала си тъмната ми страна. Дай ми възможност да ти разкрия и другата.

Седях срещу него, забила поглед в покривката, и ушите ми горяха. Изобщо не бях подготвена за това развитие на нещата. Бях свикнала да понасям удари и да разчитам сигналите за приближаваща опасност. В моя свят дори фразата „Трябва да поговорим“ се тълкуваше като „Време е да си кажем, че пътищата ни се разделят“.

Интересно, как ли реагираха другите жени в подобна ситуация — „практичните“ като Аманда, красавиците като Лили? Изпадаха ли изобщо в подобни ситуации? Бих искала да знам. Не че това щеше да ми помогне особено. В какво ли се изразяваше за тях извинението? Как ли се измерваше прошката?

— Можеш... да не ми даваш отговор още сега, на минутата — опита се да ме извади от затруднението Алекс.

— Така ли?

— Разбира се. Помисли си... Не искам да те насилвам.

Гледай ти. Как се бяха обърнали нещата...

— Въпреки че няма да имам и миг покой, докато не получа отговора ти — усмихна се Алекс.

— Така ти се пада.

Той стана и отиде да донесе още кафе. Поклатих глава, загледана след него.

В гърдите ми, на мястото на ледената пустота, лека-полека започваше да нахлува радост. Мечтаните неделни следобеди, закуската в леглото, боят с възглавници, разговорите по цели нощи може би не бяха безвъзвратно изгубени илюзии. Завръщането ми в къщи, готвенето, пазаруването отново щяха да имат смисъл... Щяхме да правим покупки неща заедно... О, божичко! Най-после щяхме да заживеем като нормална двойка! Колкото и банално и еснафско да изглеждаше това на някои, на мен тази идея, защо да си кривя душата, ми харесваше!

Алекс чакаше да приготвят кафетата и барабанеше с пръсти по бара. Горкичкият, какво ли му беше струвало да ми зададе този въпрос? Моят принц бродяга се завръщаше при мен. Душата ми ликуваше. Представях си реакцията на Чарли и на Аманда... Какви очи щяха да ококорят само!

Дори срещата с родителите му не ме плашеше. Щях да я приема като доказателство, че нещата между нас са навлезли в нова фаза.

А колкото до това, къде щяхме да отидем... Винаги щеше да се намери гнезденце, което да ни приюти. Поне на първо време, докато си стъпим на краката. Нашето любовно гнездо... Вече се виждах мислено да избирам плата за завесите.

Алекс се върна и седна срещу мен.

— Мел... моля те, кажи ми, че вече си представяш квартирата ни...

— Да не си луд? Ти как си го представяш — хоп! — и се хвърляш с главата напред... Това е сериозна стъпка и трябва първо да се обмисли.

— Какво има толкова да му мислим, бебчо? Не сме решили да се женим, я! Хайде, не ти ли е забавно да опитаме час по-скоро? Ще бъда примерен, обещавам — никакво ръгби, никакви събирания с Чарли и момчетата... Ще бъда на твое разположение по двайсет и четири часа в денонощието! Какво ще кажеш, а? Много жени биха ти завидели...

— Много хубаво не е на хубаво... — поклатих глава. — Знам ли какъв акъл ще ти дойде утре?

Алекс въздъхна.

— Защо просто не повярваш в добрите ми намерения и... да видим какво ще се получи. После, ако искаш, ме качи на бесилото, но не ме заклеявай предварително...

— Свалих рамене.

— Какво пък... Не тръгвам с голяма кошница, тъй че най-много да остана приятно изненадана.

Алекс подскочи.

— Тя каза „да“! Хора, тя каза „да“!

Успяхме да привлечем вниманието на всички, но тъй като посетителите в бара бяха англичани, а не американци, бурни радостни възгласи не се чуха. Задоволиха се само да ни изгледат с любопитство.

През останалата част от вечерта си бъбрихме оживено и крояхме планове за бъдещето. Решихме да се спрем на някое уютно апартаментче в Северен Лондон. Голяма беше вероятността родителите на Алекс да ни подпомогнат финансово на първо време. Щях да предупредя Линда, че освобождавам стаята до два месеца, и още след Коледа започвахме да си търсим нещо подходящо. Идеше ми да затанцувам от радост! Имах чувството, че са ми поникнали крилца.

Прибрахме се в квартирата ми прегърнати и изкарахме една безсънна, лудешка нощ, за да отбележим новото начало.

Все пак не пропуснах да прошепна в ухото на Алекс, докато заспивахме, преплели тела:

— И не забравяй... Това е последният ти шанс! Следващ път няма да има.

— Знам, бебчо... — сънено промърмори той. — Знам. Бъди спокойна...

13.

Фран побесня, като научи новината. Досега не бях я виждала такава. Ходеше напред-назад и крещеше, че сама си съсипвам живота, че направо съм й паднала в очите, наричаше ме „мазохистка“, „бяла робиня“ и какво ли още не. Знаех какво изпитва и не й се сърдех, но и тя трябваше да се опита да ме разбере.

— Искаш ли да ти кажа за какво е всичко това? — най-последно ме изгледа тя. — Чарли му е бил дузпата и нашият симпатяга отново е останал без покрив над главата. Нещата имат съвсем прозаично обяснение.

Възмутих се.

— Откъде си толкова сигурна?

— С Чарли... имаме едно споразумение...

— С Чарли?! Нали каза, че няма да се виждате повече?!

— Казах...

— Но ти... Как можа?!

— Добре, признавам. Наруших принципите си — въздъхна Фран.

— А аз съм била мекушава?! Значи все пак отиде у тях? Алекс... там ли беше?

— Господи... Знаеш много добре, че пет пари не давам за Алекс.

— Чудесно. Аз пък не давам пет пари за Чарли. Ако искаш, се чукай със Стивън Хоукин, все ми е едно — избухнах на свой ред. — Как веднъж не се зарадва за мен, ами все гледаш да ми вгорчиш радостта?!

Тя поклати глава.

— Искаш ли да поговорим за това по-късно? Когато и двете се успокоим?

— Едва ли ще е по-различно...

— Тогава просто да оставим настрана тази тема, за да не се караме. А след шест месеца, когато си търсиш рамо, на което да поплачеш, аз ще съм насреща.

— Винаги трябва да стане твоето, нали, Фран?

— И почти винаги става. Въпреки че, повярвай ми, наистина бих искала този път да не изляза права.

След този разговор настроението ми изведнъж се вкисна и когато разбрах, че Ангъс ми е оставил съобщение на телефонния секретар, няхах никакво желание да му отговоря. Не исках дори да мисля за онази вечер — това само щеше да усложни нещата, тъй като имах чувството, че се бяхме сблизили повече, отколкото беше редно. Ангъс можеше да изтълкува това превратно и да реши, че му давам аванси. Освен това самата аз вече бях направила избора си, добър или лош, и не биваше да се раздвоявам.

Така че през следващите няколко дни продължих да не отговарям на обажданията на Ангъс и той, отначало озадачен от мълчанието ми, в крайна сметка явно си направи съответните изводи и престана да ми се обажда.

Може би щеше да ми липсва, ако си няхах толкова други грижи, които да ангажират съзнанието ми. Всъщност светът ми отново се въртеше около Алекс — обядвахме заедно, ходехме на кино, срещяхме се с приятели или просто се мотаехме нагоре-надолу... оглеждахме се за апартаментче по наш вкус, планирахме отдалеч какво ще правим през свободното си време... И в края на краищата неизменно се озовавахме у нас. Няхах нищо против това, но заради намеците на Фран един-два пъти го попитах дали не са си развалили отношенията с Чарли. Той се изсмя и ме увери, че няма нищо такова. Просто искал да заздравим връзката си, а за тази цел сме имали нужда от по-голяма близост. Така беше, не отричах.

И така, с нежелание се откъсвах от него, за да отида на работа, но знаех, че ще ме чака у дома като вярно куче. Това сгръвяше сърцето ми и разпръскваше всички съмнения.

Уведомих Линда, че напускам квартирата в двумесечен срок. Връчих ѝ съобщението, написано черно на бяло. Оказа се, че този факт я зарадва извънредно много — удостои ме с такава широка усмивка, че направо не повярвах на очите си.

С други думи, като че ли всичко най-после си идваше на мястото и животът бе станал по-поносим. Точно когато се бях успокоила

достатъчно, за да си го помисля, позвъни Аманда.

— Мел... Здравей, скъпа! Разбрах, че си решила да организиращ някаква вечеря... Много мило от твоя страна.

Вечерята! Божичко... Съвсем бях забравила за нея. Краката ми се подкосиха.

— ... За тази събота става въпрос, нали?

Олеле!

— Хм... Да. За тази събота.

— Поканих Муки, както си предложила. Радвам се, че двете сте си допаднали... Тя не е лошо момиче, въпреки че понякога е малко ексцентрична... Ще дойде и Наш, приятел на Фрейзър — той ще кумува, нали разбра? Съжалявам, че досега не ти се обадох, но Фрейзър винаги ми съобщава за тези неща в последния момент... Такъв си е, нали знаеш? Но няма какво да се прави. Пък и ти сигурно ще го защитиш както винаги — за Фрейзър или добро, или нищо — тя звънливо се засмя. — Трябва да съм си записала някъде адреса ти. В събота сме на линия. Някъде между осем и осем и половина, нали? Но ти... как така се реши? Направо ти се чудя. Готвенето никога не е било силната ти страна, пък и... къде ще ни побереш толкова хора? Но... ти си знаеш. Впрочем сигурна ли си, че наистина искаш и Ангъс да дойде? Добре си помисли. Ако е в типичното си „заядливо“ настроение, само ще ни развали вечерта. По-добре да поканим Чарли — той е далеч по-приятен за компания. Вярно ли е, че баща му притежавал коневъдна ферма? А, между другото, нали не става въпрос за официална вечеря?... Така си и мислех. Е, хайде, скъпа, да не ти отнемам от времето повече, ще се видим в събота. Чао!

Оставих слушалката замаяна. Отново бях изгубила контрол над събитията и реалността беше надвиснала като тъмен облак над главата ми.

И така, с какви факти разполагахме? Бях поканила на вечеря седем души, значителна част от които не можеха да се гледат и които не знаех къде ще побера, освен ако не седяха един върху друг.

Алекс намери, че идеята е страхотна, и изобщо не споделяше опасенията ми. Тъкмо сме щели да обявим решението си да започнем съвместен живот и да го полеем с приятели. Той очевидно не се стряскаше от факта, че компанията е доста разнородна, а колкото до приготвянето на вечерята — той щял да ми помогне, да не съм се

притеснявала. След това му изявление едва не разтърках очи — вече почти бях склонила да повярвам, че идеята за подмяна на съзнанието не е само фантасмагория на създателите на „Досиетата Хикс“.

Поканих дори и Линда — нямаше за кога да го отлагам. Тя ме изгледа, без да мигне.

— В събота вечер ли казваш?

Кимнах.

— Да... е дойдат няколко приятели — ще се видим, ще поприказваме... — Знаех какво може да й мине през главата и побързах да разсея евентуалните подозрения, като я уверих, че всичко ще е мирно и тихо.

— Но уговорката за другата събота и неделя остава, нали?

— Да, Линда, както сме се разбрали. Бъди спокойна.

Другата събота с Алекс щяхме да заминем за сватбата и да си наемем стая в хотел. Разбира се, можехме да отседнем при моите родители, но ситуацията беше неблагоприятна — приятелката ми се женеше, а аз „живеех в грях“. Майка ми нямаше да е очарована да се запознае с Алекс точно в този момент.

— Добре... — въздъхна тя. — Благодаря ти за поканата, Мелани. Ще гледам да дойда.

Побързах да си придам зарадван вид. Не знам дали Линда действително възнамеряваше да дойде на вечерята, но във всеки случай още на другия ден видях, че най-добросъвестно си беше отбелязала на календара: „Събота 8:00 ч Вечеря с Мелани.“

В петък вечер ми се обади Фран. Не се бяхме чували цяла седмица. Още й бях сърдита и тя го знаеше.

— Здравсти, Мел! — каза с толкова ведър тон, че моментално усетих напрежението й. Когато всичко беше нормално, звучеше нехайно, дори леко троснато. — Какви са плановете ти за събота и неделя?

— Хм... нищо особено. Ще излезем с Алекс, ще свърша едно-друго...

— Защото момчетата споменаха за някаква вечеря...

Прехапах устни. Знаех си, че нищо не може да остане скрито и Фран рано или късно ще научи. Е, сега ми оставаше само да се

измъкна по най-безболезнения начин. Което не беше лесно.

— А, да. Ти искаш ли да минеш насам? Ако нямаш други планове?

Затаих дъх в очакване на отговора й. Можеше да ми се обиди, при това с пълно право, но вместо това тя възкликна:

— О, да, непременно ще дойда!

Слава богу, беше ми се разминало. Фран дори обеща да дойде по-раничко, за да ми помогне в приготвянето на вечерята.

— Ставаме общо девет... — подхвърлих. — Нечетна бройка, но какво пък?

— Ако нямаш нищо против... можем да поканим и Чарли — за баланс.

— В никакъв случай! Ако ти трябва кавалер — Ангъс ще бъде на твое разположение. А колкото до Чарли... аз ли изпускам нещо, ти ли нещо премълчаваш?

— Имай търпение и ще научиш — увери ме Фран. — Значи ми преотстъпваш Ангъс, само и само за да му докажеш, че не се интересуваш от него и цялата вечер смяташ да го отбягваш, така ли?

— Нищо не искам да доказвам и никого не смятам да отбягвам — отвърнах, но не прозвучах особено убедително.

— Значи и аз нямам какво да ти разправам за Чарли.

— Не ти вярвам.

— Нито пък аз на теб. До утре!

От само себе си се разбираше, че ще напазаруваме заедно с Алекс. И бездруго скоро ни предстоеше да заживеем като истинска двойка — с общо домакинство, така че това щеше да бъде първа стъпка, нещо като генерална репетиция.

Трябваше да купим достатъчно продукти за „галавечерята“, както и свещи, цветя и, разбира се, вино. Една вечеря на свещи, в аристократичен полумрак, щеше да отвлече вниманието на гостите от невзрачната обстановка на разнокалибрението столове. Единият стол значително се извисяваше над останалите и удостоеният с честта да седи на него щеше да съзерцава компанията отвисоко, но какво да се прави. Събрахме една до друга две маси с различна височина и ги покрихме със старата найлонова покривка. Не беше най-доброто, което

можеше да се желае, но все пак беше нещо. Вече можехме да вървим да пазаруваме. Чакаше ни доста работа. Трябваше да изберем и сватбен подарък за Аманда и Фрейзър, вратовръзка и нов панталон за Алекс, а аз имах нужда от нова шапка.

Тръгвайки по магазините в една от съботите преди Коледа, вече знаехме какво ни очаква. Централен Лондон беше същински мравуняк, затова атакувахме „Слона“ — големия пазарен център в Южен Лондон — чудовищна яркорозова сграда в модернистичен стил, която силно наподобяваше робот, оплискан с ягодов шейк. Предлаганите тук стоки не бяха с най-високо качество, но поне бяха по джоба ни. Ако, разбира се, си направехме добре сметката.

В продължение на повече от час се лутахме между рафтовете с домакински стоки от първа необходимост с надеждата, че желаният подарък изведнъж ще изскочи пред нас и ще ни избоде очите. Най-после се отчаяхме. Алекс едва сдържаше прозявката си, но се мъчеше да не издаде отегчението си и дори храбро ми предложи да обиколим и горния етаж, току-виж...

Към два часа следобед напрежението ми започна да прераства в паника. Особено като си помислих, че приготвянето на лазанята ще ми отнеме доста време.

— Би трябвало да издадат наръчник „Какво би зарадвало обитателите на старинен замък“ — въздъхнах, докато оглеждах една ваза с изкуствени слънчогледи поне за трети път.

— Добре де, от какво имат нужда? — опита се да подходи от практичната страна на нещата Алекс.

— Ти сериозно ли?! От абсолютно нищо! Аманда има свръхмодерен тостер, електрическа изстисквачка за лимони и всичко, което фантазията на една домакиня може да си представи. Освен това разполага със сметка в „Хийл“ и личен дизайнер по интериора. Как ти звучи това, а? Ако наистина искам да я впечатля с подарък, трябва да пръсна такава сума, с каквата ще се сдобия само ако продам някой от органите си, а аз не съм готова на тази жертва.

— Успокой се, бебчо — засмя се Алекс. — Да видим тогава... какво би харесало на Фрейзър?

— Един „Геймбой“ със сигурност — отвърнах, почти без да се замисля.

Алекс плесна с ръце.

— Виждаш ли?! Ето това е!

— „Геймбой“?!

— Защо не? Колко хора, мислиш, ще се сетят за това?

— Май ние ще сме единствените...

— Още по-добре! Това се казва оригинален подарък.

Речено-сторено. Аз платих за подаръка, но това се подразбираше от само себе си — все пак Аманда и Фрейзър бяха мои приятели.

— Видя ли колко просто било?! — възкликна Алекс. — Какво е следващото в списъка?

Решихме да икономисаме вратовръзката и моята шапка, с което освен всичко си спестихме и време. Оттук нататък приключихме пазаруването много бързо — пакет замразена спаначена лазаня, няколко бутилки евтино червено вино и... почти всичко в списъка с покупките беше отменено.

— Виното... не е ли малко много? — попитах неуверено.

— Напротив. Все пак чакаме доста хора... Колко каза, че ще сме?

— С Фран ставаме девет... Не можех да не я покана — добавих бързо, тъй като ми се стори, че Алекс се намръщи.

— Че защо? Да не би да си вързана за нея? Ще видиш, че ще развали цялата вечер... Обади ѝ се и ѝ кажи, че събирането се отлага...

— Не мога да направя това! Защо винаги ми нареждате какво да правя?! И двамата сте ужасни! Повече няма да се застъпвам нито за единия, нито за другия!

— Слагаш ме под общ знаменател с нея?! Браво. Просто казвам каквото мисля. Според мен не е разумно Фран да идва довечера, но както искаш.

— Фран ще дойде. Вече е поканена. И няма да се заяжда с теб, изрично я помолих.

Алекс поклати глава.

— Не мислиш ли, че ставаме малко много?

— Стига, Алекс. Ще се сместим. Освен това е добре да има някой, който да затвори устата на Аманда, когато се наложи.

— Да, само твоята скъпоценна Фран има право да говори какво си иска, нали?

— Алекс, сега не е моментът да спорим... На опашката сме и всички ни слушат.

Алекс побърза да се съгласи с мен, тъй като очевидно в момента го занимаваше друга мисъл.

— Слушай, бибчо... Ще платиш ли ти сметката, тъй като в момента съм на червено...

— Няма ли поне да си я разделим? Взехме вино колкото за цяла рота, само защото ти настояваше...

— Ако искаш, ще върна няколко бутилки.

— Остави — магнах с ръка.

Алекс ме прегърна през рамо.

— Благодаря ти, бибчо. Ще се реванширам някой друг път. А за довечера... не се притеснявай. Сигурен съм, че всичко ще мине чудесно.

Необходимо ми беше цялото присъствие на духа, докато плащах огромната сметка, и когато най-после замъкнахме пакетите вкъщи, се чувствах капнала. Алекс ме прегърна разнежен и се опита да ме замъкне в спалнята, но този път му отказах най-категорично.

— Алекс... сега не ми е до това. До вечерта остават само няколко часа, а още нищо не е готово и направо не знам откъде да почна. По-добре ми помогни с нещо...

— Целият съм на твое разположение, бибчо. — Той игриво ме целуна по врата. — ... След секунда. Искam само да чуя резултата от футболните срещи.

— Алекс...

— Веднага се връщам, бибчо!

И той изтича в хола. След малко се върна, грабна една бутилка вино и отново изчезна.

— Само, моля те, внимавай! — извиках след него. После размислих и реших за по-сигурно да му прибера бутилката.

— Съжалявам, но нали си спомняш какво стана последния път...

— Всъщност нямам особени спомени — усмихна се той.

Линда, която тъкмо вадеше касетата с „Английския пациент“ от видеото, побърза да се прибере в стаята си и да ни остави насаме.

Времето напредваше. Върнах се в кухнята, налях си чаша вино, запретнах ръкави и извадих дъската за рязане. Чакаше ме дълга нощ.

Два часа по-късно в тенджерата на печката вреше някакъв сос, от челото ми се стичаше пот, а кухнята приличаше на бойно поле — цялата в домати пръски и парченца накълцано месо.

Когато отидох да помоля Алекс да ми помогне за плодовата салата, намерих го заспал пред телевизора. Не просто задрямал, а потънал в дълбок сън.

Линда сигурно се тъпчеше с шоколад в стаята си — за кураж.

Въздъхнах и се върнах в кухнята. Нямах никакво време.

В шест часа звънецът на входната врата звънна като на пожар и аз в първия миг загубих ума и дума, да не би да е някой подранил гост. Добре че се сетих за уговорката ни с Фран.

И наистина това беше тя. Стоеше на прага, поруменяла от студа, въоръжена с бутилка джин. Очите ѝ сияеха.

Поканих я в кухнята и налях на двете по чаша вино. След малко се появи и Алекс — очевидно звънецът го беше събудил, но имаше свеж и отпочинал вид. Дватамата с Фран се измериха с поглед, без да разменят нито дума, след което Алекс си наля чаша вино и ни остави, тъй като „само щял да ни се пречка“.

Фран поклати глава.

— Е, разказвай — подканих я, докато режех на ситно поредното киви.

Тя се впусна в ожесточено описание на спора си с „тъпата кокошка“ в магазина, но след като се уверих, че момичето не е откарано в спешно отделение, аз я прекъснах:

— Имах предвид... да ми разкажеш за Чарли. Как точно стоят нещата между вас?

Тя въздъхна и си взе шепа фъстъци.

— Непременно ли държиш да го чуеш?

Кимнах.

— Иначе оставаш без вечеря — заявих неумолимо.

Фран си доля още вино.

— Чарли е пълен мухльо.

— Това вече сме го слушали.

— Искаш да знаеш как се развиха събитията ли? Горкият съвсем се побърка и не ме остави на мира... докато не излязохме още веднъж.

— Нали точно това беше идеята — да се побърка — забелязах.
— Не биваше да отстъпваш.

— Знам. Не знам какво ми стана...

— Много просто. Той ти харесва.

— Глупости. Този устат перко?! Този...

— Харесва ти! Харесва ти! Много добре те познавам. Мен не можеш да заблудиш.

— Моля те, подай ми ножа.

Подадох ѝ го, без да се замисля.

— О, Фран! Добре, добре! Спирам...

Тя остави ножа на масата.

Алекс намина — колкото да си вземе шепа ядки.

— Момичета... какво така се умълчахте изведнъж? Кого оглозгахте до кости?

— Никого — отвърнах. — Потънали сме в работа, не виждаш ли?

— Аха... Значи е ставало дума за мен или за Чарли. Познах ли?

— Не сме обсъждали теб.

— Тц... тц... тц... — Той посегна отново към ядките, но Фран го перна по ръката.

— Не прекалявай...

Алекс само я измери с поглед, взе си купичката с ядки и се оттегли.

— А с него как стоят нещата? — кимна Фран по посока на вратата.

— Алекс си е все същият... Зрял... Отговорен...

— Ясно.

— Ще ми помогнеш ли за рулцата със съомга?

Фран въздъхна и напусна наблюдателницата си зад бар плота. После свали жилетката си. Отдолу беше с такъв разкошен тоалет в стила на трийсетте, че мигновено осъзнах цялата абсурдност на предложението си.

— Не, не, стой си там, да не се изцапаш... Грехота е да кълцаш шунка с такава рокля.

— Това е сценичният ми тоалет от „Мадам Елизабет“.

— Я се завърти!

Фран бавно се завъртя. Затаих дъх. Как бих искала и аз да можех да облека подобен тоалет, без да приличам на пухкаво, тромавичко петгодишно момиченце, накипрено с балетна рокличка. Мрачно занавивах рулцата. Наближаваше седем.

— Мислиш ли, че храната ще ни стигне?

— Шегуващ ли се?! Дори се чудя кой ще изяде всичко това. Аманда и Муки са на диета, нали не си забравила?

— Да, но момчетата... Фран, сетих се! Би ли прескочила до магазинчето отсреща за още една-две франзели?

— Смяташ ли, че ще се прибера здрава и читава?

— Ще пратя Алекс да те пази.

— Защо направо не отиде той?

— Защото ще се върне след три дни и ще каже, че си е купил нови въдичарски такъми. Алекс, моля те, ела за малко!

Той се появи и се стъписа, като видя Фран в пълния ѝ блясък.

— Би ли придружил Фран до магазинчето? Ще вземете две франзелки, а освен това и кафето е на свършване... Какво друго... Ах, да. Вземете и още няколко свещи — за всеки случай.

Свещите бях набучила в стари бутилки от вино — също като в студентските години.

— Май все пак ще отида сама — каза Фран, като видя физиономията на Алекс.

— И после мен ще ме гризе съвестта... Да ги нямаме такива! — избутах и двамата през вратата.

Господи, защо не можеха поне веднъж да се държат един с друг като пораснали, добре възпитани хора?

Така ми се искаше тази вечер всичко да е наред — толкова горещо го желях и бях положила толкова усилия. Отново се наведох над рулцата и започнах да майсторя украсата, прехапала език. След малко трябваше вече да слагам масата.

Половин час по-късно вече не бях толкова притеснена и дори си затананиках. Имах всички основания да се гордея със себе си. Дотук се бях справила доста добре, въпреки че имаше и критични моменти, когато едва не загубих присъствие на духа.

Влязох в хола с танцова стъпка и запалих всички свещи. Останах доволна от резултата — стаята загуби мизерния си делничен вид и по стените заиграха причудливи сенки. Кухнята може и да изглеждаше като след ядрен взрив, но тук бях успяла да постигна ако не изискана, то поне — артистична обстановка. Атмосферата напомняше малко на старите готически романи, от които те побиват тръпки, но какво пък?

Масата се клатеше и бях подпряла крака ѝ с няколко диска на Селин Дион. Започнах да нареждам купичките с ядки, когато изведнъж ми мина през ум, че Фран и Алекс всъщност отдавна вече трябваше да са тук. Магазинчето беше надве крачки.

Нещата все трябваше да имат някакво логично обяснение. Не биваше да се притеснявам, но не можех и да престана да ги мисля. С тези двамата човек никога не можеше да бъде спокоен. Ами ако Фран пак се беше спречкала с някоя продавачка и този път бяха повикали полиция? Ако Алекс я беше подразнил с нещо и се беше стигнало до бой? Ако...

Божичко, за малко да не чуя звънеца, въпреки че щеше да ми проглуши ушите. Спуснах се да отворя. На прага стояха Ангъс и Наш. Примигнах и за малко да хлопна вратата под носа им. Още нямаше седем и половина и изобщо не се бях привела в приличен вид. Стоях насреща им боса, по пижама, върху която бях нахлузила готварската престилка на Линда, цялата в петна. Косата ми беше разрошена като след схватка, което донякъде не беше далеч от истината.

Обзе ме паника. Ангъс и Наш бяха подрали с повече от половин час — този половин час, който смятах да отделя за себе си. И двамата бяха с костюми и изглеждаха като извадени от кутийка, а аз... Доплака ми се.

Двамата се спогледаха.

— Да не сме объркали нещо? Не ставаше ли въпрос за тази вечер?

— Здравейте, момчета! — опитах се да се усмихна. — Малко сте подрали, това е всичко...

Усетил притеснението ми, Ангъс се смути повече и от мен.

— Искаш ли... да слезем до кафето, докато се оправяш?

— Не, не, няма никакъв проблем... Влизайте — постепенно възвърнах самообладанието си и влязох в ролята на домакиня. — Сигурно сте премръзнали...

Взех палтата им и ги поведох към хола, зает почти изцяло от събраните една до друга маси.

— Заповядайте на... на дивана.

Момчетата послушно седнаха.

— Аз ей сега... Само ще ида да се пооправя...

— Аз пък си мислех, че лъжичката в косата ти е специален ефект... — усмихнало ме погледна Ангъс.

Господи, в косата ми наистина имаше лъжичка — сигурно приличах в главата на свраче гнездо. Опитах се да взема лъжичката и да попригладя с ръка косата си, но изтървах двете палта.

— Да ти помогна ли? — скочи Ангъс.

— Не, не, всичко е наред... седни си! — изврецах. След което отново си спомних кодекса на възпитаната домакиня и побързах да добавя: — Нещо за пиене?

Двамата смутено измънкаха, че идеята не била лоша, и извадиха бутилките вино, които бяха донесли. Ангъс беше взел и бутилка уиски. Връчиха ми ги, въпреки че още бях натоварена с палтата и тъкмо когато си мислех, че благополучно съм се добрала до кухнята, изпуснах всичко. Момчетата чуха шума и се втурнаха на помощ. Слава богу, бутилките се бяха приземили на меко върху палтата и нямаше нищо счупено.

— Мел, спокойно... Ние сме свои... Докато дойдат и другите, има още доста време и всичко ще е наред, сигурен съм — сложи ръка на рамото ми Ангъс. — Иди да се оправяш, а нас ни остави да се самообслужим, става ли?

Погледнах го с благодарност и изтичах в банята. След малко се появих, облечена в сивата копринена рокля. Чувствах се като Пепеляшка, нагиздена за бала и променена до неузнаваемост. Възхитените погледи на момчетата бяха достатъчно красноречив знак, че и те оценяват промяната. От Алекс и Фран все така нямаше и следа.

Споделих с Ангъс и Наш тревогата си.

— Чудя се дали да не позвъня в полицията.

— Няма смисъл. Няма да ти обърнат внимание, ако не са минали четиридесет и осем часа от изчезването.

— Много ме успокояваш...

— А възможно ли е те двамата... — Наш не довърши, защото Ангъс го стрелна с поглед.

— Изключено — отвърнах. — Те се мразят. Точно затова съм толкова притеснена.

Донесох от кухнята още една бутилка вино.

— Доколкото ги познавам... като нищо са сключили временно примирие и са седнали някъде на по чашка, за да не ги хванеш на

работа — подхвърли Ангъс.

В себе си силно се надявах да е станало точно така. Поне беше за предпочитане пред някои други възможности.

— Нищо чудно — съгласих се и си взех шепа фъстъци — за успокоение.

На вратата се звънна.

Наш едва не изпусна чашата си.

— Какво беше това?!

— Звънецът. Хубавото е, че не можеш да не го чуеш.

Изтичах да отворя, готова да смърдя бегълците.

На прага стоеше Муки. Изглеждаше премръзнала, но се усмихваше лъчезарно.

— Докато се добера до тук...

Взех палтото ѝ и я поканих в хола. Тя в първия момент не видя Ангъс и Наш.

— О, аз ли съм първа? Мислех, че ще закъснея, а то...

Момчетата надникнаха иззад масата и ѝ помахаха долу от ниското.

— Какво ще пиеш? — попитах я.

— Мартини с водка, благодаря.

Замръзнах наред стоята и почти съжалих, че я бях поканила. Ама че ситуация — бяхме изпили всичката водка, а колкото до мартини — никой не се беше сетил да купи.

— Да можеше да се видиш колко смешно изглеждаш... — разсмя се Муки.

На мен обаче изобщо не ми беше до смях — страхотно начало, няма що.

— Абракадабра... Изненада! — И Муки измъкна бутилка водка, шише мартини и... буркан маслини. — Чудех се какво да взема и... Ако имаш лимонада и малко лед, ще направя страхотен коктейл.

Кимнах, все още изгубила дар слово.

Цялата компания изяви желание да опита специалитета на Муки и двете се отправихме към кухнята. Извадих чаши и оттам нататък Муки се справи с всичко без моя помощ. Действаше сръчно и бързо като някой факир. На мен ми оставаше само да похапвам фъстъци.

След малко се завърнахме в хола с напитките и седнахме при момчетата. В първия момент компанията се умълча. Търсех подходяща

тема за разговор, но се чувствах малко неловко, че толкова време не бях отговаряла на обажданията на Ангъс, и не знаех откъде да започна.

Муки отново спаси положението.

— С какво се занимавате, Наш?

— Работя в една компания...

— Петролна? — оживи се Муки. — Баща ми също...

— Звукозаписна. В момента записваме един албум с кавъри на „Стоунс“.

— В този момент отново се позвъни. Аманда и Фрейзър приличаха на снежни човеци.

— Най-послед на топличко...

— Завалял е сняг! — ахнах. — Много обичам зимата.

— Ужасно време... — промърмори Аманда, като изтръскваше палтото си. Въздухът се изпълни с аромата на скъп парфюм. — Здравей, скъпа! — разцелува ме тя.

Фрейзър ме прегърна.

— Благодаря ти, че си направи целия този труд заради нас... Дано не сме ти създали излишни грижи...

— О, не, не сте... — смотолевих, а мислено добавих „сама си ги създадох“. — Влизайте, много се радвам да ви видя.

— Е, скъпа Мел, най-послед имаме честта да ти гостуваме... — Аманда с любопитство се оглеждаше наоколо.

— Бях те поканила за рождения си ден, ако си спомняш. Но ти не дойде.

Тя се направи, че не ме е чула, и мина навътре. Роклята с цвят на шампанско беше по последна мода и подчертаваше златистите отблясъци в косите ѝ.

Наш и Ангъс се надигнаха, за да я поздравят. Тя им кимна царствено и разцелува Муки, която, браво на нея, незабавно се запъти към кухнята, за да приготви още коктейли.

— Това ли сме всички? — озърна се Аманда.

— Почти... Чакаме само Алекс и Фран.

— Къде са те?

Въздъгнах.

— И аз бих искала да знам. Изпратих ги за хляб преди около два часа, но както виждаш, още не са се върнали. Вече се притеснявам не на шега...

— За тях двамата? Излишно е. Може да им е хрумнало какво ли не — например да прескочат до Америка... Я да видим... каква е идеята? Направо около масата ли сядаме или...?

— Засега — на дивана — казах, потискайки желанието да я шамаросам. Вече не изпитвах почти никакви угризения за записа. — Малко е тесничко, но ще се сместим, а когато се появят и останалите, сядаме на масата.

— Между тях двамата ли да седна? Благодаря, скъпа, но май предпочитам да остана права... Тази рокля е от доста фина материя и ужасно се мачка, нали знаеш?

Тя пое чашата си от ръцете на Муки, без да си направи труда да благодари. След което наистина остана права и всички други също трябваше да станат. Наредихме се в кръг около масата, а Наш успя да събори една свещ, но, слава богу, мина без други инциденти.

Аманда незабавно се озова в центъра на вниманието и, разбира се, превключи на тема сватбени приготовления. Забелязах, че на няколко пъти погледна изпод вежди Фрейзър, който като че ли слушаше малко разсеяно.

Мен също ме вълнуваше друга мисъл — къде, по дяволите, се бяха дянали онези двамата? Сто на сто се бяха забили в някой бар, но как можах да ме зарежат така, и то точно тази вечер? Хубавичко щях да ги насоля... когато се появят.

Купичките с ядки вече бяха празни и реших, че е крайно време да сервирам първото ястие. Закъснението на Фран и Алекс не биваше да провали вечерта.

Ангъс ме последва в кухнята.

— Мелани, исках да те попитам... да не би да ми се сърдиш за нещо?

— Глупости! Как можа да си го помислиш?

— Не знам... Какво друго можех да си помисля? Уж бяхме приятели, а изведнъж спря да отговаряш на телефонните ми обаждания...

— Съжалявам... Случи се нещо, което... почти преобърна живота ми. — Разправих му за разрыва с Алекс, за последвалото сдобряване и за решението ни.

— Виж ти... — възкликна Ангъс. — А аз го мислех за пълен боклук и смятах, че е нещо временно в живота ти, нещо, на което самата ти не отдаваш особено значение. Заблудил съм се. Съжалявам...

— Няма за какво. Алекс не е Прекрасният принц, в смисъл, че често ги върши едни... но наистина... много го обичам. Освен това в момента преживява тежък период и аз му влизам в положението.

— Разбирам — тихо каза Ангъс. — Сигурно знаеш какво правиш, а аз все се месея, където не ми е работата, затова ще кажа само — дано да те заслужава. Съжалявам, ако съм те притеснил с този разговор...

— Не, Ангъс — уверих го. — Ни най-малко не ме притесняваш...

— Радвам се — малко тъжно се усмихна той. — Значи си оставаме приятели, нали?

— Да, Ангъс. Аз... — наведох глава. Какво бях тръгнала да казвам?

Той се засмя.

— Ей сега трябва да се позвъни на вратата.

На вратата се позвъни.

— Те са!

Хукнах към антрето.

— Къде се загубихте?!

Алекс и Фран влязоха, поруменели от студа, като се заливаха от смях. Снегът искреше в косите на Фран.

Алекс ме целуна по носа.

— Каква зима е навън, а? Извинявай, бебчо... заприказвахме се. Сключихме примирие.

— Излязохте само за пет минути, а ви нямаше цели два часа! Какво ли не ми мина през ума?!

— Хайде, бебчо, мислехме, че ще се зарадваш, като ти съобщим новината. Не сме закъснели кой знае колко. Още няма девет...

Какво можех да отговоря на това?

— И къде бяхте толкова време?

— Решихме да престанем с дразгите. Заради теб, Мел. — Фран се усмихна смутено. За пръв път виждах подобно изражение на лицето й.

— Много мило от ваша страна, но не знам как ще стане това. Аз лично не си го представям. Та вие сте като куче и котка.

Алекс ме прегърна през рамо.

— Решихме да се постареем и се надяваме да се получи. След като с теб вече ще живеем заедно, а с Фран сте като сестри, ще ни се налага по-често да се виждаме и не може все да се гледаме на кръв.

— Дано... Ти го каза.

Изглеждах ги невярващо. Защо ми се струваше, че тук имаше нещо гнило? Такава внезапна добронамереност...

— Сигурни ли сте, че междувременно не сте се превърнали във вампири? Или в зомбита? Нещо... не ми изглеждате съвсем наред.

— Между другото, в много древни култури вампирите... — започна Алекс, но двете с Фран го прекъснахме в един глас:

— Стига!

Той поклати глава, но моите съмнения вече се бяха разсеяли — това си бяха все същите Алекс и Фран и примирието им щеше да трае от ден до пладне.

Крайно време беше да обърна внимание на гостите си. Стори ми се, че в хола цареше някакво униние и това съвсем ме обезсърчи. Що за домакиня бях, ако не можех да забавлявам приятелите си? В края на краищата бяха тук по моя покана и скучаеха по моя вина.

Аманда беше приседнала на страничната облегалка на дивана и си шушукаше нещо с Муки. Ангъс и Наш също си бърбяха тихо, доближили глави. Фрейзър си седеше, загледан в пространството.

— Бегълците се завърнаха! — съобщих на висок глас с надеждата, че ще разпръсна напрежението, което витаеше във въздуха. Успях да привлека вниманието на всички с тази новина, но не и да ги заинтригувам. Новодошлите се присъединиха към компанията, посрещнати не особено радушно.

— Муки — примолих се, — би ли ни направила пак от онези чудесни коктейли? След което сядаме на масата.

Тази новина беше посрещната с известно оживление, особено от страна на момчетата, които сигурно вече умираха от глад. В мига, в който седнахме на масата, се нахвърлиха на хляба като невидели.

— Взехте ли хляб? — прошепнах на Фран.
— Не — отвърна тя, също шепнешком. — Забравихме.

Аманда седеше на централното място, с Фрейзър от дясната си страна и Муки до него. От време на време двете се навеждаха и разговаряха през главата му, но него това като че ли не го притесняваше.

Алекс седна от едната ми страна, Наш — от другата, а Фран и Ангъс се наместиха до Муки. Внесох рулцата със съомга, които имаха доста приличен вид. Направо да се не надяваш.

Отворихме няколко бутилки бяло вино и... вечерята можеше да започне. Това, че неколцина от нас се извисяваха над другите, не ни смущаваше особено.

— Наздраве! За домакинята! — вдигна тост Ангъс.

Ледовете най-после започваха да се топят и атмосферата да става по-непринудена. Отдъхнах си. Алекс, Наш и Ангъс се запrikaзваха за музикалния бизнес, Фран слушаше бърборенето на Аманда и кротко отпиваше от виното си, изобщо... сега беше моментът да прескоча до кухнята.

— Отивам да хвърля едно око на лазанията... — оповестих.

— Винаги ли консумирате толкова тежки храни, Мел? Всички тези мазнини и въглехидрати... Предполагам, знаеш какви рискове крие това...

Това, разбира се, беше Аманда.

— Можеш да отнесеш чинията ми обратно — добави тя. — Както и тази на Муки.

Рулцата изглеждаха доста апетитни и ми се стори, че прочетох съжаление в погледа на Муки, но поставена пред свършен факт, тя не посмя да възрази на Аманда.

— Ами ти? Наистина ли възнамеряваш да изядеш всичко това? — обърна се Аманда към Фрейзър.

— С най-голямо удоволствие — отвърна бъдещият ѝ съпруг.

В един миг изражението на Аманда беше смразяващо, после стана страдалческо и тя извърна поглед от годеника си.

В кухнята ме очакваха две изненади. Първата — за мой ужас! — беше, че изобщо бях забравила да включа фурната. Изпъшках отчаяно.

Бих си помислила, че Аманда беше проклела лазанята, както и лакомията на годеника си, ако вината не беше изцяло моя.

Втората изненада беше, че Линда си наливаше чаша Шери и очевидно възнамеряваше да се прибере обратно в стаята си.

— Защо не дойдеш при гостите?! — възкликнах.

Тя сви рамене и отвърна, като избягваше погледа ми:

— Не обичам големите компании... Пък и... никого не познавам.

— Ей сега ще те запозная с всички. Хайде, ела, изобщо не се притеснявай!

Линда ме последва неохотно, забила поглед в краката си.

— Запознайте се с Линда, моята хазайка — представих я на компанията.

Оставаше да й намеря и стол...

На първо време я сложих да седне на моето място и направих на Фран знак с очи да й обърне малко внимание.

После се върнах обратно в кухнята. Налагаше се да внеса и последния стол, от който щях да гледам гостите си като от наблюдателна кула. Може би, ако се подкрепях с още малко вино, това нямаше да ми прави впечатление.

Но виж, фактът, че фурната дори още не беше започнала да загрева...

Гостите бяха омели рулцата и се надпреварваха да ги хвалят. Аманда само изсумтя.

— Е, каква ще е следващата изненада? — облиза се Ангъс.

Не знаех да се смея ли или да плача.

— Наистина е изненада... Същинска мистерия. Можете ли да си представите, като задействана от свръхестествени сили, фурната ми е превключила на обратен режим и е... замразила лазанята, вместо да я изпече... ФБР вече са на път да проучат това небивало криогенетично смущение, а на нас не ни остава нищо друго, освен да се въоръжим с търпение... Наздраве!

Алекс пръв се съвзе от смайването и побърза да отвори поредната бутилка вино.

— Тук виждам намесата на чуждоземни сили — обяви той. — Този магически еликсир ще ни предпази от тяхното зловредно влияние.

— Значи сме в извънредна ситуация... Какви са планове ви, капитане? — включи се в играта Фрейзър. Очите му светнаха.

— Мисля, че успях да обърна посоката на неутронния поток. Което ми дава известни надежди, че след около четиридесет и пет минути...

Чух Аманда да шепне на Муки:

— Всички са на един акъл... Какво са взели да се вдетиняват...

— Има ли още малко хляб? — с надежда попита Наш.

— Уви, не. Но има салата...

— Никога не предлагай салата на един истински шотландец, Мел. У нас, в Шотландия, трева ядат само кравите.

Останалата част от вечерта премина в смехове и закачки въпреки забавянето на лазанята. Никой не бързаше за никъде, виното си го биваше и нощта беше пред нас. Свещите горяха и атмосферата ставаше все по-задушевна. Наш залъга глада с една консерва боб, която по чудо открих в хладилника, и също се успокои.

Всички бърбяхме оживено, може би само с изключение на Фрейзър, който изглеждаше по-мълчалив от обикновено. Линда, разбира се, също мълчеше, но за нея това си беше обичайното състояние. Изплезих се лекичко на Фрейзър и той ми се изплези в отговор. Олекна ми — не беше изпаднал в депресия, просто се беше замислил за нещо. Откъм кухнята вече се усещаше ароматът на лазаня. Сбърчила носле, Аманда описваше замислените реконструкции в стария замък в най-големи подробности. Фран слушаше с привиден интерес и от време на време подхвърляше по някоя саркастична забележка, която сякаш минаваше покрай ушите на Аманда. Наш и Алекс вече бяха минали на тема спорт и разпалено изтъкваха предимствата на ръгбито пред футбола. Всъщност разговорът им беше прераснал в спор, който заплашваше да премине в юмручна разправа. От другата ми страна Ангъс тихичко беседваше с Линда, която все така не вдигаше поглед, но от време на време кимаше утвърдително. Това все пак беше нещо.

Изведнъж Алекс се провикна:

— Време е за игра!

Разговорите изведнъж секнаха и всички го погледнаха озадачени.

— Каква игра? — вдигна вежди Фран.

— Не знам точно... Ще решим. Важното е да сте съгласни. Можем например да играем на „кажи истината“.

— Би било страхотно... ако бяхме на петнайсет.

Очевидно и останалите смятаха така.

— Хайде, моля ви... защо не? Ще падне голям смях... Нека поне опитаме.

— Защо направо не поиграем на бутилка? — изсмя се Фран.

— Добре, както искате — разпери ръце Алекс. — Просто предложих да се позабавляваме малко... Така и така седим тук като коне на празни ясли...

Това, последното, не беше казано със зла умисъл, но аз го приех много навътре.

— Наистина... можем поне да опитаме — помирително предложи Муки. Това момиче беше роден дипломат.

Алекс вече се беше нацупил. Както впрочем и аз.

— Добре... Става... — обадиха се плахо някои от гостите. Един от тях беше Ангъс. Той дори звучеше облекчено, както ми се стори. Поне известно време нямаше да му се налага да забавлява Линда.

— Започваме ли? — оживи се Алекс. — Кой иска да е първи?

— Чакай малко, нека да уточним каква е глобата, ако не кажеш истината — намеси се Наш.

— Тайна — ухили се Алекс.

— А-а, така не съм съгласен. Не е честно.

— Вие двамата, стига сте се джавкали — скастри ги Фран. — Като децата сте...

— И така... Кой е пръв? — огледа ни Алекс.

Муки отново се пристраши, само мир да има.

— Чудесно... — потри ръце Алекс. — Муки, я ни кажи, кой е най-странният тип, по когото си си падала?

— Трябва ли да е известен?

— Желателно е.

Това като че ли позатрудни малко Муки.

— Да не е жена? — попита Алекс.

Заканих му се с пръст.

— Мисля, че... Адам Ант — избърбори Муки, като цялата се изчерви.

— Адам Ант е готин! — възкликнахме двете с Фран в един глас, а останалите избухнаха в смях.

— Хм... Значи си си падала по лошите момчета?

— Още си падам по него — съвсем тихо каза Муки, червена като домати.

— Хо-хо-хо...

— Наш, ти си следващият!

— Отказвам да играя, докато не разбере каква е глобата — заинати се Наш.

Алекс поклати глава.

— Мел, дано синовете ни не станат като него... Добре, щом толкова искаш да знаеш, глобата е да те провесим за краката през прозореца. Доволен ли си сега?

— Хо-хо-хо... Че това ще е наказание не за мен, а за вас... Става.

— Добре тогава. Въпросът е същият. Отговаряй. Най-невероятната личност, в която си бил влюбен, е...

Наш сведе срамежливо поглед, усмихна се като на себе си и отвърна:

— Гейл Тисли.

В първия момент това име нищо не ми говореше, но после си спомних сериала „Коронейшън стрийт“. Останалите го засипаха с въпроси:

— Какво?!

— Ти сериозно ли?!

— Кога беше това?

— Беше ми мъчно за нея... и от там тръгна всичко.

— Беше ти мъчно за нея, защото не знае как да си служи с машината за къдрене? — полюбопитства Фран.

— Не, след смъртта на Брайън и всичко останало...

Помислих си, че идеята на Алекс май все пак не беше толкова лоша.

— Добре, Наш, благодаря ти.

— Кой получава повече точки?

— Мисля, че засега Муки води. Все пак става дума за двайсет и четири годишна привързаност към Човека мравка.

Дойде ред на Аманда.

— Що за глупава игра?! — поклати глава тя.

— Само не казвай, че си била влюбена в понито?! — с интерес я изгледа Фран.

— Стига, Франческа! Прекаляваш! — сръза я Аманда.

— Глоба! Глоба! Глоба! — подхванаха в хор Ангъс и Наш.

— Глоба! Глоба! — пригласяше им и Алекс, като отмерваше такта с вилицата си.

— О, за бога, стига! Невъзможни сте! Добре, беше Джери Адамс. Доволни ли сте сега?

Това признание беше толкова неочаквано, че изведнъж се възцари пълна тишина. А Фран направо зяпна.

— Не може да бъде...

— Значи не ми вярвате, така ли?

— Не само...

— Нали искахте известна личност? Мисля, че отговаря на критериите.

— Той е всичко онова, което... — Фран прехапа устни, стресната от погледа на Аманда. — Добре, добре, няма да коментирам. Ти... не го познаваш лично, нали?

— Разбира се, че не — тросна се Аманда. — Добре, няма ли да продължаваме с играта? Мисля, че вече ви казах каквото искахте да чуете.

Алекс изръкопляска.

— Съжалявам, Муки, но брадатият ирландски главорез вече оглавява класацията.

Аманда посрещна тази новина невъзмутимо, но може би зад хладната ѝ сдържаност все пак се криеха някакви емоции, кой знае? Защото след малко я видях как пресуши почти до дъно чашата си с вино. Или може би Фран беше права — Джери Адамс допадаше на Аманда точно защото олицетворяваше всичко онова, което липсваше в живота ѝ и което здравият ѝ разум би окачествил като „недопустимо“. Хм.

Алекс даде думата на Фрейзър. Той като че ли се позатрудни малко.

— Предполагам... би трябвало да кажа Аманда.

Гледахме го очаквателно, но никой не се засмя.

— Шегувам се, разбира се.

Отново никой не се засмя.

— Но... май наистина не знам...

— Аз пък знам — смигна му Ангъс.

— Кажу тогава.

— Ти кажи.

— Не, честна дума, не се сещам... Припомни ми.

Ангъс се изправи и затананика с мек, прочувствен глас, като приглаждаше с ръка въображаемите си дълги коси:

„Внимавай за какво мечтаеш... Мечтите могат да се сбъдват...“

— Ха! — ухили се Фрейзър.

— Онова червенокосо миньонче... Какво ще кажеш, братле?

— Боже... беше толкова отдавна. Дори не мога да си спомня името ѝ.

— Мечтите могат да се сбъдват... Само протегни ръка... — завърши Ангъс сред буря от ръкопляскания и се поклони, като раздаваше въздушни целувки.

Аманда не изглеждаше възхитена, но Фрейзър се смееше от сърце.

— Наистина... така беше. Падах си по нея, признавам. Докато един ден... я погледнах и се учудих какво съм намирал в нея.

— Аз знам какво — услужливо подсказа Ангъс и двете му ръце изобразиха доста сполучливо пищен бюст.

Отново избухна смях, а Фрейзър попита делово:

— Е? Къде се нареждам в класацията?

— Хм... не си кой знае колко напред, братле. Аманда води убедително.

В същия момент Фран плесна с ръце и се разсмя така, че виното изскочи през носа ѝ.

— Сетих се как се казваше!

— Кой?

— Как кой? Тайната любов на Фрейзър — Каръл Декър... — Фран се задави от смях и трябваше да я тупна по гърба.

— Знам я! — възкликнах. — Но тя беше такъв дребосък... Кайли Миноуг би изглеждала същинска крава редом с нея.

— На Кайли Миноуг само мозъкът ѝ е кравешки — заяви Фран.

— Моля ви! — вдигна ръка Ангъс. — За Кайли Миноуг или добро, или нищо!

— Да не би...

— Точно така. Тя беше моята тайна страст.

— О, не... — поклатих глава. — Всички мъже ли си падат по кльощави миньончета? Извинявай, Аманда.

И в същия миг осъзнах, че извинението само щеше да влоши нещата. Ако можех да върна думите си назад...

Аманда погледна часовника си и процеди:

— Омръзна ми да стоя тук и да слушам глупости... Фрейзър, ставаме ли?

— Но, Аманда, още е едва десет...

— Знам, но съм уморена и искам да се прибера, ако нямаш нищо против.

Фрейзър я изгледа от упор.

— Напротив. Имам. Мисля, че е редно да останем и не смятам да си тръгвам, докато не опитам лазанята на Мел. Отдавна не сме се събирали с приятели, не мислиш ли?

— Както искаш — сви рамене Аманда. — Аз си тръгвам.

— Не мога да те спра...

— И ще ме оставиш да се прибера сама?! — повиши глас тя.

— Щом си уморена и не ти се стои повече...

— Млъкни! Не искам да те слушам! Що за възмутително отношение... — Тя набра някакъв номер на мобилния си телефон с трепереща ръка. — Джакинта? Ти ли си, скъпа? Обажда се Аманда. Искаш ли да се видим тази вечер... Да, в „Елински“? Чудесно... Не, от едно много тъпо събиране. Голяма скука... Да, ще взема такси и до половин час ще съм при теб... Чао засега!

Тя рязко стана от стола си и излезе от стаята, без да размени нито дума с никого. Надигнах се, за да я изпратя, но тя ме спря:

— Ще си взема палтото сама. Не си прави труда. Забавлявай се с гостите си.

После, вече в антрето, извика:

— Муки, тръгваш ли с мен?

— Не... — плахо отвърна Муки. — Смятам да остана...

Входната врата се тресна.

— Целувки на Джакинта от всички нас! — подвикна Фран.

14.

Известно време цареше пълна тишина и всички съсредоточено гледаха приборите си. Най-после Фрейзър въздъхна:

— Много съжалявам...

— За какво? Ти не отговаряш за Аманда. Освен това е крайно време да свикнеш със странностите ѝ — подхвърли Фран.

Смушках я.

— Не се притеснявай, Фрейз. Всичко е наред. Аманда просто беше малко напрегната.

— Малко напрегната — повтори Фрейзър, все така загледан пред себе си.

Мълчахме, затаили дъх, но той не каза нищо повече.

— Напрегната колкото бучка лед — промърмори Алекс най-после и Наш се ухили.

— Искате ли да си продължим играта? — подхвърли Алекс след малко, все едно нищо не се беше случило. — Докъде стигнахме?

Фран улови погледа, който му хвърлих, и отбеляза:

— Тази вечер явно всички са критично настроени към половинките си...

Алекс я изгледа накриво и тя млъкна.

С периферното си зрение видях Наш плахо да посяга към салатата.

— Божичко! Лазанята!

Втурнах се към кухнята, следвана по петите от Ангъс. Отворих фурната и стаята се изпълни с черен, лютив дим, от който очите ми се насълзиха. Ангъс загрижено коленичи до мен.

— Дали не е моментът да свикаме отряда за бързо реагиране?

Но аз бях съсипана и вече не можех да погледна на нещата откъм смешната им страна. С кои очи щях да се върна при гостите и да им съобща печалната новина? Стомахът на всички без изключение сигурно вече стържеше.

Стоях, втренчила невиждащ поглед в изгорялата лазаня.

— Не смяташ ли, че след тази вечер все пак има надежда да убедим Фрейзър да не се жени? — опита се Ангъс да отвлече вниманието ми от овъглените късчета в тавата.

— Не знам, Ангъс... След тази вечер повече отвсякога си мисля, че никой не знае какво се върти в главите на хората. И че трябва да оставим събитията да следват естествения си ход...

— Напротив. Винаги има един момент, в който трябва да се намесиш, защото в следващия е вече късно.

— Накъде биеш? — погледнах го подозрително. — Не се намесих навреме, следователно... така е било писано да стане?

— Да — кимна Ангъс, — боя се, че сега вече нищо не може да бъде направено.

Алекс надникна в кухнята и смаяно отстъпи назад.

— Моля те — изгледах го с насълзени от дима очи, — върни се при другите. Моля те. Моля те.

Той ме послуша, без да коментира гледката, и след малко откъм хола се разнесоха гръмки смехове.

— Дали не е дошъл моментът да поръчаме пица по телефона? — казах задавено.

— Мисля, че идеята не е никак лоша.

— Изгубих си целия ден да приготвя тази проклета лазаня... — отчаяно ръчках с ножа втвърдената черна маса, която вече за нищо не ставаше.

— Знам...

— Толкова продукти отидоха на вятъра...

— Случва се.

Върнах се в хола, където Алекс разпитваше поредната жертва, очевидно твърдо решен да доведе нещата до край.

— Хайде, Линда, не се срамувай... Кажи ни коя е била тайната ти страст?

Муки и Фран от двете му страни тихичко се кискаха.

Лицето на Линда беше добило мъртвешки цвят.

— Хайде, не се стеснявай — окуражи я Муки.

Най-после Линда процеди едва чуто:

— Ралф Финкс.

— Но, Линда, с този избор рискуваш да останеш много назад в класацията — възкликна Фран. — Ставаше въпрос за най-нелепия,

неподдаващ се на никаква разумна логика избор, а не за някой, който е толкова... чаровен.

— ... И забавен...

— ... И богат...

— ... И красив...

— ... И два метра висок...

... И...

— Вие нищо не разбирате! — извика Линда. Бузите ѝ пламтяха.

— Изобщо нямате представа какво означава той за мен!

След което се отправи към стаята си, без да ни поглежда.

— Двама вече изгоряха — обобща Алекс.

— Да ида ли при нея? — храбро предложи Муки.

— По-добре аз да отида — надигна се Ангъс. — Ние с нея вече си имаме приказка. Пък и... по-добре да ме няма, когато им съобщиш за лазанята.

— Лазанята ли? — наостри уши Наш. — Какво за нея?

— Ами...

Половин час по-късно обстановката вече беше спокойна. Пиците пристигнаха бързо, слава богу, и всички успяха да засият глада си, дори двуметровият Наш. Линда си беше легнала, но Ангъс ни увери, че се е успокоила и всичко е наред. Най-после изкарахме от хола двете маси и се разположихме удобно, кой на дивана, кой — направо на пода. От уредбата се разнасяше тиха музика.

— Твой ред е — обърна се Алекс към Фран.

— О, я стига — махна с ръка тя.

— Избирай — истината или глоба? Не можеш просто да се откажеш. Не е честно спрямо останалите.

Фран се изтегна по корем и промърмори:

— Предпочитам глобата.

— Охо? — оживиха се всички. — Глоба! Глоба!

— За какво става въпрос? И мен ли ще провесите през прозореца?

— Не, но, да кажем... ще ни покажеш гърдите си.

Сритах го, но Фран се прозя:

— Нещо друго. И без това повечето от тук присъстващите са ги виждали.

— Аз не съм — обади се Муки.

Фран я изгледа.

— Някой друг път.

— Мисля, че имам по-добра идея — тихо каза Ангъс. Всички глави се обърнаха към него. Той продължи: — Ти си актриса, Франческа, защо не ни изпълниш нещо? Например... каква роля подготвяш в момента?

Това предложение беше посрещнато от бурни ръкопляскания.

Фран го погледна замислено.

— Може би. Защо не? В момента подготвям за прослушване ролята на Беатриче от „Много шум за нищо“.

— Интересно...

Тя сви рамене.

— Щом настоявате...

После бавно се изправи и отметна косите от челото си. Бяха й необходими няколко секунди, докато се настрои.

— Гледали сте пиесата... Спомняте си, че питат Беатриче кога най-после ще се омъжи...

И тя започна с тих, но ясен глас, в който се долавяха стаени дълбочини.

— Да се омъжа ли? Не и преди Бог мъжа да сътвори от сплав почиста от тази пръст...

— Охо? — прошепна Алекс. — Виж ти.

Изшътках му.

— Не, вуйчо — продължаваше Фран, — синовете на Адам са мои братя — премного сходни сме, еднакво грешни, но... липсва им съставката, която ще ме накара лудо да се влюбя.

Гласът ѝ набираше сила, увеличаше. Фран наистина беше убедителна в тази роля, тя ѝ прилягаше като ръкавица.

— ... А, колкото до принца, братовчедке,
кажи му ти, че всичко е с мяра,
тъй както музиката, що те кара
сама да затанцуваш...

Важи това, което казах, с пълна сила
за стъпките на танца, в който ние,

жените и мъжете, открай време
се впускаме...
Понякога объркаш малка стъпка,
избързаш или някой такт изпуснеш,
или пък прозвучи фалшива нота
и край... Изобщо, трудно е да влезеш
в ритъма на този танц увличащ —
ту шеметен и вихрен, ту пък плавен —
като реката на живота с тези нейни
коварни бързеи...

Фран замълча, свела глава. За миг се възцари мълчание, но в следващия миг всички бурно заръкопляскаха. Само Фрейзър седеше замислен, приведен напред, стиснал главата си с ръце, като че ли щеше да се пръсне.

Когато аплодисментите най-после стихнаха, се чу гласът му:

— Не... Не мога... Не искайте това от мен — не мога да го направя! Още не... — Той отпи глътка вино, поклати глава и продължи: — Този танц... ще трябва да го играя докрай, а не съм сигурен, че няма да объркам стъпките — там е работата...

— Просто се вслушай в инстинктите си — посъветва го Ангъс. — И ако изпитваш някакви колебания, ако вътрешният ти глас те предупреждава нещо, няма смисъл да избързваш. Откажи се, преди да е станало късно. Освен това няма да сбъркаш, ако се допиташ и до нас. — И без да дочака отговора на Фрейзър, той продължи: — Който от тук присъстващите смята, че Фрейзър не бива да се жени за Аманда, моля да гласува!

— Моля ви, недейте... — запротестира Фрейзър, но твърде късно. Ръцете на Ангъс и на Фран вече се бяха вдигнали във въздуха. Алекс също вдигна своята с коментара: „Не съм против този брак, а против брака изобщо.“ Езикът му вече се преплиташе, но все пак успя да формулира мисълта си.

— Аз също ще ви подкрепя — заяви Наш.

Ръката на Муки плахо се вдигна.

Фрейзър ме погледна.

— Ами ти, Мел? Да не би да се разколеба от така категоричното си мнение, след като видя колко добре се разбираме с Аманда?

Осъзнах, че съм забравила да вдигна ръка.

— А, не, просто се разсеях за момент.

— Значи и ти гласуваш?

Вдигнах ръка.

— Ясно...

— Дотук пълно мнозинство — обобща Ангъс. — Остава твоят глас.

— О, и аз ли имам право на глас? След вашето толкова единодушно становище по въпроса? В такъв случай ще трябва да ви разочаровам, защото, като сложим в сметката специално организираната церемония, поканените за случая репортери от списание „Хелоу“ и още близо четиристотин гости, включително и леля Маргарет от Австралия, поръчаните цветя, порции и не знам си още какво, и изобщо приведените в пълна бойна готовност оръдия на сватбената индустрия, истината е, че моят глас изобщо не е от значение. Това е.

Никой от нас не намери какво да каже, само стояхме и го гледахме мълчаливо.

Най-после Фрейзър се засмя.

— Сега би бил много подходящ момент да си тръгна, нали? Но на мен, кой знае защо, не ми се тръгва. Така хубаво си приказваме. Пък и... виното още не е изпито. Така че ще остана. Но само при условие, че вече не споменавате нито дума за проклетата сватба. Става ли?

Разбира се, побързахме да се съгласим и едва когато Фрейзър отиде до тоалетната, шепнешком се разбрахме за бомбата.

— Какво?! — закашля се Алекс в първия момент. — Каква бомба?!

Притеснена от факта, че е станала център на внимание, Муки смутено обясни:

— Беше от онези номера, които погаждаме в училище...

— Какво по-точно?

— Не сте ли го правили и вие? Някой път, когато не сте били подготвени за контролно или просто ви се е искало да имате свободен?

— Звучи ми познато — смигнах на Фран.

— „Бомбата“ всъщност беше от онези димки, нали се сещате? Иначе са безобидни, но всяват голяма паника... Противопожарната

аларма се задейства и всеки тича нагоре-надолу, а когато нещата се изяснят, часът вече е свършил... А да пропуснеш часа на сватбата си е все едно да си изпуснеш самолета за летище „Хийтроу“ — следващият е кой знае кога, а дотогава може да се случи всичко...

Спогледахме се, осъзнали значимостта на момента.

— Наш — разпореди се Ангъс, — иди да отвлечеш вниманието на Фрейзър, докато се уточним.

— Виж какво, човече, аз съм кум — едно от главните действащи лица и ако животът ми ще бъде поставен на карта, бих искал да знам какво ме очаква...

— Имаш право. В такъв случай... Алекс, би ли отишъл ти?

— Какво по-точно се иска от мен? Да причакам брат ти пред тоалетната и да се правя на интересен?

— Хайде, Алекс — примолих се, — ти и бездруго го умееш.

— Хм — той с мъка се задържа на крака. — Лесно е да се каже иди...

След малко го чухме да повръща в банята, а Фрейзър загрижено го питаше добре ли е и няма ли нужда от помощ.

— Е, и това е начин за справяне със ситуацията — одобрително кимна Ангъс.

— Тези неща му идват отвътре — отбелязах мрачно. — Не е необходимо да се напруга кой знае колко.

— Да се върнем на темата — снижи глас Ангъс. — Мисля, че идеята е просто гениална.

— И последната беше такава — напомних му.

— Въпросът е... ще ни стигне ли куражът да я приведем в изпълнение — продължи Ангъс, като подмина забележката ми.

Спогледахме се. Муки, инициаторката на смелото начинание, беше забила поглед в земята.

— Е, Муки — обърна се към нея Ангъс. — Откъде си набавяхте бомбичките?

Тя се закашля смутено.

— Братовчед ми... работи в полицията.

— Шегуваш ли се — да ги измъкнем изпод носа на ченгетата?

— Не, защо? Той винаги държи няколко у дома си.

Наш подсвирна.

— Освен това някой ще трябва да се погрижи за алармата и няколко души да изведат бабичките от църквата... — продължи Муки.

— Може би все пак е по-добре да стане преди църквата да се е напълнила с народ...

— Чакайте малко! — обадох се. — Ами ако настане такава суматоха, че гостите се изпотъпчат едни други? Ако някой изпадне в истерия? Ако Аманда направи опит за самоубийство? Ако Фрейзър никога повече не ни проговори? Ако арестуват всички ни? Не е ли прекалено рисковано?

— Приеми го като жертва за каузата — очите на Ангъс мрачно проблеснаха. — Поне ще накара хората да се замислят малко повече, преди да тръгнат да сключват брак.

— Аз съм „за“ — твърдо каза Фран.

— Разбира се. Дълбоко в себе си ти винаги си била анархистка... Ангъс ме погледна.

— Успокой се, Мел. Никой от нас не е престъпник, нито камикадзе. Уверявам те, че никой няма да пострада. Единствената ни цел е да осуетим сватбената церемония.

— Знам къде е най-подходящото място да поставим бомбичките — срамежливо се обади Муки.

— Чудесно — потри ръце Ангъс. — Нещата се нареждат. Наш, ти отговаряш за бабичките. Фрейзър ще ти помага.

— Утре сутрин, като го обмислите на трезво, планът едва ли ще ви се струва толкова добър — промърморих.

— Аз ще се погрижа за алармата!

— Звучите като банда фанатици, като...

— Мел, ако не искаш, не участвай — заяви Фран.

Чудесно. Под покрива ми се замисляше атентат, а на мен великодушно ми беше предложено да не си цапам ръцете...

— Ще донеса кафе — казах и отидох в кухнята.

Алекс си плакнеше устата на чешмата.

— Вече съм много по-добре.

— Не ти личи...

— Но ти казвам, че вече се оправих. Отивам при другите!

Фрейзър остана в кухнята.

— Да ти помогна ли, Мелани?

— Благодаря, няма нужда.

— Създаде си толкова главоболия заради нас. Наистина не трябваше... Казах ти...

— Е, аз никога не се вслушвам в разумните съвети — усмихнах се.

— На мен пък ми дай да раздавам разумни съвети, на другите.

— Какво ще кажеш на Аманда?

— Ще стоваря вината върху теб, разбира се. — Гласът му беше сериозен, но очите му се смееха.

— Да не си посмял!

— Няма. Вечерта беше наистина чудесна.

— Беше откачена работа...

— Винаги е така. Но тази вечер ми хареса повече от много други събирания. Добре се забавлявахме.

Откъм хола долитаха гръмки смехове като в потвърждение на думите му.

„Само ако знаеше“, помислих си.

— Не би ли искал да знаеш за какво се смеят?

— Мисля, че знам... — Той горчиво се усмихна. — Пада ми се. Но съжалявам, че забърках и теб във всичко това.

— Аз... сама се забърках. Пък и как иначе щях да се запозная с образ като брат ти?

— Ах, да... Ангъс е добро момче, мисля, че си го разбрала.

Кимнах и изведнъж погледнах навън през прозореца.

— Виж, продължава да вали сняг!

На светлината на уличните лампи във въздуха прехвърчаха снежинки.

Фрейзър дойде до прозореца, за да погледне.

— Красиво е... Обичам снега.

— Аз също. Искаш ли да излезем да си направим ангели?

Той ме погледна и се усмихна.

— Защо не? Тръгваме ли?

Измъкнахме се на пръсти, за да не ни се наложи да отговаряме на излишни въпроси. Изтичахме навън, като се заливахме от смях.

Навън беше безлюдно, дори прозорците на мрачните викториански сгради почти не светеха.

Хвърлихме се по гръб на снега. Главите ни се допираха, за да станат ангелите симетрични. Снегът не беше много дълбок, но

хубавичко се намокрихме. Лежахме така, доближили глави, загледани нагоре към звездите.

— Какво ще кажеш, Мел? Какво чувстваш сега?

— Мокро... — засмях се. — И студено.

— Нали? Но пък ако не се бяхме намокрили...

— ... нямаше да си направим ангели!

— Значи си е заслужавало.

— Заслужаваше си.

Дадох на Фрейзър да облече един от моите пуловери, за да се сгрее. Занесохме кафето в хола. Компанията изобщо не беше забелязала отсъствието ни. Само Ангъс вдигна глава, когато влязохме.

Разгорещената дискусия беше отстъпила място на дълбокомислени философски разговори, вече по-скоро монолози, за смисъла на нещата.

Седнах до Ангъс на пода, отпих от уискито и най-после си позволих да ме обхване онова безметежно състояние, в което не се безпокоиш за нищо, а просто ти е хубаво. Слушах ромона на гласовете, виждах лицата вече почти като през мъгла и дълго време останах така, докато изведнъж не чух Наш да възкликва:

— Майчице, кое време е станало?

И компанията започна да се разотива. Наш се обади да поръча таксита. Ангъс ми стисна ръката на сбогуване, а Фрейзър отчаяно благодареше на Алекс, който се мъчеше да натика в ръцете му останалото парче пица — „за после“. Най-после Фрейзър се обърна към мен, застанал на прага.

— Довиждане, Мел. Беше ми много приятно.

Косата му беше още влажна от снега.

Те слязоха надолу, а аз потръпнах от студа, нахлул отвън, и се върнах в хола. Трябваше да разчистя бойното поле — препълнени пепелници, догорели свещи, празни бутилки, които се търкаляха навсякъде. Посъбрах ги и тръгнах към кухнята. Очите ми се затваряха.

За своя изненада, вместо в кухнята се озовах в мокрото помещение. Това ме поразсъни.

Но онова, което видях в следващия момент, ме разсъни съвсем:
без да си дават сметка за присъствието ми, Алекс и Фран се целуваха.

15.

Отстъпих назад и се подпрях на стената. Изведнъж Фран ме видя, очите ѝ се разшириха от ужас и тя се опита да отблъсне Алекс.

— Какво има? — попита той, като продължаваше да мляска шията ѝ.

Тя посочи към мен и Алекс изведнъж застина.

В този момент приличахме на жива картина. Нямах сили да помръдна — във вените ми сякаш се беше разлял студ. Стомахът ме присвиваше. Знаех, че трябвала кажа нещо, но нямах представа какво. Как се постъпваше в такива... класически ситуации?

Най-после с глас, който сякаш не беше мой, изкрещях:

— Вън! Махайте се! И двамата!

Алекс изтрезня моментално.

— Да, Фран, мисля, че ще е най-добре да си тръгнеш. Мелани... — той тръгна към мен, протегнал ръце, — не знам как се случи... досега никога... изпих много вино...

— Изчезвай! — повторих. — Ти също си върви. Не искам да ви виждам.

Тръгнах към стаята си. Трябваше да си легна, защото светът се въртеше.

Мислех, че ще си изплача очите и цяла нощ няма да мога да мигна, но може би под въздействието на преживяния шок в мига, в който главата ми докосна възглавницата, изпаднах в пълно вцепенение и заспах като пън.

Събудих се към пет сутринта, треперейки неудържимо. Бях се проснала на леглото, както си бях с дрехите, а под мен имаше... две палта. Те моментално извикаха в съзнанието ми кошмара от предната вечер — оказа се, че не бях сънувала, както тайничко се надявах. Пъхнах се под завивките, за да се стопля, но зъбите ми продължаваха да тракат — студът сякаш идваше изотвътре и сковаваше цялото ми

тяло, чак до върха на пръстите. Алекс и Фран... двамата, които ми бяха най-близки... Какъв театър бяха разигравали през цялата вечер... Какви ли погледи бяха разменяли зад гърба ми? Как ли ми се бяха присмивали в себе си... Горката наивница Мелани. „Сдобрихме се само заради теб... Не се ли радваш?“ Е... поне си бяха тръгнали без палта. Зарових глава във възглавницата и заплаках безутешно.

Продължих да роня сълзи и през целия следващ ден. Едва успях да убедя Линда да остави всичко в кухнята, както си беше. Сама щях да се заема с опустошенията и с купчината мръсни чинии. Дори това, че всичко беше в пръски сос и парченца изгоряла лазаня, за момента не ми правеше особено впечатление. Целият този погром напълно отговаряше на душевното ми състояние. Ридаейки, занесох празните бутилки до контейнера, въпреки че изпитвах неудържимото желание да изпотроша всичко. Само че това нямаше да помогне.

Обливах се в сълзи при всяко позвъняване на телефона, но не вдигах слушалката. Линда приемаше вместо мен благодарностите за снощната вечеря. От Фран, разбира се, нямаше благодарности. Нямаше и опит за извинение — би било излишно. Мислех си за предстоящата сватба и за моите глупави безвъзвратно пропаднали мечти, за уикенда, през който трябваше да замина, а няхах представа къде да се дяна, и изпитвах едно-единствено желание — да потъна вдън земя.

Знаех, че Алекс рано или късно ще се появи, но няхах абсолютно никакво желание да го виждам. Не му отворих и го заплаших, че ще извикам полиция, ако не престане да натиска звънеца.

— Поне ми дай палтото — примоли се той.

— Изгорих го!

— Мел... Моля те!

— Студено ли ти е? Иди при Фран да те стопли!

Знаех, че този път всичко беше окончателно, така както знаех и че дълго щяха да ми липсват. И двамата. Такава празнота щеше да зейне в живота ми, че щеше да е направо непоносимо. Идеше ми да вия като куче.

Алекс остана пред вратата четири часа. Най-после извика:

— Е, аз си тръгвам...

— Смяташ ли, че ме интересува?

— Смятах, че ще можем да поговорим като възрастни хора.

— О, я престани с това. Идваш в дома ми и се натискаш зад гърба ми с най-добрата ми приятелка — това ли наричаш поведение на възрастен?

— Поне ме изслушай...

— Излишно е, Алекс. Знам, че не сме се обвързали „докато смъртта ни раздели“, но все пак няма и седмица, откак ми каза, че искаш да живееш с мен...

— И все още искам. Не смесвай двете неща...

— Не, Алекс! Нещата са свързани, не мислиш ли?

— Мел, нека ти обясня... Та аз съм мъж;... Нормално е в навечерието на такава важна стъпка да изпитвам несигурност, дори уплаха... Това, което стана снощи, не се гордея с него, но... беше вид реакция. Подобна реакция не означава, че съм се отметнал от думата си, а тъкмо напротив. Готов съм да се обвържа, Мел. Изборът ми е окончателен. И мога да те уверя, че онова, което стана снощи... няма да се случи отново.

— О, ще се случи, Алекс. Рано или късно ще се случи, няма смисъл да се лъжем. Но аз повече няма да се хвана на въдицата ти — в това можеш да си абсолютно сигурен. Намери си друга наивница.

— Мел, знам, че още си бясна, и с право. Обади ми се, когато искаш да поговорим. Смяташ, че съм те лъгал, но не съм — чувствата ми към теб са напълно искрени.

Не го удостоих с отговор. Той постоя, постоя пред вратата и си тръгна.

Върнах се в стаята си и се захлупих на леглото. Снегът се беше стопил и навън валеше дъжд. Всичко беше посърнало и сиво. Облаците бяха скрили хоризонта и нямаше никакви изгледи за скорошно проясняване.

Какво щях да правя отсега нататък с живота си? Нямах никаква представа. В главата ми нямаше никаква съзнателна мисъл — само спомени, от които се обливах в сълзи. Не ми се правеше нищо, не ми се говореше с никого. Не, това не беше точно така — имах нужда да

поговоря, но не знаех с кого. Всеки си имаше някого, а аз отново бях сама. Сама като кукувица. Сама, сама, сама. Сама през декември. А само след няколко дни беше Коледа — буржоазен празник според Алекс, но мисля, че точно сега имах нужда от малко коледен дух, от някаква светлинка в дъното на тунела.

Или от плюшено мече, с каквото заспиват малките момиченца. Може би беше добра идея да звънна на самарянките, но нали не бях тръгнала да скачам от покрива, нито бях готова да се нагълтам с приспивателни... Не, самарянките бяха за истински отчаяните, а на мен просто ми беше сиво... като дъждовния ден навън. Сиво и самотно. Липсваше ми Алекс. И дори не точно той. Заплаках отново, като хлапе, изгубено в гората. И неусетно се унесох в сън.

Така мина неделята, а в понеделник трябваше да стана и да отида на работа. И без това алтернативата беше да прекарам още един ден в леглото и да си изплача очите. Което нямаше да промени нищо.

Докато нахлузвах чорапогащника, сълзите се търкаляха по бузите ми. Хвърлих поглед в огледалото — бях също като в рекламите за вредата от наркотиците. Брр.

Очаквах колегите да ходят около мен на пръсти, съзнавайки, че преживявам трагедия, но те се държаха както обикновено.

— Тежка нощ, а? — подметна Стийв, без да се трогне особено от мъченическия ми вид.

— Тежък уикенд.

Той ме погледна някак странно.

— Да не се е случило нещо?

— Случи се. Скъсах с приятеля си.

— Значи все пак го разкара? Или... той ти би дузпата?

— О, Стийв, моля те! Изобщо не ми се говори за това!

Джейни мълчаливо ми подаде пакетче кърпички. Погледнах я, трогната от този простиച്ък жест. Бях решила да не се преструвам, че всичко е наред, след като и бездруго от километри си личеше, че не беше.

— Как е Джеймс? — попитах, за да отклоня за малко вниманието от собствената си персона.

Джейни помръкна.

— В събота бяхме на едно събиране и там беше... кой мислиш? Бившето му гадже.

Свих рамене.

— Такива неща се случват...

— Да, но аз не исках да остана повече и си тръгнах... а той... не дойде с мен.

— Къде беше купонът?

— В Кент.

— И ти измина целия този път само защото си видяла бившето му гадже? Нали е бивше? Не разбирам.

— Постави се на мое място... Как щеше да се чувстваш, ако...

— Той знаеше ли, че ще е там?

— Предполагам. Беше някакво събиране на випуска им от колежа...

Поклатих глава. Това момиче ме изумяваше.

— Могло е да се очаква, че и тя ще е там... — казах кротко.

Джейни прехапа устни.

— Изобщо не ми беше минало през ум.

— В такъв случай трябвало е да се сърдиш на себе си, а не да правиш фасони на Джеймс.

— Права си... Едва сега се замислям. Ама и аз съм една... Горкият Джеймс. Този път със сигурност ще ме зареже... И с пълно основание...

Тя си взе едната от носните кърпички.

Стийв ни гледаше втренчен.

— Момичета, мисля, че ми се полагат вредни, ако по осем часа на ден ще ми се налага да търпя откачалки като вас...

През обедната почивка изядох сандвича си без никакъв апетит. Спомнях си как преди няколко дни Фрейзър беше минал да ме види и колко добре ми се отрази тази среща.

От подобна изненада имах нужда сега. Ако не поговорех с някого, който ме разбира, с някого, достатъчно чувствителен и добронамерен, в най-скоро време щях буквално да се пръсна. Би било прекалено егоистично от моя страна обаче да занимавам Фрейзър със

собствените си проблеми точно сега, когато и на него не му беше никак лесно.

А колкото до Ангъс... Тук нещата стояха по-сложно. Въздъгнах. Не вървеше да се обадя и на него.

Опитах се да се разсея поне малко с мисълта за бомбичките. Щура идея, но можеше да излезе нещо, кой знае? Въпреки че беше малко вероятно. В наши дни свещеникът може да свърже двама души в брак навсякъде. Дори в черквата да е димна завеса и шаферките да са се разбягали.

Е, щях да разбера какво се е случило, макар и с известно закъснение. Интересно, дали Фран щеше да отиде на сватбата. Най-вероятно. Това момиче не страдаше от излишни скрупули.

Фран... Заета да оплаквам Алекс, още не бях почнала истински да страдам за нея. Както след смъртта на някой близък — осъзнаваш, че човекът, когото си обичал, е изчезнал от живота ти завинаги, но едва постепенно си даваш сметка за размерите на загубата. Можех да си повтарям, колкото си искам, че ме е предала, че не съществува повече за мен... това нямаше да помогне. Целият ми досегашен живот, откак се помнех, беше свързан с нея.

А ето че дори не ми се беше обадила след случилото се онази вечер. Може би това беше разбираемо — срамуваше се... А може би бързо се беше примирила — след като можеше да има Алекс, на когото очевидно държеше повече, отколкото винаги беше показвала. Неслучайно беше такава добра актриса... Отново ми се доплака. Излизаше, че през цялото това време е сипела обиди по негов адрес не за да ми отвори очите за истината, а за да приспи съмненията ми и, кой знае, може би за да ме накара да се отдръпна от него. Мина ми през ум, че е трябвало да очаквам това да се случи и че по-странно беше, че се е случило чак сега. Алекс се опитваше да пробие в музикалния бизнес, канеха го по блестящи светски партита. Аз бях прекалено невзрачна за негова приятелка, докато Фран... беше друго нещо. Красива, елегантна, остроумна, тя с лекота ставаше център на всяка компания, би могла да му помогне да си създаде контакти в артистичните среди... Бих могла да го разбера. Това, което не разбихах, беше — за какво е бил целият този театър толкова време.

Този път Алекс не изпрати обичайния букет — явно знаеше, че няма да свърши работа. Или просто... беше прекалено ангажиран. С

Фран. Сигурно имаха толкова неща да си кажат. „Този път се измъкнах на косъм...“ Струваше ми се, че чувам гласа на Алекс. „Да живее свободата“ — вдигаше може би в този момент наздравица Фран с игриви пламъчета в очите. Е, бяха получили каквото търсеха, а аз трябваше да мисля за нещо друго. Но колкото и да се опитвах, не се получавахе.

Изведнъж в стаята нахлуха, хванати на влакче, танцуващи хора с островърхи шапки. Едва не разтърках очи. Чувах дори и музика. Реших, че окончателно съм превъртяла, но после се сетих, че идва Коледа.

Хвърлих озадачен поглед към Стийв, а той отвърна:

— Довечера е купонът, нали знаеш? Колегите вече са започнали да загреват...

— Че кой прави купон в понеделник вечер? — въздъхнах.

— Винаги може да стане купон — смигна ми Стийв. — Особено когато аз съм насреща, нали, слънчице?

Озъбих му се, но той ме хвана за ръката и ме повлече към танцуващите въпреки протестите ми. Ако някой ми беше казал, че ще подскачам из стаята само ден след като съм останала без гадже и без най-добра приятелка, щях да му се изсмея в лицето. Добре че Фран и Алекс не можеха да ме видят отнякъде.

След малко изсъсках на Стийв:

— Без мен! Изобщо не ми е до това...

— Ще идваш ли довечера? — невинно попита Джейни.

— Да не съм луда?!

— О, стига... Остани поне малко. Ще се поотпуснеш. Напитките са безплатни.

Хм.

— Ако ще и коли да подаряват, пак няма да остана — изхвърлих се. — Ще си ида вкъщи, ще хрупам чипс пред телевизора и ще си ближа раните. Това е. Ти остани, щом искаш. Джеймс ще дойде ли?

Долната устна на Джейни затрепери.

— Не... Зае е.

— Тренировки?

— Как позна?

— Много ме бива...

— Моля те, остани и ти. Ще си правим компания.

— Нали Стийв ще е тук?

Той ни помахаше с изкривена на една страна вратовръзка. В ръцете му се беше появил огромен балон.

— Моля те, Мел. Моля те.

И аз не знам защо се съгласих. Сигурно за да избягам от мислите, които щяха да ме връхлетят.

Денят ми се видя безкраен. Никой не позвъни. Никого не го беше грижа за мен.

В края на работния ден Флави ни дръпна една прочувствена реч за това, колко добре сме си прекарвали тази година в отдела и как през следващата очаквала да идваме на работа с още по-голямо удоволствие! Били сме работители като един добре смазан механизъм... Изплезих се зад гърба ѝ, докато всички ръкопляскаха.

После вдигнахме наздравица с евтино вино в пластмасови чашки и... подхванахме обичайните разговори между колеги.

— Веселите ли се, момичета? — помахаше ни Флави.

И още как.

По едно време Стийв ме потупа по рамото.

— Ще прескочим ли до счетоводния отдел? Там винаги е по-голям купон.

Нищо чудно. И все пак имах известни съмнения.

Стийв се въоръжи с две бутилки вино и ни поведе към счетоводния отдел в другия край на сградата. Там поне беше по-шумно, ако не друго. Счетоводителите вече му бяха отпуснали края — играеха на прескочикобила, крещяха, тропяха с крака, а един дори легеше на пода и друг наливаше в устата му вино.

— Виж ти... Винаги съм смятала счетоводителите за големи сухари.

— Такива са. През повечето време. Но сега си наваксват... Започнали са още от сутринта.

Приех предложената ми чаша шампанско, но си дадох дума да я карам по-полека. Алкохолът щеше да събуди задрямалите демони и ако чувствата ми изведнъж се отприщеяха, не се знае какво можеше да стане. А точно днес малко ми трябваше.

Опитах се да се почувствам част от общото веселие, без да се вживявам много, но когато някой ме дръпна за полата, бях готова да му зашия един шамар. Явно още не бях влязла във форма.

Недалеч от мен един от счетоводителите разпалено обясняваше, че нямал нагласата на счетоводител. Призванието му било да свири на барабани, но така се стекли обстоятелствата. А кой знае, от него можело да излезе музикант. Даже веднъж се явил на прослушване, когато „Моторхед“ си търсели барабанист. И той демонстрира уменията си нагледно, като взе две линейки и затропа по бюрото.

Изведнъж изпитах нужда да се махна оттук, да изляза на въздух. Главата ми гърмеше. Измъкнах се в безлюдния коридор, отворих прозореца и подадох глава навън. Счетоводният отдел беше на дванайсетия етаж и от прозореца се откриваше добра гледка. Виждаха се покривите на съседните сгради, сред които разпознах и този на компанията, в която работеше Фрейзър. Тя беше от старите тухлени постройки, с гипсови орнаменти под покрива и доста се отличаваше от другите.

Внезапно изпитах остра нужда да поприказвам с него. Не просто с някого, а точно с Фрейзър. Толкова неща стаявах в себе си, че вече не издържах. Може би още не си беше тръгнал — не беше чак толкова късно. Щях да се държа все едно случайно минавам оттам и щяхме да намерим време за по кафе, въпреки че Фрейзър сигурно имаше милион задачи, свързани с предстоящата сватба. Е, щях да го отнема от Аманда за десетина минути — отсега нататък щеше да има предостатъчно време да се върти около нея.

Мислех трескаво, разкъсвана от колебания. Идеята ту ми се виждаше добра, ту — детинска и безразсъдна. Най-после разбрах, че така или иначе ще отида. Каквото и да решах, краката сами щяха да ме отнесат натам.

Щяхме да се поздравим и да повървим двайсетина метра заедно, какво толкова? Аманда дори нямаше да усети закъснението му.

Вътре купонът течеше с пълна сила. Взех си нещата и се огледах за Стийв и Джейни. Трябваше поне да им се обадя. За мое огромно удивление те се прегръщаха в един ъгъл и изобщо не им беше до мен. Какво пък? И на двамата щеше да им се отрази добре. Опитах се да се измъкна, без да ме забележат, но в последния момент Джейни ме видя и ми намигна с насочен нагоре палец. Усмяхнах се и ѝ помахах.

Наистина се радвах за нея. Не я бях виждала да сияе така. (Въпреки че защо точно Стийв?)

Приех това като добър знак и изскочих обнадеждена навън. Вдъхнах дълбоко хладния нощен въздух и се запътих към сградата от червени тухли, чиито прозорци още светеха.

Двайсетина минути обикалях напред-назад, без да си давам вид, че чакам някого. Това трябваше да изглежда като случайна среща. Но кога ли най-после щеше да се появи Фрейзър? Замръзвах и вече почти не чувствах пръстите си, а носът ми сигурно беше червен като морков.

Ето го! Крачеше приведен срещу вятъра и още не ме беше забелязал. Краката ми се разтрепериха. Не биваше да идвам — идеята беше глупава. Най-добре да изчезвам...

— Мелани! Мен ли чакаше?

Божичко!

— Не... Тоест, да.

Той се усмихна.

— Наистина ли?

— Ами... просто минавах от тук и си казах, че... Но ако бързаш...

Зъбите ми тракаха.

Фрейзър ме погледна загрижено.

— Премръзнала си... Искаш ли да влезем на топло? — Той посочи близкото кафе. — Нали не бързаш?

— Не особено...

— Знаеш ли, в неделя ти звънях — исках да ти благодаря за вечерта, но те нямаше.

— Вкъщи си бях... Просто не исках да вдигам телефона.

— Надявам се... не заради Аманда?

— Не.

Въздъхнах и му разказах всичко. От самото начало. За Америка, за Чарли, за мокрото помещение и за Фран. Фрейзър ме слушаше, без да ме прекъсва. Сервитърката, която ни донесе кафето, също разбра, че провеждаме сериозен разговор, и побърза да се отдалечи, за да не ни притеснява.

Завърших разказа си, обляна в сълзи. Откъде се бяха взели? По едно време си мислех, че съм си изплакала очите и никога вече няма да мога да пролея нито сълза. Но ето че пак рухнаха цели потоци — сладкишът ми сигурно вече имаше странен вкус. Не се срамувах да плача пред Фрейзър, но реших да сменя темата, преди да съм го удавила.

Усмихнах се през сълзи.

— Виждам, че вече ядеш сладко?

Той се засмя.

— Аманда вдигна ръце от мен. Тя е готова на всичко заради фигурата си, но аз реших, че целта не си струва усилията. Освен това сладкото ми се отразява добре. Но... мисля, че се отклонихме от темата. Какво смяташ да правиш сега?

— Да си изям сладкиша.

— Говоря сериозно.

Свих рамене.

— И аз не знам... Едно е сигурно — не искам да го виждам повече. Ще ми липсва известно време, но едва ли колкото Фран...

— Разбирам... Но знаеш ли, мисля, че след време ще й простиш...

— Изключено! Никога.

— Не си ли чувала, че не бива никога да казваш „никога“? — усмихна се Фрейзър. — Освен това с Фран сте приятелки открай време и винаги си знаела как подхожда към мъжете. Така че колкото и да си наранена от постъпката ѝ, дълбоко в себе си едва ли си чак толкова изненадана. Аз лично не съм, въпреки че я познавам сравнително отскоро.

Замислих се над думите му. Може би имаше право.

— Освен това... всичко става, защото е трябвало да стане. Поне вече си разбрала какво представлява Алекс. Аз успях да го преценя от самото начало, но дори и да ти бях казал, нямаше да ми повярваш. А... колкото до Фран, тя просто си е такава, но това не ви е пречело да сте приятелки, следователно у нея сигурно има и друго... Нещо, заради което държиш на нея. Освен това... сигурен съм, че тя в момента съжалява за случилото се не по-малко от тебе — затова и се срамува да ти се обади.

— Смяташ ли? Нищо чудно да са заедно с Алекс и добре да се забавляват...

— Не. Не вярвам. Харесва ли ти сладкишът?

— Да. Омръзна ли ти да ме слушаш?

— Не... просто искам малко да те поразсея. Иначе... ще се докараш до там, че няма да те хваща сън и цяла нощ ще се въртиш в леглото и ще го мислиш, а на сутринта ще имаш чувството, че главата ти се пръска. Знам го от личен опит.

— Така ли? Значи и на теб ти се е случвало?

— А ти как мислиш?

— Ти пък за какво толкова се притесняваш, че чак сън не те хваща?

Той ме погледна с присвити очи.

— За какво ли не. Например... колко ли калории са се съдържали в последното парче сладкиш, което съм изял, и дали ще мога да си позволя още едно, и дали да бъде с ванилов или с шоколадов пълнеж... Ето, виждаш ли?

Засмях се. Чувствах се добре в компанията на Фрейзър и лека-полека се отпусках. Разговорът ни постепенно изгуби драматизма си и високия си емоционален градус и премина в приятелско бърбене. Бяхме останали последните посетители в кафенето, което може би скоро трябваше да затваря, но ни беше толкова приятно и някак не ни се тръгваше, не ни се излизаше навън, в студа.

Не знаей колко време разговаряхме, но когато най-после се прибрах у дома, на сърцето ми беше много по-леко. Линда още не си беше легнала — гледаше „Титаник“, поредния любим филм, който беше в състояние да гледа отново и отново, и се заливаше в сълзи. Мълчаливо седнах до нея на дивана, а тя, също така мълчаливо, ми подаде ръка. Догледахме филма заедно.

Когато най-после си казахме „лека нощ“, тя смутено ми напомни:

— Уговорката за уикенда си остава, нали? Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се — кимнах.

Господи, съвсем ми беше изхвъркнало от главата. Най-лошото беше, че нямаш абсолютно никаква идея какво щях да правя.

Въздъгнах. Вероятно все пак щях да гостувам на родителите си. Щях някак си да преглътна въпроса: „Ами ти, мила, няма ли най-последа срещнеш някое свястно момче?“

Замъкнах се до леглото и изведнъж усетих, че съм капнала. Затворих очи и заспах точно когато започнах да кроя планове за пъклено отмъщение.

На другата сутрин, като никога, бях една от първите, пристигнали на работното си място. Нищо чудно — явно купонът снощи беше продължил до късно и Повечето колеги още не се бяха свестили...

Това важеше с пълна сила за Стийв и Джейни, от които също нямаше и следа. Разбира се, не бях и очаквала да ги заваря тук толкова рано, но все пак бях изненадана от съобщението, оставено на телефонния секретар: „Мел, тук е Стийв. Кажи на Флави, че тази сутрин ще закъснеем, защото си имаме по-важна работа. Ха-ха-ха!“

Горкичкият, съвсем беше откачил. Но трябва да призная, че компанията им ми липсваше. Ако нямаше с кого да си приказвам, пак щях да се отдам на самосъжаление и мрачни мисли.

Алекс и Фран, разбира се, не се бяха обаждали. Алекс очевидно беше разбрал, че този път нещата са окончателни и няма връщане назад. Аз също съзнавах, въпреки че донякъде бях разочарована, че се е предал толкова бързо. Не че обратното щеше да промени нещо.

Обадих се на майка си, която вече се вълнуваше за предстоящата сватба (цял Уокинг се вълнуваше — жителите му се чувстваха в центъра на важно събитие, което ги караше да се гордеят и да тръпнат в очакване). Съобщих ѝ, че няма да присъствам на сватбата.

— Скарахте ли се? О-о-х... А като деца тричките бяхте толкова задружни... Спомням си как веднъж...

— Не, мамо, и тогава непрекъснато се карахме и после Амандани заплашваше, че ако не се сдобрим отново, ще накара големите момчета да ни набият.

Майка ми като че ли не искаше да чуе.

— Сигурна съм, че не е нещо сериозно... Вие сте си толкова близки... О, Аманда ще бъде прекрасна булка — каквато е хубавичка... като кукла!

— Аманда е... вещица!

— Мелани, скъпа... Сигурно си изнервена... Много ли работа имаш на новото място? Като се видим, всичко ще ми разкажеш... И мисля, че непременно трябва да отидеш на сватбата — ще се отпуснеш, ще потанцуваш, ще срещнеш интересни хора... Дерек Филипс сигурно е надминал себе си и сватбата ще бъде нещо изключително... Ще съжаляваш, ако не отидеш!

— Сигурно, мамо, но няма да отида. Това е. Ще се видим в събота!

— До събота, мила, и пак си помисли!

Затворих телефона с мисълта, че не бях очаквала друго и не си струва да се ядосвам.

16.

В събота се събудих замаяна, с натежала глава и с някакво мрачно предчувствие. Когато най-после си спомних какво ми предстои, съвсем се вкиснах. Най-после си казах, че е крайно време да спра да се вайкам — щях да прекарам няколко часа с майка си, какво толкова? Стават далеч по-страшни неща. Щяхме да си побъбрим в кухнята, да погледаме телевизия и може би да отидем на пазар.

Истината беше, че ако зависеше от мен, нямаше да мръдна от тази стая, нямаше изобщо да си подам носа навън. Щях да се просна по очи на леглото, да ритам с крака и да удрям с юмруци, докато най-после притихна, заровила глава във възглавницата. А вместо това трябваше да стана, да се измия, да се облека — изобщо да си дам вид, че върша присъщите за всеки човек неща. Нямаше да е лесно, когато в същото време Алекс и Фран не ми излизаха от главата. Виж, те сигурно щяха да си изкарат чудесно, не се и съмнявах. Вероятно щяха да се появят заедно на сватбената церемония и да привлекат вниманието върху себе си. Заедно щяха да бъдат великолепна двойка, трябваше да го призная. А един ден децата им щяха да играят заедно с децата на Аманда и Фрейзър. Двете семейства щяха да си гостуват, да обикалят заедно скъпите курорти... А аз бях излишният елемент от мозайката. Не се вписвах в тази идилична картинка и трябваше да се отстраня от пътя им.

Чух шум от размятане на мебели в съседната стая и това ме изтръгна от мислите ми. Странно наистина, какво ли замисляше Линда? Каква ли муха ѝ беше бръмнала в главата?

Дрррр! Подскочих, разтърсена от оглушителен звън. **Дрррр!** Звънът не преставаше. Не ми се вярваше да е пощальонът и дано не беше Алекс. За негово добро. Затътрих се да отворя, както си бях по пижама. Едва ли търсеха Линда.

Тя надникна в коридора. Каквото и да правеше, не изглеждаше никак доволна, че някой я откъсва от заниманието ѝ и че още се мотая пред погледа ѝ въпреки изричната ѝ молба. Естествено, щях да

изпълня даденото обещание, но не можеше да се отрече, че тя имаше всички основания да се съмнява в мен.

Надникнах през шпионката. Отвън стоеше Ангъс.

— Какво има? — попитах с не особено дружелюбен тон.

— Здравей, Мел. Може ли да вляза?

Пристъпих от крак на крак.

— Защо?

— Ще ти кажа. Ще ме пуснеш ли вътре?

Хм.

— Какво си намислил?

Ангъс се усмихваше лукаво, но когато ме видя, усмивката изчезна от лицето му.

— Мел... Какво се е случило? Изглеждаш така, сякаш не си преставала да плачеш от седмици...

— Колко си наблюдателен. Ще ми кажеш ли най-после какво те носи насам? Няма ли да се стягаш за сватбата? Да не би... да са я отменили?

— Уви, не. Мел... да не те събудих?

— А, не, не се безпокой. Станах преди малко. Ще пиеш ли кафе, защото определено имам нужда.

Той погледна часовника си.

— Може. Благодаря ти. Здравсти, Линда.

Линда примигна и се свря като мишка в дупката си.

— Трябва да изчезвам оттук... — прошепнах. — Обещала съм.

— Добре де. След малко тръгваме.

— Накъде?

— Как къде? На сватба.

— Без мен!

Ангъс ме последва в кухнята.

— Напротив. Защо мислиш, че съм дошъл? Да те отведе оттук. Фрейзър ми разказа всичко.

Сложих кафеварката, след което се обърнах и го изгледах от упор.

— Мисля, че се изразих ясно — няма да ходя на никаква сватба. Плюс това... дори не съм поканена.

Ангъс извади чаши, като си тананикаше някаква мелодия, все едно изобщо не ме беше чул.

Най-после седнахме да пием кафе. Едва сега ми направи впечатление, че кухненската маса беше изчезнала. Виж ти. Сега обаче нямах време да се замислям над този факт — имах си достатъчно други грижи.

Като капак, Ангъс седеше срещу мен, облечен в шотландска поличка и си подсвиркуваше най-невъзмутимо.

— Престани — помолих го. — Лазиш ми по нервите.

Той ме погледна.

— Бих искал да те покания на сватбата. Имам право да заведа своя дама, така че, ако не възразяваш...

— Възразявам. Заведи Кайли Миноуг.

Той отпи от кафето, без да се засегне от троснатия ми тон.

— Защо се притесняваш? Алекс няма да бъде там.

— Алекс изобщо не ме интересува.

— Нито пък Фран...

— Е, и?

— Хайде, Мел, облечи се. Наел съм кола, така че ще пристигнем бързо.

— Ангъс, няма да дойда с теб на тази сватба, избий си го от главата! — Скръстих ръце на гърдите. — Е, тръгваш ли?

Той не помръдна. Гледаше ме, без да сваля очи от мен.

Въздъгнах.

— Ще ми обясниш ли защо толкова държиш да дойда с теб? Вече казах, че няма да участвам в хвърлянето на бомбички...

Той сви рамене.

— Независимо от това бих искал да дойдеш.

Гледаше ме така настойчиво, че пулсът ми се ускори.

— Ангъс, няма никакъв смисъл... И бездруго всички ще са научили, че Алекс ме е зарязал, и ще злорадстват или ще ме съжаляват...

— Не е вярно — разпалено възрази Ангъс.

— Недей... Излишно е да се опитваш да ме убеждаваш. Стига ми дори подигравателното изражение на Аманда.

— На нея пък точно сега изобщо няма да ѝ е до това, не мислиш ли?

— Не знам... О, Ангъс, просто не бих могла да слушам как някой се заклева във вечна вяност на друг... Това ще ме довърши. Ще се

изповръщам върху сватбената торта...

— Одобрявам.

— Не ме дразни. Казах ти, че няма да дойда. Излишно е да го говорим повече. Ще ида на гости на майка ми, ще си бъбрим, ще печем кифлички...

Ангъс поклати глава.

— И все пак ще дойдеш.

— Какво, насила ли ще ме замъкнеш?

— Не, ти ще дойдеш сама, след като ти изтъкна поне две сериозни причини. Първата е — точно сега е моментът да си кажеш „Било каквото било“ и да пристъпиш с високо вдигната глава и прочее... Схващаш ли идеята? Просто трябва да го направиш. После ще се гордееш със себе си.

— Хм. Давай втората причина.

Той ме погледна.

— Втората причина е, че аз наистина много искам да дойдеш. И ти го знаеш. И въпреки това се правиш на изненадана. Което означава, че не си изпаднала в депресия, следователно положението не е безнадеждно.

Говореше, без да откъсва очи от мен. Известно време издържах на погледа на тези ослепително сини очи. Най-после сведох глава. Сърцето ми беше ускорило пулса си.

— Хм — казах аз, без да го поглеждам. — Не мисля, че имам какво да облека.

Той грейна.

— Важното е, че ще дойдеш! Ако искаш, тръгни и по пижама.

— Да, но ти си с шотландска поличка.

— Добре де, облечи там нещо. Няма кой знае какво значение. Според мен всичко ти отива.

Изчервих се като малко момиченце от този комплимент. Още малко и щях да заподскачам: „Той ме харесва! Харесва ме!“

Изкашлях се.

— Добре... ще измисля нещо.

Той кимна, като че ли си е знаел, че ще дойда, още от самото начало.

— Аз пък ще сложа чайника. Линда, ще пиеш ли чай с нас? След малко се изнасяме.

— Не, благодаря — долетя приглушеният отговор, последван от някакво чукане. Какво правеше тази жена там вътре? Стените ли разбиваше?

Седнах на леглото в стаята си и се замислих дълбоко. Изведнъж усетих прилив на неудържима енергия, желание нещо да се случи. Ангъс беше прав — не бях изпаднала в депресия. Имах чувството, че съм на прага на нещо важно, и това усещане беше почти разтърсващо.

Освен това не беше съвсем вярно, че нямаше какво да облека. Имах една стара тъмновинена рокля от брокат и миналата седмица, когато още кипяха трескавите ни приготовления за сватбата, я бях взела от химическо. Имах и едни високи обувки с копченца, в стила на двайсетте години. Щях да мина и без шапка — имаш подходяща панделка, която да придържа къдриците ми. Хвърлих поглед в огледалото и... най-неочаквано останах доволна от себе си. Очите ми сияеха, а от вълнение дълго не успях да закопчаю копченцата на ръкавите.

Най-после се появих пред Ангъс в целия си блясък. Той ме чакаше, без да проявява ни най-малко нетърпение.

Като ме видя, разпери ръце.

— Изглеждаш възхитително!

— Благодаря. Ти също изглеждаш добре.

Не го казах само за да си върна комплимента — шотландската носия наистина подчертаваше мъжествената фигура на Ангъс.

— Искаш ли аз да се обадя на майка ти и да я предупредя да не те чака? — жертвоготовно предложи той.

Божичко, това съвсем ми беше изхвъркнало от главата.

— Хм... Готов ли си да се подложиш на разпит като от времето на Великата инквизиция? Кой си, с какво се занимаваш, какво търсиш тук и изобщо — какви са намеренията ти?

Той се засмя. Позвъних на майка си и се оказа, че тя всъщност остана много доволна, като разбра, че все пак съм решила да отида на сватбата. Това било по-важно, а с кифличките щяла да се справи и сама. Дори пожеланието ѝ и на мен най-после да ми излезе късметът, не ме подразни, а само предизвика усмивка.

Погледнах към Ангъс, който миеше чашките от кафето и свих рамене.

— Знам ли? Защо пък не?

— Ще тръгваме ли? — попита Ангъс, когато затворих телефона.
— Готова съм — отвърнах малко нервно.
— Хайде, чао, Линда!
Тя промърмори нещо.
— Благодарим! И на теб приятно изкарване!

По пътя към Уокинг и двамата не бяхме особено приказливи. Беше ми нервно и пръстите ми нервно барабаняха по коляното. По едно време Ангъс хвана ръката ми.

— Мел, не се притеснявай... И не забравяй — горе главата! Ще става, каквото ще става!

Изведнъж се сепнах.

— Чакай... Нали се отказа от онази безумна идея?

— За бомбичките ли? Не съм се отказал, но идеята може и да пропадне, което би било жалко. Муки не беше много сигурна, че ще успее да ги вземе, Франческа няма да дойде, ти не искаш да участваш...

— Но ако Муки ги донесе, това значи ли, че...

— Че ще си опитам късмета? Определено. Рискът си заслужава. Той гледаше право пред себе си.

— На какво разчиташ, Ангъс? — попитах меко. — Знаеш, че това няма да ги спре, нали?

Този път той ме погледна. Очите му се смееха.

— Не, но поне ще ги вбеси...

Не можах да не се засмея.

— Знаеш ли... можеш да броиш и мен.

— Наистина ли?! — оживи се Ангъс.

— Щом ти казвам. Малко пушек няма да навреди на Фрейзър. Мозъкът му и бездруго е достатъчно размътен, щом е решил да се жени за Аманда.

— В такъв случай назначавам те за член на екипа, който отговаря за безопасното изтегляне на бабичките.

Кимнах. Нервите ми бяха опънати до крайност, но в този момент имах чувството, че съм готова на всичко. Нямах какво да губя. Щеше да става, каквото има да става.

Ангъс явно подозираше какво става вътре в мен, защото ме погледна заинтригувано.

Усмихнах му се.

Времето беше доста мрачно. Слънцето от време на време се опитваше да пробие облаците, но без особен успех. Църквата обаче беше красива като картинка. Едно от множеството „райски“ кътчета в добрата стара Англия. Над вратата имаше венец от глог, бръшлян и бодлива зеленика. Наоколо цареше предпразнична суетня. Гостите, дошли от близо и далеч, се тълпяха в дворчето, събираха се на групички, едни бъбреха оживено, други — очевидно изнервени от пътуването, стояха по-настрани. Най-любопитното, разбира се, бяха възрастните роднини — никой не можеше да се отърве от тях, без да го разпитат надълго и нашироко.

Към мен никой не проявяваше особен интерес, затова можах да разгледам останалите гости необезпокоявана.

Забелязах, че поканените от страна на Аманда значително се отличаваха от гостите на Фрейзър. Едните бяха по-шумни, по-нагласени и слизаха от по-скъпи автомобили. Другите... изглеждаха по-нормално, като, разбира се, не се смята това, че мъжете бяха с шотландски полички.

Отидохме да поздравим майката на Ангъс, очарователна дама с топла усмивка. Забелязах и други познати физиономии — Повечето от ергенското парти. Те също си ме спомняха и ми кимаха усмихнато. Зърнах Наш, облегнал гръб на едно дърво. Помахах му. Стори ми се доста пребледнял. Явно вече осъзнаваше, че да си кум не е шега работа.

— Как е, Наш?

— Горе-долу...

Нещо ми изглеждаш притеснен.

— А... не. Само малко...

— Подготви ли речта си?

Той съвсем позеленя. Явно го бях улучила по болното място.

— Скалпих няколко изречения. Тук някъде е... по джобовете.

— Спокойно, сигурна съм, че ще се справиш. А къде е Фрейзър?

Не трябваше ли да е вече тук?

— Ами... сигурно ще се появи всеки момент... Не остава много време...

Горкият Наш. Не му завиждах.

Но къде ли наистина беше Фрейзър? Хората вече започваха да се оглеждат и да правят шеговити коментари. До началото на церемонията оставаха десетина минути и беше малко странно младоженецът да не се е появил до този момент. Погледнах Ангъс, но той само сви рамене.

По пътя не се задаваше никаква кола, а повечето гости вече бяха пристигнали. Някакъв фотограф крачеше напред-назад и очевидно започваше да нервничи. Като ни видя, той се запъти към нас.

— Вие ли сте братът на лорд Макконалд?

— А вие сте...

— Джоф де Бувоар. Фотограф от списание „Хелоу“. Потомък на граф Съфолк.

— Много се радвам за вас — каза Ангъс и двамата като по даден знак обърнахме гръб на фотографа и се отдалечихме.

Шаферките вече бяха в пълен състав — шест блондинки с размерите на манекенки и две малки куклички — за разкош, също блондинки. Двете малки шаферки тичаха като мишлета наоколо, криеха се зад гърбовете на възрастните и се плезеха една на друга. Големите си поправяха грима и не им обръщаха никакво внимание.

Малко по-встрани беше застанал някакъв човек, който държеше навързани осем снежнобели охранени гъски с папийонки.

— Дявол да го вземе! — възкликнахме едновременно двамата с Ангъс.

— Няма да се омъжа, ако на сватбата ми няма гъски! — заявих тържествено.

— Като гръмнат бомбичките, ще се разхвърчи перушина — промърмори Ангъс. Той поглеждаше неспокойно часовника си.

— Ето ме и мен! — изскочи отнякъде Муки.

Разцелувахме се и тя прошепна:

— Успях! В мене са...

След което отвори елегантната си дамска чантичка на „Шанел“, за да ми демонстрира за какво ставаше въпрос.

— Въпреки че като гледам, може и да не се наложи да ги използваме... О, тези гъски — толкова са сладички!

След малко викарият покани гостите да заемат местата си в черквата.

— Много съжалявам, но в два часа е следващата церемония... Благодаря ви... Наистина ужасно съжалявам...

Аз лично нямах нищо против да влезем вътре — беше ми хладно. Ангъс прошушна нещо на Наш и последвахме останалите гости.

Църквата изглеждаше приказно и отвътре, както и отвън. Може би украсата беше малко в повече — всички тези панделки и венчета... но това си беше лично мое мнение. Навсякъде горяха свещи, а пътеката, по която щяха да минат младоженците, беше посипана с розови цветчета. Всичко беше толкова смайващо, че когато някой ме попита: „А вие? От страна на булката или на младоженеца сте?“, само преглътнах.

— Тя е с мен — притече се на помощ Ангъс. — Мел, сядаш до мен.

Местата ни бяха най-отпред. Ангъс седеше между мен и майка си.

Органистът подхвана някаква тържествена мелодия. Ушите ми кънтяха. Различих преплетените инициали на Фрейзър и Аманда в украсата пред олтара. От другата страна на пътеката Муки ни правеше някакви знаци. Ангъс й кимна и посочи алармата. Стомахът ми беше свит на топка.

Черквата беше пълна с народ и фотографът от списание „Хелю“ щракаше насам-натам, колкото да не стои със скръстени ръце. Обективът му следеше най-вече едната от шаферките.

Седящите на първите редове обръщаха назад глави неспокойно. Наш не се виждаше никъде. Майката на Фрейзър не изглеждаше притеснена, поне външно. Почти всички останали си шушукаха, озъртаха се и се подсмиваха. Вече беше дванайсет и петнайсет. Церемонията трябваше да започне преди четвърт час. Майката на Аманда нервно мачкаше в ръце кърпичката си и се поклащаше напред-назад.

Да си призная, самата аз бях озадачена. Наведох се към Ангъс и прошепнах:

— Да не си завързал брат си някъде?

Той се засмя.

— Честна дума, не съм. И аз бих искал да знам къде е.

Времето напредваше. Вече беше почти дванайсет и половина.

Изведнъж вратата в задната част на черквата се отвори с трясък и всички глави се обърнаха натам.

В дъното на пътеката, красива като принцеса от приказките, стоеше Аманда. Облечена беше в прилепнала по тялото рокля в бяло и златисто и приличаше на изящно, оживяло цвете.

Лицето ѝ обаче беше восъчно бледо и разкривено от ярост. Всички изведнъж притихнаха. Тя тръгна по пътеката. Устните ѝ бяха решително стиснати. В първия момент шаферките понечиха да я последват, но спряха разколебани. Органът също изведнъж замлъкна — явно някой беше сръчкал органиста.

Аманда се беше насочила... точно към нас. Очите ѝ мяхаха мълнии.

— Ти... — изсъска тя на Ангъс. — Къде е брат ти?

— Нямам представа — спокойно отвърна Ангъс.

— Шибано копеле! — извиси глас Аманда, вън от себе си. — Ти ли не знаеш?! Ти ли?! Ти си ми погодил този номер! Казвай къде е шибаният ти брат!

— Съжалявам, Аманда — все така спокойно отвърна Ангъс. — Уверявам те, че наистина не знам. Може би просто е закъснял и ще се появи всеки момент.

— Майната ви! — изхриптя Аманда. — И на теб, жалък палячо, и на заспалия ти брат, и на тая глупачка, дето се увърта около вас... Мелани... фурнаджийската лопата... Кретени!

Разтреперана, наведох глава. Отново се бях озовала в центъра на скандал и този път част от нападките бяха насочени срещу мен.

Аманда явно реши, че не си струва да си хаби патроните за мен и отново се нахвърли върху Ангъс, а аз, като не знаех къде да се дяна, се озърнах неспокойно.

И в този момент видях нещо, от което направо настръхнах. В дъното на черквата ми се мярна позната къдрава глава, снежнобяла риза, шотландска поличка... Фрейзър! Косата му беше разрошена от вятъра, а устата — стисната някак сурово. Освен мен още никой не го беше забелязал — всички бяха погълнати от онова, което се разиграваше пред олтара.

— Предай от мен на оня скапан, долнопробен идиот, че вече не искам и да го знам! Разбира се, ще го осъдя да ми изплати част от разносните за сватбата, няма да му се размине току-така, какво си мисли той?! Нещастник! Като си помисля с какво семейство щях да се свържа... Слава богу, че се отървах навреме!

Ангъс нищо не казваше — само я гледаше втренчено. Обхваната от безсилна ярост, Аманда замахна с букета си и... по погрешка удари мен. Тълпата ахна. Попипах бузата си — бодлите ме бяха одрали по лицето.

Аманда се завъртя и... си тръгна, също като злата фея от приказките. Но преди това се обърна към гостите, които седяха като втрещени.

— Какво сте ме зяпнали?! Майната ви на всички!

И изведнъж се вцепени. После изпищя и писъкът ѝ премина в пристъп на кашлица. Останалите гости също започнаха да се давят и да кашлят. Черквата се изпълни с лютив, задушлив дим. Настана голяма суматоха.

— Мел — прошепна Ангъс с грейнали очи, — започва се! Следи за изтеглянето на бабичките!

Един през друг гостите се тълпяха към вратата. Паниката нарастваше. В блъсканицата се събориха няколко от високите сватбени свещи и с уплаха си помислих, че скоро ситуацията ще излезе извън контрол. Оставаше само да се подпали някоя от дългите рокли... Гъските се разхвърчаха с оглушителни крясъци. Добре че мъжът, който отговаряше за тях, не изпускаше от ръце поводите.

Опитвах се да насоча част от хората към страничния изход. С периферното си зрение видях Ангъс с пожарогасителя в ръце. Дано да успееш да овладее положението. Майката на Аманда се въртеше като обезумяла и само кършеше ръце. Добре че Муки се погрижи за нея.

Горкичкият викарий си скубеше косите, побелял като платно. Дожаля ми за него.

— Не се безпокойте, сър... Всичко ще се оправи...

— Един ден ще има какво да разправяте на внуците си — добави Наш, изскочил дявол знае откъде.

Чух сирената на пожарната и си отдъхнах, но мисълта, че могат да ни потърсят отговорност за целия този хаос, не ми даваше мира.

Ангъс изскочи отвътре със зачервени от дима очи, като не спираше да кашля.

— Всичко е наред... — каза, въпреки че едва дишаше. — Огънят е загасен.

Аманда мина покрай нас с вирната глава, без да поглежда никого. Фотографът Джоф щракаше бясно с камерата, но Аманда му се закани с юмрук и той бързо се отстриани от пътя ѝ. Шаферките тръгнаха към нея — изглеждаха доста по-раздърпани, а две-три имаха гъша перушина в косите — но Аманда им хвърли убийствен поглед.

— Какво още търсите тук? Не разбрахте ли, че сватба няма да има?!

Фрейзър отново беше изчезнал — като че ли се беше изпарил.

Аманда хвърли поглед през рамо, като предводител на вражеска армия, решил да се оттегли от бойното поле. Никой не смееше да я заговори. Тя се качи в лъскавата лимузина, хлопна вратата и даде някакво нареждане на шофьора.

Баща ѝ махаше след нея и викаше отчаяно:

— Успокой се, миличко! Ще му дам да се разбере на този негодник! Ще го накарам за всичко да си плати!

Тя не му обърна никакво внимание. Лимузината профуча надолу по пътя и се размина с приближаващата пожарна.

Поклатих глава.

— Не съжаляваш, че дойде, нали? — смигна ми Ангъс. — Виждаш ли какво щеше да пропуснеш?

Но точно когато се канех да му отговоря нещо, думите заседнаха на гърлото ми. Забелязах до входа на черквата две познати фигури. Те също гледаха към мен и дори тръгнаха към нас.

Обърнах се към Ангъс, обзета от паника.

— Спокойно — окуражи ме той. — Рано или късно ще трябва да поговорите.

Фран изглеждаше уморена и без настроение, но направи плах опит да ми се усмихне. Аз не отвърнах на усмивката ѝ. Алекс определено ми се стори притеснен.

Скръстих ръце на гърдите и зачаках.

— Здравей — каза Фран най-послед.

— Здравей...

— Ние... аз... мислех, че няма да искаш да говориш с нас по телефона...

— Правилно.

— Но знаехме, че тук ще можем да те намерим...

— О? Вече станяхте „ние“ — отбелязах мрачно.

Фран преглътна.

— Не, Мел... Не е това, което си мислиш... Имам предвид, че аз... нито пък той...

Тя съвсем се оплете.

— И... кога започна всичко? — осведомих се делово. — Просто за информация. Още преди да заминеш за Америка ли?

— Не! Разбира се, че не.

— О? Значи само тогава, на партито, така ли? По случай „сдобряването“?

Алекс наведе глава.

И тогава изведнъж всичко си дойде на мястото. Дори се учудих как може да съм такава глупачка?!

— Станало е... вечерта, когато си изкълчих крака, нали?

Изражението на Фран ми показва, че не греша.

— Каж ми — настоях.

— Бях отишла да се видя с Чарли, но него още го нямаше... — започна Фран.

А Алекс е бил там. Ясно. Нямаше нужда да казва нищо повече. Попипах драскотината на челото си. Кръвта беше засъхнала и се беше образувала коричка.

— Не разбирам само... Защо точно вие двамата...

— Съжалявам — този път Фран ме погледна в очите. — Онази вечер искахме да поговорим... Не знам как стана.

Поклатих глава.

— Ти беше най-добрата ми приятелка... Както и да е. Станалото станало. Целият е твой.

Алекс ме погледна стреснато. Държеше се като човек, който има чувството, че е излишен. Това беше нещо между мен и Фран и каквото и да решехме двете, неговото мнение не беше от значение. Много неизгодна позиция. Като че ли моята беше за предпочитане.

Фран също не изглеждаше особено щастлива от развоя на събитията. Погледна умърлушения Алекс, после мен и тихо каза:

- Предпочитам да си останем приятелки...
- Не вземаш ли това решение малко късно?
- Може би, но вече съм сигурна за себе си.

Изглеждаше отчаяна. Отстъпвах ѝ Алекс, какво повече искаше от мен? Би трябвало да се чувства победителка.

Нямахме какво повече да си кажем. Върнах се при Ангъс, който търпеливо ме чакаше в другия край на алеята. Бащата на Аманда току-що беше направил съобщение, че обядът не се отменя, въпреки че церемонията не се е състояла. Така или иначе всичко вече било поръчано — нямало смисъл да се губи. Новината значително подобри настроението на повечето от присъстващите. Те се раздвижиха и забързаха към колите си.

С периферното си зрение видях, че Алекс понечи да хване Фран подръка, но тя го отблъсна. В този момент дори малко ми дожаля за нея. Не си ги представях да изкарат дълго време заедно.

Изведнъж се разнесе оглушителен писък на спирачки. В църковния двор беше влетяла спортна кола последен модел и от нея изхвъркна... Чарли! Божичко! Приличаше на обезумял.

Той се втурна към Фран. Ставаше интересно...

— Знаех, че ще те намеря тук — започна отдалече Чарли и изведнъж, за всеобщо удивление, падна на колене. — Моля те, Фран. Не ме измъчвай повече! Знам, че не го обичаш...

— Не, не го обичам — тихо каза Фран.

Алекс, горкичкият, изглеждаше шокиран от това признание.

— И въпреки това... не мога да ви гледам заедно! Това ме подлудява! Просто не издържам... Фран, ние сме създадени един за друг!

— Да, но ти си един наперен, вироглав, безчувствен негодник!

— Именно! А ти си наперена, вироглава, лъжлива кучка. Точно затова си подхождаме идеално! Моля те, Фран, зарежи тоя мухльо и ела с мен! Да се махаме оттук и да отидем някъде, където никой няма да ни пречи...

Ангъс поклати глава невярващо. Двамата се спогледахме. Фран погледна първо Чарли, после Алекс и накрая мен. После каза с оня сдържан, леко нехаен глас, който така добре познавах:

— Ами това е... Аз ще тръгвам... Всичко хубаво, Алекс, беше ми приятно.

Алекс отвори уста като риба на сухо. Току-що се беше озовал от два стола на земята.

— К-какво? — заекна той. — Къде, по дяволите, отиваш?!

— С него — протичко каза Фран. — Истината е, че нямам представа къде. Довиждане, Мел. Наистина много съжалявам. Дано някой ден ми простиш...

— Довиждане — отвърнах. И този път почти успях да й се усмихна.

— И не забравяй какво ти казах за братята Макконалд! Довиждане, Ангъс!

Той й помахна, ухилен до ушите.

После Фран седна в спортната кола на Чарли, сложи си тъмните очила и омота шала около главата си като Одри Хепбърн. Гледаше право напред.

Чарли даде газ до дупка и скоро малката спортна кола изчезна от погледа ни в облак прах.

Тримата се спогледахме. Най-после не издържах и дадох воля на напушилия ме смях, въпреки че Алекс представляваше жалка картинка.

Той пристъпи към мен, но Ангъс застана на пътя му.

— Съжалявам — избърбори Алекс и отстъпи назад.

— Аз също, братле.

Ангъс ме наметна с палтото си. Тъкмо навреме — отново бях започнала да зъзна. Тръгнахме към колата, а Алекс остана да гледа след нас.

— Добре ли си, Мел?

— Мисля, че да — отвърнах, разтърсвана от смях. — Мисля, че да. Съжалявам... След малко ще ми мине.

Когато седнахме в колата, Ангъс ми подаде малка бутилка, която измъкна отнякъде.

— Пийни си една-две глътки. Бях я взел за Фрейзър, но ти май имаш по-голяма нужда.

Отпих здрава глътка и мигновено усетих как по цялото ми тяло се разля чудодейна топлина. Това същевременно ме поуспокои. Изведнъж задишах по-леко.

Помълчахме малко.

Най-после Ангъс попита:

— За какво си мислиш сега, Мел?

— За Фрейзър. Чудя се къде ли е сега. Предполагам, че в края на краищата сватба няма да има.

Ангъс ме погледна.

— Можеш да си абсолютно сигурна в това.

И в този момент сърцето ми отново ми погоди номер — заподскача като лудо.

Ангъс ме гледаше внимателно.

— Значи си мислеше за Фрейзър?

Изкашлях се смутено.

— Да...

— А не за Алекс, нито пък... хм... за мен?

Погледнах лицето му, което ми беше станало толкова близко.

— Безпокоя се за Фрейзър... Как ли се чувства след всичко, което се случи?

Ангъс въздъхна и простишко каза:

— Аз пък през цялото време си мисля за теб.

Зяпнах. И изведнъж онемях, въпреки че можех да му кажа толкова неща — че съм привързана към него, че го обичам като брат, че той е най-добрият, най-милият, най-благородният мъж, който...

Не казах нищо.

— Но ти си влюбена във Фрейзър — продължи Ангъс. Не го каза с горчивина, а като неоспорим факт.

— Глупости!

— Няма смисъл да го отричаш. Дори аз ти станах симпатичен не защото притежавам някакви прекрасни качества, а просто защото ти напомням за него...

— Това пък изобщо не е вярно! — запротестирах. — Дори и да не беше брат на Фрейзър, пак щях да те харесвам поради куп други причини.

— Да ме харесваш...?

— И да те обичам... само че не по този начин...

— ... по който обичаш брат ми.

Последното не прозвуча като въпрос. Ангъс не очакваше потвърждение.

Наведох глава.

— Разбрах го отдавна — продължи Ангъс. — Нали виждам как цялата засияваш, когато се появи Фрейзър. Но все си мислех, че имам някакъв... макар и нищожен... шанс. Още повече, че Фрейзър възнамеряваше да удържи даденото обещание и беше готов да се ожени за Аманда. До преди около час... Наистина беше глупаво от моя страна да се надявам. Глупаво и... егоистично. От една страна, го съзнавах, но, от друга... не можех толкова лесно да се откажа от теб. На моменти разбирах, че е безсмислено — както онази вечер, когато занесохме касетата... Погледнах разплаканото ти лице и изведнъж осъзнах всичко. Тогава си казах, че дружиш с мен само защото не можеш да бъдеш с Фрейзър...

Говореше, без да ме поглежда.

— Не е вярно, Ангъс. Не можеш да си толкова несправедлив към себе си!

Ушите му пламтяха.

— Много съм мислил затова... Знам какво говоря.

— Ангъс, приятелството ми с теб няма нищо общо с чувствата ми към Фрейзър. Не съм те подвела нито за миг, уверявам те!

— Знам — тихо каза той. — Съжалявам, Мел. Трябва да се науча да губя с достойнство.

— Не, Ангъс... Аз съм тази, която губи. Виж ме само — губя приятелите си един след друг... Дори Фрейзър няма да иска да ме погледне отново — след всичко, което се случи. По-скоро би се сдобрил с Аманда — нищо чудно вече да е у тях, да я моли за прошка...

— Много ме съмнява — поклати глава Ангъс.

— Затова, моля те, не казвай, че съм се сближила с теб със задни мисли... Заклевам се, че никога не съм те използвала! О, Ангъс... не искам да загубя и теб!

Той ме погледна. Очите му отново се смееха, макар и не с предишната веселост.

— Колкото до това... можеш да бъдеш напълно сигурна.

После ме прегърна. Зарових глава на гърдите му и останахме така дълго време.

17.

— А сега накъде? — попита Ангъс най-последно.

— Бих искала да се прибера у дома. А ти... В Лондон ли се връщаш?

— Мисля, че е редно да се вясна на приема — колкото да отсрамя мъжката част на фамилия Макконалд. Майка ми е там, така че тъкмо ще си я прибера.

— Смяташ ли... че майка ти се разстрои от случилото се?

— Ха-ха. Няма начин. По-скоро е останала извънредно доволна. Така че не би пропуснала възможността да хапне и да пийне за сметка на многоуважаемия господин Филипс.

— Още повече, че той може да си го позволи. Ще ме хвърлиш ли до гарата?

— Разбира се.

* * *

Хванах пътническия влак за Лондон. Ангъс ми помахаше от перона. Лъчите на следобедното слънце играеха в косата му. Фигурата му ставаше все по-мъничка и най-последно се скри от погледа ми.

Облегнах се назад с въздишка. Жената срещу мен в купето ме гледаше някак странно. Осъзнах, че гримът ми със сигурност се е размазал, а по бузата ми имаше засъхнала кръв. Като нищо можех да уплаша някого.

Изведнъж се сепнах. Ами изричната молба на Линда?! Не можех да се прибера вкъщи. По дяволите! Е, налагаше се. Щях да се свия като мишка в стаята си и Линда щеше да изтърпи присъствието ми дори да беше организираща таен събор на вещерите. Нищо по-добро не ми идваше наум. Най-последно не беше моя вината, че сватбата се провали с гръм и трясък.

Бръкнах в джоба си за кърпичка и осъзнах, че още съм с палтото на Ангъс. О, боже! Изпитах внезапен прилив на нежност. В джоба наистина имаше кърпичка. Погледнах инициалите Ф. А. М., и изтръпнах. Палтото беше на Фрейзър. Сякаш ток ме разтърси. Сгуших се във високата яка и се отдадох на мислите си, но не щеш ли, жената от отсрещната седалка се наведе към мен.

Тя беше около петдесетте, възпълна и омотана с разни шалове, но у нея имаше нещо предразполагащо.

— Аз съм екстрасенс, знаете ли?

Божичко. Само това ми липсваше. Аз ли привличах откачените хора и абсурдните ситуации? Озърнах се, но останалите в купето като че ли не ни забелязваха. Нищо чудно. Англичаните не обичат да си усложняват живота. Пък и... какво им влизат в работата хорските странности?

Погледнах жената изпод вежди и съжалих, че нямам вестник, зад който да се скрия.

— Усещам биотоковете ви... — продължаваше жената. — В момента... излъчвате много силни вибрации.

— Това е, защото се опитвам да ви предам по телепатичен път, че изобщо не вярвам в тези глупости — това трябваше да прозвучи като шегата, но в същото време — достатъчно категорично.

Жената се усмихна.

— Разбираемо е. Така е с повечето хора.

Обърнах се към прозореца и се загледах навън — това вече недвусмислено трябваше да й покаже, че искам да бъда оставена на мира.

— Тревожете се за нещо — невъзмутимо продължаваше жената.

— Ха! Това сигурно го казвате на всеки?

— Няма смисъл да се тревожите. Александър ви обича — идете при него.

Едва не подскочих.

— Моля?!

— Казах, че ви обича и трябва да отидете при него.

— Не, не и не. Това не може да бъде. Трябва да има някаква грешка. Сигурна ли сте, че не е обраното — и че не трябва да се пазя от човек на име Александър като от огън.

Жената поклати глава.

— Виждам каквото виждам... И само предавам съобщенията.

— Това съобщение можехте да си го спестите.

— Не, не можех. Освен това е малко вероятно да греша. Може би противоречието е между сърцето и разума ви. Винаги трябва да слушате сърцето си.

— Но не и разни откачени, срещнати по влаковете — промърморих като на себе си.

Жената се облегна назад, доволна, че е изпълнила мисията си. Можех да се вслушам в съвета ѝ или изобщо да не го взема на сериозно — това вече не я засягаше.

Но как би могла да знае за Алекс?! Възможно ли беше да го познава? Да са се наговорили? От него можех да очаквам всичко... Но вероятността да бъде в този влак, в същото купе... Тръснах глава. Ако не престанех да мисля за това, щях наистина да полудея!

Затова пък вече можех да мисля за Фрейзър. Колкото си искам. След като толкова време си го бях забранявала. Моят ангел... Виждах го да крачи горд и покрусен — същински мистър Рочестър. Виждах малко тъжната му усмивка — все едно се присмиваше на самия себе си... Докато влакът навлезе в покрайнините на Лондон, все той ми беше пред очите.

Но да му се обадя в ден като днешния, след всичко случило се, вече би било малко прекалено.

Придвижвах се през тълпата на гарата като в полусън, все едно плувах под вода. Съзнавах, че изглеждам странно — с тази празнична рокля и с разстроено си лице, но не ме беше грижа. Единственото, което исках, беше час по-скоро да се прибера у дома.

Хванах си такси. Движението не беше особено натоварено и пристигнахме бързо. Времето съвсем се беше развалило, но загърнатата в палтото на Фрейзър, не чувствах студа. Бързах да се мушна в леглото и да изтрия от паметта си този ден. Така щеше да бъде най-добре.

Довлякох се до вкъщи и почуках тихичко на вратата. Линда надникна през шпионката.

— Много съжалявам... — измънках. — Така се случи... Сватбата се провали и просто нямаше къде другаде да отида... Може ли да вляза?

Линда отвори с въздишка.

— Знаех си, че така ще стане...

— Благодаря ти! Тържествено обещавам, че няма да ти се пречкам, ще бъда по-тиха от водата и по-ниска от тревата, ще...

— Ела в кухнята — прекъсна ме Линда. — Имаш гост...

Велики боже! Притесних се не на шега. Който и да беше, изобщо не беше улучил момента. Чудно как Линда не го беше изхвърлила досега. Или просто се беше примирила с поредния удар на съдбата?

Последвах я в кухнята, като не смеех дори да гадая кой би могъл да бъде неочакваният посетител.

Надникнах плахо иззад гърба на Линда и... загубих ума и дума.

В кухнята беше студено като в хладилна камера — и нищо чудно — прозорецът беше широко отворен, а също и вратичката на фризера, който знае защо. Навсякъде бяха наредени фигури на животни — жираф, пеликан, кенгуру, изваяни с такова умение, че изглеждаха почти като живи. И всички до една бяха шоколаденокафяви. Едва не разтърках очи.

Но най-изумителното беше, че облегат на кухненската маса, седеше не друг, а Фрейзър. Имаше доста съсипан вид, но като ме видя, грейна в усмивка.

— Прекрасни са, нали?

Кимнах. Така беше.

— Кой би предположил, че твоята хазайка притежава такава удивителна дарба?

Извърнах се към Линда.

— Ти ли...

Тя сви рамене и се изчерви като домати.

— И... от какво са направени? — попитах, въпреки че вече знаех отговора.

— От шоколад.

— Та те са... направо съвършени. Нямах представа, че се занимаваш с това...

— Правя ги от доста време — смутено отвърна Линда. — Трябва да се държат на студено, защото бързо започват да се топят. Харесаха ги за една изложба и всеки момент ще минат да ги вземат...

— Виж ти... Браво на теб!

Тя се усмихна. Жалко, че не го правеше по-често.

Усмихнах се и аз, въпреки че все още се чувствах разбита след всичко случило се.

И изведнъж видях, че на лицето на Фрейзър също играеше малко смутена усмивка. Приближих се до него. Гледахме се като хипнотизирани.

— Ако искате... може да изядете костенурката — предложи Линда. — Нещо не се получи...

— Не, благодаря ти. Прекалено е красива... сърце не ми дава...

Не откъсвах очи от Фрейзър и в един момент Линда се почувства излишна.

— Е... аз ще ви оставя да си поговорите.

Но останали сами, и двамата млъкнахме.

— Е? — казах най-после.

Фрейзър наведе глава.

— Излиза, че през цялото време двамата с Ангъс сте били прави...

— Нямах предвид това, а по-скоро... какво точно стана? Ще ми обясниш ли?

Той ме погледна.

— Знаеш ли, всъщност изобщо не исках да се женя.

Вдигнах вежди.

— Това е нещо ново...

— Истина е. Всичко стана толкова бързо... Докато се усетя, вече се бяхме сгодили и дори когато започнах да изпитвам известни колебания, си казах, че връщане назад няма. Думата си беше дума.

— Не съм съгласна с теб — възразих меко. — Понякога е по-добре да спреш навреме.

— Може би си права. Всъщност се опитах... и то на няколко пъти, но Аманда махваше с ръка и казваше, че всичко ще е наред, да не го мисля толкова, защото само излишно се притеснявам...

— Хм... Не мисля, че самата тя е била сигурна в дълбочината на чувствата си.

— Нито пък аз. — Той въздъхна. — Не съм мигнал цяла нощ. Не вярвам в Господ, но стигнах дотам, че го молах да ми даде знак дали постъпвам правилно...

— Също като средновековен рицар...

— Не е смешно.

— Знам. И помогна ли?

— Не, но чаках дълго време... Не съм усетил кога се е съмнало. Унасях се и се събуждах отново... Най-после в единайсет изведнъж се сепнах и си казах, че съм един страхливец и че не мога просто да си заровя главата като щраус... И че щом съм започнал нещо, трябва да го доведа до край.

— И се появи в черквата?

— Да. Останалото ти е известно. Знаех, че Аманда ще е много сърдита, но не предполагах...

— ... че ще стигне дотам.

Фрейзър кимна.

— Още ме побиват тръпки, като се сетя какви ги наговори...

— Може би дълбоко в себе си и тя през цялото време е знаела...

— Предполагам. Във всеки случай за мен беше като студен душ, който изведнъж ме отрезви. Дори съм ѝ благодарен.

Той се усмихна и леко докосна с пръсти белега на бузата ми.

— А... защо дойде?

— За да те видя.

Изненадата ми беше толкова искрена, че той наведе глава и попита смутено:

— Извинявай... Знам, че не ми влиза в работата, но вие с Ангъс... Има ли нещо между вас? Той се кълне, че няма, но подозирам, че го прави, за да не ме нарани. Той си е такъв...

— Не, няма — уверих го. — И никога не е имало. С него сме просто много добри приятели и се надявам... да си останем такива. Но не него...

— А... — той не довърши.

— Знаеш кой... — отвърнах, без да свалям очи от него.

Той хвана ръката ми. Навън снегът продължаваше да вали.

— Страхувах се, че... съм закъснял и съм те изгубил. И сам щях да съм си виновен. А не бих могъл да живея без теб.

— Знаеш ли — подхвърлих, като се засмях. — Във влака срещнах една жена, която твърдеше, че мъжът на живота ми се казва Александър и трябва да побързам да ида при него. Някаква откачалка...

— Наистина ли?

Възможно беше да е обикновено съвпадение, възможно беше възрастната жена в купето да беше забелязала инициала „А“ върху кърпичката и все пак... кой знае?

Като в забавен кадър протегнахме ръце един към друг. Прочетох на лицето му вълнение, нежност, безпокойство... всичко наведнъж.

— Знаеш ли — пошегувах се, — ако това беше приказка, щеше да завърши със сватба.

— Не е задължително — засмя се Фрейзър. — Можеше да завърши просто с целувка.

Целунахме се.

ЕПИЛОГ

Решихме да се измъкнем оттук. Имахме толкова неща да си кажем. Щяхме да отидем някъде, където да сме само двамата, да повървим, хванати за ръце, и да поговорим за всичко. Не чувствах студа, сякаш някой беше запалил в мен една от онези коледни лампички и тя ме озаряваше отвътре.

Бяхме на вратата, когато иззвъня телефонът. Линда го вдигна.

— Мел!... Търси те някой си Никълъс. Интересува се... дали си свободна тази вечер.

Спогледахме се с Фрейзър.

— Не мисля, че ще съм свободна, Линда...

Само минута по-късно Линда се появи в антрето задъхана.

— Знаеш ли... той ме покани на среща...

— Така ли?

Всъщност какво толкова? Една вечерна разходка щеше да се отрази добре на Линда.

— Нищо не пречи да отидеш... Никълъс е симпатично момче.

— Говорим за оная двуметрова върлина, която на всичко отгоре е и пълна скука... Ти за каква ме взимаш, Мел? Да не съм мазохистка?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.